

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bayılmışım...
kendime geldiğimde
40
yaşındaydım

13.
Basım

Şebnem Aybar

*insan 40'ında kırkayak oluyor,
neresinden kesilirse kesilsin
yürümeye devam ediyor...*

Türkiye'nin en çok
sevilen internet
yazarları kitap
yazarsa...

Eğlenceli
Cesur
Gerçek
Dobra
Dümdüz

Dünyalarını
paylaşmak için
İçlerini boşaltmak
için
Yalnız olmadıklarını
hissetmek için
İntikam için
Sevgili bulmak için
"Ekmek" çıkarmak
için
Küfretmek için
İtiraf etmek için
Söyleyemediklerini
söyleyebilmek için
Anlaşılmak için
Öfkelerini kusmak
için yazdılar
Yeni bir dil yarattılar

Nasıl yaşıyorsak,
öyle yazılmış
kitaplarla
Dizüstü Edebiyat
devam ediyor...

Bayılmışım...
Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım

Şebnem Aybar

Dizüstü Edebiyat - 05

Bayılmışım... Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım
Şebnem Aybar

ISBN: 978-605-4054-54-1

Yayıncı Sertifika No. 16208

I. Baskı: İstanbul, Mart 2011

XIII. Basım: İstanbul, Haziran 2013

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu

Editör: Volga Mirgün

Redaktör: Kemal Kırar

Dizi ve Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül

Grafik Uygulama: Zeynep Erim

Baskı ve Cilt: Duplicate Matbaa Çözümleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. Fatih San. Sit. No. 12/102 Topkapı,
Zeytinburnu, İstanbul – Tel.: (0212) 674 39 80, Faks: (0212) 565 00 61
Matbaa Sertifika No. 13838

Image Copyright PelageyaKlubnikina,
2013 Used under license from istockphoto.com

Kitabın düzeltisinde Dil Derneği Yazım Kılavuzu'nun 9. baskısı esas alınmıştır.
Eser, 60 gr kâğıt üzerine 11 puntoluk Times New Roman fontuyla dizilmiştir.

Bu kitabın yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve
Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Fulya Mah. Mehmetçik Cad. Eser Apt. A Blok No. 30 D. 5-6

Fulya, Şişli, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86 Faks: (0212) 272 25 32

okuyanus@okuyanus.com.tr

www.okuyanus.com.tr

Bayılmışım...
Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım

Şebnem Aybar

İçindekiler

Temmuz	9
Ayna	29
Duymaz	39
Ayin	57
Yuva	81
Kavun	103
Peygamber Devesi	115
Bahar	129
Bavul	139
Mecmua	157
Kayıt	173
Memnun Oldum	197
Yaz Yağmuru	213
İstifra - İstifa	227
Mahzen	235
Mektup	241
Bugünlerde Üç Kişiyiz... Ben, Keyfim ve Kâhyası	253
Bayılmışım, Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım	257
Şehnaz Hanım Şimdi Çıktı...	259
İzbarço	263
Baba	267
Ada	271
Memento Mori	277
Carpe Diem	283

Kendime...

Temmuz

Yaz güneşinin, sütlü çikolata rengine çevirdiği göğsüm, dindirilemez bir şehvet ve arzuyla hızla inip kalkmaya başlamıştı. İrfan'ın, şarabını yudumlarken bana yan gözle attığı sabırsız bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Göğüs uçlarım, şehvetten patlamaya hazır C4 kıvamına geldiği anda, o da dayanamadı ve üzerime hayvani bir içgüdüyle atıldı. Çok geçmeden, İngiliz anahtarı tutmaya alışmış kaba ve hoyrat elleri, bedenimde tahribat yaratmaya başlamıştı bile. Memelerimi tüm gücüyle, ha gayret iki damla daha çıkar belki, beklentisiyle limon gibi sıkıyordu. Parmakları, girdiği tıkalı musluk deliklerinin içindeki yapışkan ve yağlı atıklara dokunmanın iş bilirliğiyle her yerimdeydi. Daha fazla bu oyunlara dayanamayacağımı ona hissettirip tulumunu parçalarcasına çıkardığımda karşıma çıkan görüntü, Kapadokya bozkırlarında aniden karşıma çıkan Boğaz manzarası gibiydi. Önüme serilen

bu manzarayı; şileplerin, kılavuz kaptanlar eşliğinde Boğaz'ın derin ve serin sularından geçişini, tadına vara vara izledim.

Bir oda orkestrasına eşlik eden bağlama ekibinin, Aya İrini'de verdiği konser tadında bir ütopyanın, arka fona yansıtılmış büyük ekran görüntüsü gibiydi tüm olup bitenler. *-Güzeel, unutmayalım burayı.-*

Gün batımına doğru, İrfan'ın, “Abla, geç oldu, dükkânı kilitlemem lazım, kapıya, ‘on beş dakkeye gelirim’ yazdım, usta da yok, ben izinle gideyim artık.” uyarısıyla kendime geldiğimde, gayri ihtiyari, “İrfan, şu tıkalı musluktan sana borcum var mı?” diye sordum.

“Bu arada on beş dakikaya gelmek mi?” dedim İrfana, “Kendine hakaret etme”! Tahrikkâr esprimi anlamadı, çocuk ne de olsa, şehre yeni gelmiş saf bir oğlan. Çelik bakışları, kocaman elleri var İrfan'ın.

Aslında ben de böyle ebleh bir durumda kalsam, hani ilk cinsel tecrübemi, görücü usulü evleneceğim bir adamla yaşayacağımı düşünürken birden bire Alain Delon'la yatsam, aynı katatonik halde olurdum sanırım, en azından olayın şokunu atlana dek...

-Bazen esprilerimin şiddetini ve entelektüel duruşumun dozunu ayarlayamıyorum.-

“Borcun yok abla, benim sana boynumun borcuyla ödeştik.” dedi.

Tam kapıdan çıkıyordu ki; birden tulumunun önündeki kocaman lekeyi fark etti. “Tövbeeee!” diye attığı çığlıkla irkil-dim. “Abla” dedi ağlamaklı ve panikten kesik kısık bir sesle, “Yoksa senin kızlığını mı bozdum”?

İşte o anda benden çıkan şuh kahkahayı Neriman Kök-sal’ın duymasını isterdim; gurur duyardı benimle herhalde. Ama hemen kendimi toparlayıp aniden bastıran suçluluk duy-gusuyla hepi topu şu yirmi senelik yaşamına lanet okumaya başlamasına ramak kalmış bu yeni yetmeyi rahatlatıp tekrar hayata bağlayan o sihirli cümle döküldü dudaklarımdan:

“Saçmalama İrfan, kırmızı şarap lekesi o.”

Derin bir, “Oh” çekti, “Aman abla, valla kendimi intihar ederdim vicdan azabından!” dedi.

“Hadi İrfan gecikme, dükkân” dedim, “Hani, kilit fa-lan”...

İrfan’ın ardından ipek sabahlığımı üzerimden çıkarıp ja-kuziyi ayarladım. Yorgunluktan laktik asit birikmiş baldırla-rım ve az önce şehvet tahtası olmuş kalçalarımla birlikte en son yediveren limonlarımı da tenimi gıdıklayan bol köpüklü suya bıraktım. G noktamı hazır bulmuşken hani, dedim, üze-rinde biraz daha çalışayım. -*Tabii ki de başıma böyle bir şey gelmedi.*-

Evden çıkıp Taksim’in ara sokaklarındaki köhne bir apart-manın küf kokulu asansörüne binene kadar geçirdiğim sürede aklıma gelen dâhiyane bir fikirdi bu düzmece. Evet, belki pek özgün bir şey değildi ama günümü kurtarmak adına, başka

bir plan yapmaya gücüm ve tembel zihnim izin vermiyordu. Asansörden indikten sonra, karşıma çıkan iki kapıya da benim aradığımın hangisi olması gerekir, düşüncesiyle bakındım. Doktorun adını, badana fırçasıyla rast gele kahverengiye boyanmış eski yüzlü kapının üzerindeki, dört farklı başlı vıdayla monte edilmiş pirinç levhada gördüm.

Oysa ilk önce, son derece zarif olan beyaz çelik kapıya yönelmiştim; gayri ihtiyari, bir doktor muayenehanesine “beyaz rengi” yakıştırarak. Zile bastım, ama kapının biraz önce girişten otomatige basılarak açıldığını hatırlayınca, kapıyı hafifçe ittirdim, açıldı. “Merhaba” diye seslenip içeri adım attım. Sekreter hanımın çanağıyla ilgili bir sorunu olsa gerekti ki onu yerinden kaldırmak istemiyordu. Sadece başını, gömüdüğü bilgisayar monitöründen dikleştirip, “Buyrun, biraz bekleyeceksiniz” diye buyurdu.

İtaatkâr bir beden diliyle, muhtemelen doktorun kendi evinin salonunda yıllandıktan sonra, atmalara kıyamayıp muayenehanesine getirdiği ve hasta bekleme grubu olmasını uygun gördüğü, demode kadife koltuklara oturup sıramı beklemeye koyuldum.

Küf kokusu, apartman boşluğundan mı buraya yayılmıştı, yoksa buradan mı apartmana, tam kestiremiyordum doğrusu. Kokuya adaptasyon süremin başlamasına yakın, aslen otuz sekiz derece ama nemden kırk sekiz derece hissedilen havanın da yardımıyla kıcımın eski yüzlü kadife koltukla bütünleştiğini fark edip kıpırdanmaya başladım. Ayağa kalkıp sekreter kızın hemen yanındaki sebil su istasyonuna yöneldim ve plastik bardak silindirinden bir bardak çektim. Tabii, iki tane geldi. Hep iki tane gelir zaten. Birine su doldururken

elimde kalan diğer bardağı nereye il  tirsem endişesiyle sağıma soluma bakındım. Tekrar silindir yuvaya sokmaya çalıştım; beceremedim. Ardından bardağı sekreter kızın masasına bıraktım ve usulca başka bir koltu a geçip oturdum. Sekreter, g m ld    bilgisayarından başını bir kere bile kaldırıp bana bakmadı. Ben de, birazdan doktor kadını toksik  oka u ratacak olan düzmece seks fantezime geri döndüm. Ama tam bu sırada, etraftaki bunca görsel işkence yetmezmi  gibi, gözüm kebabçı logosu basılı saate takılıverdi. Ortamın dekorasyonundan, içeride beni bekleyen doktor hanımın hayata sarılma şekli ve yaşam kalitesi hakkında ciddi endişeler beslemeye ba ladım.

Çok mu müstehcen oldu? Acaba kadınca ız sabah sabah böyle erotik bir hik yeyle kar ıla tı ında tepkisi ne olur? Sanırım yutmaz bu anlattıklarımı. Hayatında hiç değilse bir kez eline erkek dergisi geçmişse ve içindeki “komşunun kızı” sayfasına gözü kaymı sa oralardan hatırlar belki. Belki de yutar ne biliyorsun? Yok, evet karar verdim... Beynimin içinde durmadan ip atlayan, annemin bitmez tükenmez ısrarlarını durdurmak ve onun, sokakta simit ı kovalayan zabıta kararlılığı yüzünden cebren ve hile ile getirildi im, bu intihara azmettiren ortamdan en kısa sürede ve bir daha geri dönmemecesine kurtulabilmem için bu hikâyeyi uyduraca ım, doktora.

Bir ara senaryomu geliştirmeyi bir kenara bırakıp -hoşuma gitmeyen ortamları hayalimde yeniden dekore etmek gibi bir boş vakit e lencem vardır- bu köhne ve sıkıcı bekleme odasına özel tasarım sekreter masası, zeytin ye ili ve beyaz hâkim deri koltuklar, sa a sola birkaç tropik bitki ve koleksiyon parçası birkaç heykel koyuyorum. Birden bire sekreter masasındaki hareketlenmeyle hayalimden sıyrılıyorum.  irkin

saatin tam altında, demonteden monte fabrikasyon bilgisayar masasındaki, Nuh nebiden kalma trol bibloların, pembe tüylü kalemlerin ve fakat son model plazma monitörünün ardından sekreter kızın bana pis pis baktığını görüyorum. Tamam, kadın hayata döndü. Ama bu kadar kısa sürede nefret dolu bakışları hak edecek ne yapmış olabilirdim? Acaba sebil su istasyonundan çift bardak çekmemle mi onu kendime düşman ettim? Sonradan hatırladım; bundan iki gün önce, telefonda, kendisiyle bir randevu alma verme krizi yaşamıştık. Sanırım kız ancak idrak etti, o kişinin ben olduğumu.

Yaklaşık bir hafta önce, gidişatımdan pek de memnun olmayan annem, hiç değilse şu sigara illetinden kurtulabilmem için yüksek şahsıma danışma zahmetine bile girmeden, ilkokuldan sınıf arkadaşı Psikolog Nadire Hanım'dan bana randevu almıştı. Kendisi hipnozla sigara bıraktırıyormuş sözüm ona. Ve daha pek çok ruhsal soruna çare oluyormuş. Kendi başına becerdiği bu işi, alıştırarak söylemek için, "Çay ve kurabiye yiyelim ana kız" kandırmacasıyla beni götürdüğü pastaneye artık ömür boyu gidemez bir hal alacağımıza sebep kavgamızdan sonra, acil olarak randevuyu iptal ettirmiştin.

Annemin, çocukluk anılarımda ciddi travmalar yaratmış birkaç özlü sözünden biri olan "öldür beni de kurtul, kanser olucam senin yüzünden" nakaratlarının tekrar devreye girmesiyle vicdan yaptım ve verdiğim saati tekrar geri aldım, karşımdaki şu ucuz sedef ojeli kızdan.

O da bana kıl oldu tabii, sırf annemin hatırına Nadire Hanım beni kabul edecekmiş.

Bu dip boyası gelmiş kız, Nadire Hanım adına konuşmaya başladıysa yakında onun yerine terapilere de girer.

Saat de geçmek bilmiyor. Bekleme salonlarında dergiler olur bildiğim, burada içi dışına çıkmış ve bulmacası çözülmüş birkaç günlük gazete, bir nakış dergisi, iki üç tane de uçaklardaki cep dergilerinden var. Hiçbiri de ilgimi çekmiyor şu an... Hayaller kurmayı bırakıp çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum. Böyle boş boş gözlerle içinde bulunduğum asap bozucu ortama takılıp kalmaktansa, annemle cebelleşirim daha iyi, diye, düşünüyorum. Annemin, bana bunu nasıl yapabildiğine akıl sır erdirmek istiyorum. Ama asıl sorun, benim buraya gelmeyi nasıl kabul ettiğim, öncelikle çözülmesi gereken bu.

Elimde telefon, anneme, “Hayatıma müdahalen daha ne kadar sürecek? Buraya verdiğim iki yüz elli lirayla kendime beş yıldızlı bir otelin saunasını hediye ederdim” yazıyorum. Annem de telefonda kelime arasına boşluk koymayı beceremediği için, “beniçıldirtmaelalemrezilioldukseninyüzünden” gibi bir cevap yazıyor.

Aklımı kaçırmama ramak kala kötü renkli sedef ojeli sekreter, “Sizi alalım içeri” diyor. Derken de, “Siktir git karşımdan!” der gibi bakıyor. Ben de altta kalır mıyım hiç?

“Çok meraklıydım senin boş boş otururken yaptığın sanal sohbetlerinden çıkan vık vık seslerini dinlemeye sanki” dercesine bir bakış atıp içeri giriyorum.

Nadire’yi ve bekleme odasıyla eş kasvetteki odasını görünce gözlerim yuvalarından fırlıyor. “Annem acaba Nadire’nin geldiği son noktadan haberdar mıydı?” diye düşünüyorum bir

süre. Sonra kendimi toparlayıp tüm sahte yakınlığını ve profesyonelliğini üzerine giymiş ve beni selamlayan kadına ben de sahte bir nezaketle karşılık veriyorum.

“Hoş geldin, annen biraz bahsetti senden” diyor, “Bir türlü iş ve aşk hayatına yön veremiyor olmandan ve üstüne bir de sigara bağımlılığından biraz bahsetti.”

Ve işte o an ben de, “Annem benim hakkımda, hayatında ilkokuldan sonra bir daha görmediği bu kadına bile neler anlatmış, kimbilir kırk yıllık komşularımızla nasıl da çekişti-riyordur beni?” diye düşünüyorum. Ve bu düşünce beynimi kemirdikçe iyice üstümü başımı paralayasım geliyor. Kendimi paralarken de annem beni görsün ve vicdan azabı çeksin istiyorum. Yani bunu, deli gibi istiyorum şu anda.

Kadın, sakince koltuğa uzanmamı rica ederken, bir yandan da, kurtulmak istediğim sorunlarımdan hangisine öncelik vermek istediğimi, soruyor. “Hangisine bakalım önce, yaşamla olan kavgana mı, sigara illetine mi?” Yaşamla olan kavgam mı? Bu teşhis nereden ve hangi ara kondu? Kesin annemin cümlesi bu, yüzde yüz eminim. Hiç vakit kaybetmeden kadının kuralları ile oynamayı kabul ediyorum. Çünkü geçen her dakika akıllara seza hikâyemin akışını bana unutturabilir. “Hayatla kavgamdan” diyorum. “Oradan başlayalım.” Nadire, beni yarı uyku durumuna geçireceğini, ardından da bilinçaltıma olumlama kelimeleri göndererek sorunu beraber çözeceğimizi anlatıyor. Olumlama kelimeleri!!! Kadın doğru düzgün Türkçe konuşmıyor ama “olumlama kelimeleri” diye bir terimi üç sayfalık kelime dağarcığına sokabilmiş. Tebrikler!

Uygulayacağı bir metotla yarı uyku halinde olacakmışım ki, ben ameliyat öncesi bile duble narkoz alan biriyim, öyle deniz ya da okyanus şırıltısı falan düşünerek hayatta uykuya geçemem. Kolay kolay kopamam gerçek dünyadan yani. Ama kadına -mış gibi yapıp sözüm ona ruhen ve bedenen rahat bir pozisyona geçmişim rolüne direkt uyumlanıyorum.

-Bu “uyumlanma” kelimesini biliyor mudur acaba?-

Bana, aklıma gelen ilk travmayı anlatmamı ve sonra onu alıp demir bir çubuğa bağlayacağımızı anlatıyor! Bağladıktan sonra da bir elektrikli testere ile onu hayali olarak keseceğimizi.

Araya Lorel Hardy'den parçalar serpilmiş *Teksas Canavarı* filmini mi seyrediyorum acaba, diye düşünmeye başlıyorken buradan bir an önce kurtulmak için derhal konuşmaya başlamam gerçeğini hatırlıyorum. Fakat o da ne! Hayali kahramanım İrfan'la yaşadığım fantezim, bir travmadan çok, çoğu kadının yaşamak isteyip de bir türlü davetli listesine giremediği bir şölen âdeti. Hemen bir B planı hazırlamam gerektiğine kanaat getiriyorum. Çok acil bu hikâyeyi bir travmaya dönüştürmem lazım. Hadi kızım Şehnaz, sen yaparsın bu işi! Başla yazmaya...

“Ben” diyorum, “Aslında teşhisi koydum kendi kendime Nadire Hanım, ben çok kişilikliyim. Ben, keyfim ve kâhyası; üç kişiyiz yani.”

-*Bu bölümü, bir yerlerde okuduğum bir şiirden araklıyorum, o anda nasıl da aklıma geliveriyor kendime hayret ediyorum.*-

“Keyfim ve kâhyası bugün bana dediler ki: Madem geldin buraya, e açıl o zaman Nadire Hanım’a...”

Nadire, o sırada üç kişilikli olduğuma inanmaya hazır bir duruş pozisyonu alıyor ve şekilsiz basenlerinin ağırlığı ile hazerani göçmüş ahşap sandalyesinden bana doğru kaykılıyor. Şu bekleme odası dahil, toplam elli metrekarelik alandaki yegâne şık şey, bu tonet sandalye. Yüksek ihtimal değerini bilmeden almıştır.

“Evet, Nadire Hanım, gözlerimi kapıyorum, gözümün önüne ilk gelen şeyi, beni altüst eden bir travmayı paylaşacağım sizinle. Sene 1982, güneşli bir Haziran akşamüstüydü, okuldan eve erken dönmüştüm. Elimde karnem. Kapıdan girer girmez ayağım, yerde duran boş bir şarap bardağına çarpmıştı. Mutfağa doğru ilerlerken bizim mahallenin tesisatçısı İrfan’ı annemin üzerinde gördüm. ‘Abla!’ diyordu bir yandan da, annemin üzerinde tepinip dururken, ‘Şu hani bana buldun buldun, dediğin G noktan var ya, hazır bulmuşken çıkarıp sana veriyim mi he? Bir daha aramak zorunda kalmayız.’ Efendime söyleyeyim. Sonra...”

Derin bir “oh” çekiyorum seans sonunda. Derin ama sessiz... Nadire, duyduklarından sersemlemiş olsa gerek -ki amacım buydu- “Şehnazcığım, anlattıkların tabii çok önemli bir travma yaşatmış sana, ama onu bir demire bağladık ve kestik bitti gitti değil mi?”

“Evet, evet tabii, unuttum bile hatta sigara içmemin nedeni de belki buydu, bir tepki olabilir mi? Hayatla kavgamın altında yatan demek buymuş! Yani, Nadire Hanım bir numarasınız!”

“Tabii ki, bak birkaç seans sonra sigarayı da bitireceğiz.” Evet, benden iki yüz elli çarpı beş daha cukkaladığında, bu iş kesin bitecek. Ne de olsa cebimde sigara alacak beş kuruş bile kalmamış olacak.

“Tabii ama sigara için gelmeye birkaç ay sonra başlayacağım. Bu aralar yoğunum. Yalnız sizden ricam annemle konuşursanız (eminim ki, ben daha merdivenlerden inmeden bu hotoz kafa annemi arar) sigara bağımlılığı seansları için sizin bana gün vereceğinizi, bu aralar yoğun olduğunuzu söyler misiniz? Aklı sıra, benim kaytardığımı düşünür seanslardan.”

“Tamam canım, merak etme, sen dilediğin gün beni ara ama çok da geçe bırakma, olur mu?”

“İşlerimi yola koyar koymaz arayacağım, çok memnun kaldım Nadire Hanım, ohhhh bir güzel bağladık demirlere zincirlerle sorunları ve onları kestik bitti.”

“Harika bir hastasın sen Şehnaz! Bekliyorum. Hoşça kal...”

Ben, kapıdan ardıma bakmadan çıkarken, o çoktan elini sekreteriyle konuştuğu diyafona götürmüş, tırnakları kemirilmiş parmaklarıyla düğmeye basarak, diğer 250 lirayı çağırıyordu odasına...

“Evet, sıradaki?”

“Harika bir hastasın sen Şehnaz!”

Sensin hasta. Manyak karı. Odaya girdiğim anda gözlerimi yuvalarından çıkaran kılığının daha etkisinden kurtulamamışken, duvardaki varak taklidi ucuz çerçeveye yerleştirdiği belgeyle burun buruna gelmiştim. Annem gibi, hayatını evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra yemek yapmaya, veli toplantılarına katılmaya, müsamere kıyafetleri dikmeye adanmış,

ay saati doktorası yapan kadınlara demek kendini “Psikolog” diye tanıtıyormuş bu aklı evvel. Kadın apaçık, haza, NLP uzmanıymış. Deliler gibi, duvarda başka bir diploma, bir onur belgesi, bir şilt, kadının tıp doktoru ya da psikolog olduğunu onaylayacak bir belge aradı gözlerim. Hayır, yoktu. Alenen NLP’ci bu. Bu “enelpi” uzmanlığı da, toplansan iki ay süren kurslara gittikten sonra herkesin satın alabileceğı bir unvan. Yani kasap, emekli subay, kabzımal, coğrafya öğretmeni, inşaat mühendisi ya da ev kadını olmanız, sizin bir NLP uzmanı olmanıza engel değıl. Herkes kurslara katılıp varak çerçeve içine belgesini zamlatabilir. Sadece seri katil ya da raporlu ruh hastası olmamanız gerek. Bir tek aranan şart bu galiba. Bu işler ne zaman bu kadar ayağı düştü. Gerçek psikolog ve psikiyatristler hangi deliklere kaçtı?

Üniversite yıllarımda psikoloji bölümünde okuyan bir arkadaşım vardı. Onun, bana anlattıklarından aklımda kalan, okulun son yılında bile hipnoz, terapi gibi ciddi bir bilgi birikimi ve tecrübe gerektiren tedavi şekillerine kesinlikle başlarında ehil bir hoca ya da asistan olmadan bulaşamadıklarıydı. Üstelik kız, bu işin okulunda dört sene okumuştı. Şimdi, nakış kursu misali herkese hipnozcu sertifikası mı dağıtıyorlar yani?

Nefret ve hiddet kapladı içimi. Bir de geçmiş karşıma, herkesi, her şeyi olduğu gibi kabul et, kendini sev, doğayı sev, çiçek böcek masalı okuyor kadın. Hayır, ben ne psikoloğum ne NLP’ci ama aktüel bilgilerimden hatırladığım, “tırnak yeme”nin ruh sağlığı açısından pek de parlak bir davranış olmadığıdır. Kadın kendi sorunları ile başa çıkamaz ve sinirini tırnaklarından çıkarırken, ben hangi cesaretle o koltuğı yatıp da kendime işkence çektirttim.

Daha içeriye girdiğim an vurup kapıyı çıkmalıyım.

Ama bu günü hatırladıkça çok güleceğim kesin. İrfan ve annem başlıklı überkurgu öykümü kadına anlattığımda, değil gözlerinden, gözeneklerinden fişkıran dehşeti hiç unutamayacağım.

Sevgili anneciğim, olaylardan bihaber, benden haber bekliyordur... Tabii bu öykünün şehir efsanesi gibi arkadaşları arasında fısıltıyla yayıldığı anı düşünemiyorum bile. Benim başımın altından çıktığını anlayınca da bana yine, “sen beni öldüreceksin, çığırımdan çıkaracaksın” senfonisini çalacak. O gün gelsin düşünürüm bir cevap.

Annem, dünyalar güzeli bir kadın aslında. Mihrabı yerinde hâlâ. Ama menopoz göbeği yaptı son senelerde. Ben mesela, onun kadar güzel değilim. Ela gözlerini ve uzun kirpiklerini ondan almak isterdim. Ama ala ala gözaltı torbalarını ve kaslı baldırlarını almışım. Yay gibi kaşları vardır. Yıllardır kaş maş aldırmadığı halde, nasıl o kadar muntazam dururlar, şaşarım. Benim kaşlarım, Bryan Ferry’nin tek yumurta ikizi tadındadır. Babamın da öyle, saçından çok kaşı vardır babamın. Eskiden, annemin elinde cımbızla babamın kaşlarının içindeki beyazları aldığını hatırlıyorum.

Başına buyruk bir kadındır, annem. Bak bu tarafım tamamen karbon kopya annemden. Ama gel gör ki, benim başına buyruk tarafım (ki öz be öz, genetik mucizesi ile kendisinden bana aktarmış) annemi hep kanser etti, çileden çıkardı. Yani kendimi bildim bileli kadının hep benden yana bir tedirginli-

ği, ne olacak bu kızın hali gerginliği, geleceğimden ümitsizliği mevcuttur. Bunu da hissettirmeyi çok iyi bilir.

Genç kızlığı şahane geçmiş. Dönemin (Ediz Hun devirleri falan) jönlerinden biriyle flört etmişliği vardır. Altında Amerikan arabası ile babasının bir arkadaşının şirketinde muhasebe işlerinin başında çalıştığı işine bile gidermiş. Babasının arkadaşı annemi kendi oğluna istemeye kalkışınca annem basmış istifayı. Muhasebecilik oynamaktan vazgeçip girişimci kadıncılık oynamak istemiş canı. Bir mağaza açmış babası daha sonra ona, Kadıköy Çarşısı'nda, çeyizlik satıyormuş. Olgunlaşma enstitüsündeki kızların yaptıkları yatak örtüleri, dantel masa örtüleri, lizözler... (Hâlâ lizöz var mıdır acaba?) Paraya ihtiyacı mı varmış? Hayır. Ama kendi parasını kendi kazanma, tek taşını kendisi alma gibi günümüz kadın hezeyanlarına daha o günlerden sahipmiş anladığım. Vakko'nun sezondaki tüm otuz sekiz bedenleri evlerine gelirmiş, özel bir arabayla... Annem de beğendiklerini, üzerine oturanları seçer almış. Küçükken, "Dedem Hulusi Kentmen miydi acaba?" diye düşünmeden duramazdım, annem bana bunları anlatırken.

-Hatırlıyorum da ben kendi iş yerimi açarken babamın bana tek katkısı, açılışıma yolladığı diffenbahia saksı çiçeğiydi. Zaten çiçek miçek bakamam ben, altı ay sonra kala kala plastik saksı ve susuzluktan beton kesmiş toprağı kalmıştı.-

Sonraları çeyiz işinden de gına gelmiş olmalı ki, babamla tanışıp dünyanın kaç bucak olduğunu keşfetme turuna çıkmış. Evlenmiş, yani...

"Şimdiki aklım olsa otuzumdan evvel evlenmezdim" der annem. Daha ne olsun işte ha yirmi beş ha otuz! Açıkçası an-

nemle aramdaki, beş yıllık bir yaş farkına daha tahammül edemezdim. Aradaki yirmi beş seneyi kapatamamışken daha...

Üstelik o zamanki aklıyla şimdiki arasında da çok bir terakki olduğuna emin değilim.

İsveç'teki erkek kardeşim annemin gözbebeğidir. Toz konurmaz ona. Ela gözlerini ve uzun kirpiklerini ona vermiş. Bana da butlarını. O butları eritebilmek için Jane Fonda'nın aerobik rüzgârları ile sallanan yıllarından, Madonna'nın pila-tes dönemlerine kadar geçen sürede ne acılar çektim. Annemin etiyle butuyla arası iyidir. Takmaz öyle şeyleri. Babam, “Kadının poposuna salonda attığın şaplağın titreşimi, mutfığa gidene kadar devam edecek” dermiş.

Kırk yaşıma kadar yaşadığım ilişkilerde, “Kıçın büyüdü gene” deyip de kendime olan kuş kadar güvenimi de yerle bir etmeyen bir adama daha rastlamadım.

İsveçli gelinine de tapar annem. O soluk benizli, ölü balık bakışlı, çilli kadında ne bulurlar bilmem. Bir de hafiften, bana geri zekâlı mıdır acaba diye düşündürttüğü zamanlar olur, bu Slyvia'nın. Adı da tam playboy kızı adı. İki tane de yeğenim var. Allah'tan onlar erkek. Yaz tatillerinde iki tane daha soğuk memleket tenli, beyazımsı sarı saçlı kadınla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Yeğenlerle aram iyi de, İngilizcem kötü. İsveççe de çok komik bir lisan. Çocuklar da Türkçe bilmiyor. Kaz kaz bakıyorlar bize. Çat pat İngilizce anlaşılmaya çalışıyoruz. Bu mevzuda kardeşime çok kızıyorum. Ama annem hemen devreye girip, “Sen karışma çocuğun işine, Türkçe bilseler ne olacak, ömürleri hayatları orada geçiyor” diyor.

Bak yine elinde şiş, minareye kılıf örüyor. Bence, annem beni kanser edecek. Hayır, o altmışlarını deviriyor ama ben daha kırkımdayım. Torun torba sevmeden göçüp gideceğim bu hayattan.

Kardeşim İsveç'te bir tekstil firmasının genel müdürü. Kazancı harika. Mutlu bir evliliği ve bahçe içinde havuzlu bir evi var. Ne ara güneş görüp de giriyorlar içine bilmem. Ömrü hayatımda iki kere gittim evlerine, o da çocukların doğumuna. Bir daha beni hiçbir kuvvet oraya götüremedi. Ben Floransa'yı görememişken daha, adını kardeşim evlendikten sonra duyduğum bir İsveç şehrinde ne işim var?

Dediğim gibi, benim sahip olamadığım ne kadar sosyal statü simgesi varsa kardeşimin yan cebindedir. Bu da annemin haz eşliğini yükseltiyor haliyle. Yaz tatilleri, kayak tatilleri, hafta sonu kaçamakları, arkadaş toplantıları, paskalya şenlikleri, noel arifeleri gibi bilimum sosyal hayat aktiviteleri derken onlar gezip tozdukça annemin de pek hoşuna gidiyor. "Aman, gezsın çocuk, çok çalışıyor" der, konu açıldığında.

Ben arkadaşlarımla bir kahve içmeye çıksam -alt tarafı Bağdat Caddesi'ne- hemen açıyor ağzını yumuyor gözünü. "Sen bu hafta iyice azıttın otur evde, kızın sınavları varken ne işin var sokakta?" uyarısıyla zaten kahve içtiğimde kafeinin bana vereceği gerginliğin, iki dozu fazla gerginlikle baş başa kalıyorum. Kabahat bende tabii, ne öyle her gittiğin yerin, her yaptığın işin hesabını veriyorsun ki?

Bazen basıp gitmeyi düşünüyorum buralardan. Ama aklıma yegâne pamuk helvam, canım kızım geliyor, vazgeçiyorum. Yaşamının bu en kritik dönemlerinde, ergenlik çağında

özellikle, böyle ani çıkışlarım nedeniyle sıkıntı çekmesini istemiyorum.

Kendimi terbiye etmeye çalışıyorum kızım ile ilişkim konusunda. Kennedy'lerin laneti gibi, ailemizde kuşaklar boyu devam eden anne-kız çatışmalarının, bizim de üzerimize çökmesini istemiyorum.

Canım annem, aslında ya! Hayatıma bu kadar el atmasının altında sanırım bana karşı hissettiği koruma duygusu yatıyor. Beni çok daha farklı yerlerde, kendi gözünde ve yüreğinde oturttuğu yükseklerde bir yerlerde görmek istiyordu. Çok da ürker benden. Sağı solu belli olmaz biriyim ben aslında. Bakma sen. Gözümün içine bakar, benimle konuşurken; yanlış bir şey söyleyip de hey heylerimi çağırarak diye de temkinlidir. Ama işte ara sıra kantarın topuzunu kaçırıyor.

Ne yaptım ne ettim de ben bu kadının gözünde şanssız, bahtsız, güvenilmez, sağı solu belli olmaz, iki yakası bir araya gelmez, bağımlı, aciz bir duruş sergiledim ya rabbim?

Canım deniz havası almak istedi. Sabah sabah yaşadığım sekreter-Nadire-seans üçlemesinden sonra kendime iyot koku hediye etmeye karar verdim. Vapurlarda sigara içilmesi yasaklandığından beri pek de keyif almıyorum açıkçası Karaköy-Kadıköy hattından.

Yani her şeyimiz doğru bir bu eğriymiş gibi. Ne bulaşıyorsunuz sigara keyfimize anlamam ki? Üstelik açık havada... Dumansız hayat içinmiş! Oysa İstanbul trafiğinde aldığımız

egzoz dumanı on paket sigara dumanına bedel. Hayır, şeytan diyor yak bir tane, ver 69 lira cezasını önden peşin peşin, para da benim keyif de, size ne? Ama cüzdanımda akbil ve sigara parasından başka meteliğim yok. Son kuruşumu da Nadire'nin kasasına bağışladım, bir saat önce.

İyotla nikotin birlikteliğine kanunlardan izin çıkmayınca, çantamdan naneli bir çiklet çıkarıp, kollarımı da kavuşturup denizi seyre dalıyorum.

O sırada Kız Kulesi civarından, Tüp Geçit inşaatı yanından geçiyoruz. Yani Allah biliyor ya hayatta hiçbir kuvvet ya da vaat beni o tünelin içinden geçiremez. Toplu taşıma araçlarının “kelle koltukta” manifestosuyla hava, deniz ve kara trafiğini işgal ettiği, asfalt tamir ederken metronun beton duvarını delen iş makinesi operatörlerinin olduğu, doğal gaz borularına kepçelerle dalınıp koca mahallelerin havaya uçurulduğu bir şehirde, ne yapar eder radarı bozuk bir denizaltı da bu tüneli ortadan ikiye böler illaki. Hani, “Ölümün de hayırlısını ver!” temalı bir yakarış da her zaman dualarımın içinde yer alır. Tünel boyunca sigara yasağı olmasa bile geçmem.

Bu sigara illeti yüzünden de pek hayırlı bir ölüm beklemiyorum aslında ya neyse.

Telefonum çalıyor. Annem, arayan.

“Şehnaz?”

“Evet anneciğim.”

“Nadire aradı beni biraz evvel.”

“Evet?”

“Bana, ‘Sen Teşvikiye de mi oturuyorsun?’ diye sordu.”

“Allah Allah?”

“Eşinle beraber misin hâlâ?” diye de sordu.”

“Ne bileyim anne neden sorduğunu.”

“Ben de mana veremedim. Nasıl geçti peki görüşme? Nadire’nin dediğine göre çocukluk travmaların varmış. Çok üzüldüm neymiş ki acaba?”

“Anne, sen Nadire’yi görmeyeli çarşafa girmiş, haberin var mı?”

“Ne diyorsun, gerçekten mi?”

“Gerçekten, hatta essahtan. Bildiğin kara çarşaf. Üstelik psikolog değil “NLP’ciymiş.”

“Neciymiş neciymiş? O ne demekmiş?”

“Uzay bilimleri gibi bir şey anne. Hem zaten Nadire, depresyona da ‘deprasyon’ diyor.”

“Desin ne olacak, illa bulursun takılacak bir şey.”

“Tamam anne. Çok başarılı geçti. Travmayı falan halletti. Sigara seansına sonra geçeceğiz. Hatta o kadar başarılı geçti ki bir daha almayacak beni belki de. Çözdü yani...”

“E iyi bari kırk yılda bir anne sözü dinledin. Akşama yemeğin var mı?”

“Yok anne, açlık grevi yapıyorum iki gündür.”

“Aman hadi kapa tamam, gebert beni de kurtul!”

“Tamam anne.”

Güneşin, sabırsızlıkla gelmesini beklediği, kavuşur kavuşmaz da kucaklayıp sımsıkı sardığı temmuz ayının ilk sabahıydı. Ilık yaz melteminin denizden alıp getirdiği tatlı serinlik, sahildeki lavanta çiçekleriyle buluşup sevişmiş olsa gerek ki, denize açılan penceremden tenimi okşarcasına, bedenimi teslim alırcasına giren koku, beni âdeta “yeni başlayan güne hoş geldin serenadı” ile uyandırdı. Tül perdelerim, meltemin ritmine kendilerini kaptırmış, dans ediyorlardı. Temmuz yeşiline bürünmüş ağaçlar odamın içine güneşi davet etmek için yarışır gibiydiler. Rüzgârın tenimi her ürpertişinde, üzerime pikemi biraz daha çekip mükellef bir yemeğin ardından çöken rehavetin verdiği keyifle tekrar tekrar gözlerimi kapıyordum. Ama doğa ana, aşkın, huzurun, umudun ve keşfedeceğim nice tatların beni beklediğini telaşla haykırıyor; beni yatağımdan bir an önce kaldırmak istiyordu. Sonunda ona yenik düştüm,

yeni günü kucaklamak için kalkıp penceremin önüne gittim. Deniz ve lavanta çiçeklerinin birbirlerine muzipçe göz kırpıp fısıldaştıklarını duydum; tempoyu hızlandırmak ve beni hazırlamak için, martılara kıvrak danslarını başlatmaları komutunu veriyorlardı. Şimdi, küçük bir kasaba bandosunun, renk cümbüşüne bürünmüş caddelerden geçerken çaldığı, eski bir şarkının coşku dolu nameleri sarmıştı sahili. Merhaba yeni gün, merhaba dostlarım. -...*değil tabii ki de.*-

Taze bok kadar sıcak, yapış yapış, nemli, sıradan bir yaz sabahı, burnuma konan karasinek tarafından uyandırıldım. Storun mekanizması geçen gün kapatırken koptuğu için bir haftadır perde niyetine çarşaf asıyorum cama. Mahalleli ne düşünüyordur acaba? Ayrıca çarşafı çıkardığımda ortaya çıkan manzara çok iç açıcı! Bir kasap dükkânına bakıyor yatak odam. Yolunmuş kümes hayvanları, kuzu cesetleri, dil çıkaran koç kafaları ile güne merhaba diyorum. Mahalle hayatını, otoban manzaralı, asgari yirmi beş katlı, ayrıcalıklı yaşam şartları vaat eden ve “ayrıcalıklı yaşam”ı da havuz, spor salonu, sosyal tesis, yapay gölette dolaşan kazlar ve kumandayla açılabilen panjur beşgeni içinde algılayan site hayatı mantığına tercih ederim. “Şehir merkezine on beş dakika mesafede, kent yaşamının keşmekeşinden uzak ama bir o kadar da sunduğu kentsel konfor avantajlarıyla...” diye devam eden satış sloganlarını hiçbir zaman yemedim, yemem de.

Ben mahalleciyim. Ne bileyim, bana çocukluğumu hatırlattığı için midir, bakkalı, kasabı, ağdacısı, DVD’cisi ile böyle kendimi yalnız hissetmediğim için mi? Yoksa yatma saatimi mesela, çöp kamyonunun rangur rungur sesine göre ayarlamaya alıştığımdan mıdır? Severim işte. Herkes birbirine sela-

mı, hal hatır sormayı eksik etmez. Bir de böyle benim gibi kadınlara “abla” der ya esnaf, kapıcı falan, bayılırım ben ona.

Anadolu yakasının mütevazı ve bir o kadar da, her kanalizasyon kazısında hâlâ Bizans sikkelerinin çıktığı eski bir semtinde; Fransız balkonlarındaki sardunyalarla daha da bir İspanyolvari görünüme bürünmüş apartmanların olduğu bir sokakta yaşıyorum. Gerçi evimin sokağa bakan cephesi karşı apartmandaki komşuyla camdan cama kavanoz alıp verecek kadar dip dibe olsa da, arka cephede Allah’tan iki tane ağaç var, küçük bir avluya bakıyor evimin bir odası... Ama o avlu da paslanmış somya ve kedi sidiği kokan parçalanmış çekyatlar ve tekerlekli televizyon sehpaları ile dolu bir hurdalık görevi görüyor. Avluya bakan oda kızımın. Hoş kızım liseye başlayıp evin bünyesine “ergen var” gerçeğini sindirdiği günden beri haftanın beş günü arkadaşlarında kalıyor.

Tam karşı çaprazımda kasap var malumunuz, yanında da ağdacı kız Medeni’nin pembe lila kombini koltuklarla döşediği dükkânı var. Önceleri kızın adını, esnafın taktığı bir lakap sanmıştım. Hani palabıyık kasabın kapı dibine konuşlanıp da, günün koca bir bölümünde içeride yarı çıplak kadınlar barındırabilmesi medeni cesaretinden dolayı. Meğerse nüfustan onaylı gerçek adıymış.

Pembe’yi, Kiraz’ı duymuştum da Medeni’yi garipsemiştim. Kentle köy arasında sıkışıp kalan ve bu sebeple kavram karmaşasına maruz bırakılmış kasaba kızlarından çok da farklı bir portresi yok Medeni’nin. Karacana bir kız ama bayılıyor saçlarını soğan kabuğu rengine boyamaya. Yirmilerini bitirmek üzere... Milletin önünde iki büklüm, alçak bir taburede oturup manikür pedikür yapacağım diye kamburu çıkmak

üzere. “Yanına bir yardımcı kız al” diyorum, “Ona vereceğim parayla araba taksiti öderim Şennaz Abla” diyor.

“Şehnaz” diye düzeltiyorum her seferinde...

Son dönemlerde geliştirdiği kente uyum projesi dâhilinde, söylemeyi beceremediği bir çanta dolusu popüler sözcüğü ezberlemesi de var sanırım. “Fiskolocik, nostanci, rağbet/rekabet” gibi, aklıma gelenler. Cümle içinde bol bol geçiriyor yeni keşfettiği kelimeleri, ama dilini döndüremiyor bir türlü. Bana denk geldiğinde kibarca düzeltmeye çalışıyorum. Sabah mahallede ilk o açar dükkânını, çalışan kadınlara sabah erkenden hizmet vermeye başlar. Çok geçe kalmadan da kapatır. Dükkânını kapattığı gibi de evinden çıkamayan yaşlı kokonaların ya da dükkânına uzak oturan eski müşterilerinin evlerine gider. Pire gibi çalışıyor kız. Hele yazları gece saat on ikiye bile randevu veriyor. Canı burnundan çıkıyordur elbet ama o hiç dert etmiyor. Sadece bu kadar iş yoğunluğu arasında sosyal hayatı sekteye uğruyor. Arada sırada, dükkânı tasfiye edip sadece evlere gitmenin daha karlı olacağını söyleyip durur.

Bazı günler bana da gelir ağdaya. Emaye bir tencerenin içinde özenle kaydattığı ağdası ve pırıl pırıl bezler ile. Ben ona akşam yemeği hazırlarım, hem sohbet eder hem de işimizi görürüz rahat rahat. Hatta birkaç kere işini bitirdikten sonra yazlık-kışkık istifi, dolap içleri, kurtlanmış erzak kavanozları temizliği, buzdolabımın sebzeliğinde yaşayan, büzülmüş kalmış kabak, salatalık gibi organizmaların yok edilmesi işlerinde bana yardım bile etti. Hiçbir işten kaçmaz, bu bana yakışmaz deyip de gocunmaz. Kızım Bahar’a tatlı tatlı söyleyerek yapar. “Ablacım zamane kızları hiç iş yapmıyor, ucun-

dan tutsa biraz sen de rahat edersin” der. Bahar ve o yaştaki kız çocuklarının başka bir dünyada, çok başka kurallarla ve bakış açısıyla yaşadıklarını anlattım ona. O dünyaya dahil olabilmek için de, kullandıkları lisanı çözmenin ötesinde bir çaba sarf edilmesi gerektiğini de...

Zaman içinde ev düzeni ve temizliği için farklı kadınlarla çalıştım. Ama hiçbirisiyle anlaşılamadım. Sonunda pes edip anneme gelen emektar kadına razı geldim. Ama kadıncağızı da ütuden ütüye çağırıyorum. Benim evde olan biteni anneme yetiştirecek paranoyam yüzünden uzun yıllar diretmiştim bana gelmemesine... Ama sağ olsun, ev işi denilen çift başlı, dikenli yeşil canavar mağarasından çıkıp ateş püskürtmeye başladığında imdadıma son bir senedir Medeni yetişiyor... Annem pek hoşlanmaz Medeni'den. O pek çok kişiden hoşlanmaz zaten. “Dikkat et, her şeyin ortada, eli uzun olur böyle kızların” diyor. Halbuki Medeni'nin geçenlerde çantasından çıkardığı yüz kreminin markasını görseydi, fikri çok değişirdi, ben kredi kartına on iki taksite bile alamam o kremi... -*Bu karasineklerin müsebbibi kesin kasap.*-

Miskin adımlarla mutfağa gidiyorum. Elektrikli su ısıtıcısının “suyun ısındı” tık'ını duyunca daldığım yerden çıkıyorum.

Bu aralar öyle dalgınım ki... Ciğerimin sol lobu kocam, yani ikinci kocam, beni terk etti üç ay önce. Öylece, bir gece, arkadaşları ile çıktığı yemekten döndü ve: “Seni bitirdim artık kafamda, aynı evde olamayız” dedi. Ertesi gün de toplanıp gitti.

Kahve fincanımı da elime alıp banyoya giriyorum. Boy aynasının karşısında takılıp kalıyorum. Nasıl da çöktüm son bir senedir, nasıl da diz kapaklarımın üzerinde yaşlılık izleri başlamış belirmeye... Nasıl da saçlarımın şekli ve rengi, buhran geçiren kadınların kendilerini son çare olarak, efemine kuaförlerine teslim etmişliğinin zavallı görünümüne bürünmüş.

Yazdan yaza gidilen evlerin, koltukları üzerine beyaz bezler örtülmüş ruhsuz görüntüsü gibiyim. Hani kış ortasında, sahil kasabasındaki yazlık evine gitmişsin de, sıcak yaz geceleri üzerinde sevgilinle seviştiğin koltukların, cansız bir beden gibi öylece yattığını gördüğün andaki hüznün gibi... Bakakaldım öylece kendime. Elbet mevsimim yeniden gelecek ve atacağım bu dramatik örtüleri üzerimden.

Elime daha küçük bir ayna alıp arkamı da boy aynasına dönüp küçük aynayla popomu kesiyorum. Hiç fena değil... Arkadan füze, önden müzeyim yani. Bir başkasının, hayatta beni görmesini istemediğim bir pozisyonda, seyrediyorum kendimi. Şu an bunca yaşamışlığımın albümünü şöyle bir açıp baktığımda, otuzlu yaşlarımda çektiirdiğim fotoğraflarda ne kadar da kendine güven doluyum. Hele bir fotoğrafımda, Bodrum'da, muhtemelen öğleden sonra, bir plajın barında ıslak mayomla, kafama diktiğim bira şişesiyle ölümsüzleştirmiş bir arkadaşım beni. O başımı dik tutuşum, o bir elimi belime koymuşluğum ve o zamanlar sadece arada sırada yatmışım adamın (şimdiki kocam) önünde nasıl da, "hey bebek seni kıcıma sallamıyorum" ifadesi takınmışlığım var. Son zamanlarda başımı bir tek tavandaki sivrisinekleri saymak için kaldırıyorum.

Aynaya biraz daha yaklaştığımda cildimdeki gözeneklerin gözeneklikten çıkıp dehliz olmuş hali, benden başka her şeyin kendini geliştirmek için çaba sarf ettiğini aklıma getiriyor. Aynanın sağ tarafındaki raf, çok büyük ihtimalle regl dönemlerimde tavan yapan hormon seviyem sebebiyle kendime aldığım saçma sapan renklerde rujlar, göz altı kremleri, göz üstü losyonları, kaz ayağı, maymun götü pomadları ile dolu. Birkaç kere kullanıldıktan sonra kendi kaderine terk edilmiş. Rengi ve kokusu başkalaşmış bu bakım setleri oradan bana pis pis sırtıyor. Ve ne kadar sallarsan salla donuna düşer son damla misali, “Çabalama kaptan, yerçekimi!” diye haykırıyorlar avaz avaz.

Şu haline bak, silkelen ve kendine gel! Dün bütün gün üzerinden çıkartmadığın şort ve tişörtle gece yatağa girip çıkmış halini işyerindekiler görse ne düşünür acaba?

Sana, gözbekleklerinden daha kıymetli çocuklarını emanet ediyor insanlar, seninse kendine bile hayrın yok.

Bu arada bir arkadaşımın özel anaokulunda seramik ve eliş dersi veriyorum çocuklara. Haftanın üç günü, toplasan toplasan beş-altı saat işim oluyor. Karşılığında da beş-on lira para kazanıyorum işte.

Hayatımı dizi film yapsalar, seyirciler, olan biteni her bölümde kaçırmadan takip edeceğiz diye bitap düşer.

O dönemler, “moda” diye işletme okuyan; sonra birden içindeki mimarı keşfedip tamamen bir tesadüf sonucu arkadaş grubuyla yemek yerken tanıştığı “gerçek” bir mimarla çalışmaya başlayan; ardından şirket kuran sonra yok bu da ol-

madı deyip deliler gibi seramik kursuna gidip kendine küçük bir hediyelik eşya dükkânı açan, sonra kapatan, onun bunun evinin ve işyerinin dekorasyonlarını yapan, en sonunda bir anaokuluna kapağı atan, bu arada da başından evlilikler, aşklar geçen...

-...düşünürken bile yorulдум.-

Kim akıl sır erdirebilir ki böyle bir gerilim kuşağına? Gerçekten de anneme yıllardır “Ne olacak bu kızın hali?” dedirten bir senaryo bu. Eskiden, çocukluğumuzda *Kaçak* diye bir dizi vardı, işlemediği bir cinayetten dolayı aranan ama masum olduğunu ispat edebilmek için sürekli polisten kaçan bir doktor... Bir de sahibinden kaçan Joe isimli bir kurt köpeğinin maceralarını hatırlıyorum hayal meyal... Onların serüvenleri de bu tattaydı işte. Bir türlü bir sona varamadı yıllarca, ha şimdi yakaladı, ha şimdi buldu diye beklerdik seyrederken. Yorulurduk. Benimki de o hesap.

Bunca hengâmenin içinde, okulda çocukların yanında çok dinginim. Onlarla beraberken bedenimden çıkıp kendime karşıdan baktığımda (tabii ki böyle doğaüstü astral seyahatlerim yok, lafın gelişi) orada duranın ben olduğuna şaşıyorum. Bu kadar sakin, ağırbaşlı, bilge, sabırlı, öngörülü hallerimin olması, acaba diyorum Nadire’ye dediğim gibi, gerçekten de kişilik parçalanmasından mı kaynaklanıyor yoksa?

Çocukları, kendi çocuğum olduktan sonra sevmeye başladım işin gerçeği. Ondan önce, böyle önüne gelen bebek arabasını durdurup, “Aman da hanımış! Adı ne, boyu kaç?” diye, sevimli-sevimsiz ayırt etmeden çocukları mıncıklayan kadınlardan değildim. Kızım doğduktan sonra çocuklara, yaşlılara

ve köpeklere, nedense zaafım arttı. Hep sahiplerinin, annelerinin, babalarının, kendilerini onlardan daha akıllı ve güçlü zannedenlerin yönlendirmesiyle, izniyle, eşref saatleriyle doğru orantılı onların hayatları gibime geliyor. Ağlamalarına, üzülmelerine, itilip kakılmalarına, saygısız ve sevgisizce muamele görmelerine tahammülüm yok. Çok başka kılıklara, hallere, duygusal debelenmelere bürünüyorum anlayacağınız, özellikle çocuklarla birlikteyken.

Ama gel gör ki şu an aynadaki görüntüm, geleceğin arızasız insanlarını yetiştirmek, geliştirmek adına bir görev yüklenmiş orta yaşta bir kadın eğitmen görüntüsünden çok; bir gece önce mafya babası sevgilisinden dayak yemiş, yaşı geçkin alkolik bir pavyon şarkıcısının ertesi güne uyanmış hali ile bire bir örtüşüyor. Hatta fazlam var, eksğim yok.

Bu, ayna karşında on dakikadır devam eden monoloğum, beni ürkütmeye başlıyor hafiften.

Derhal diş fırçala, yüz yıka, terden sırlıklam tişört ve şortunu kirliye at, acele bir duş yap ve hemen terk et o Pamuk Prenses'in üvey annesinin aynası kılıklı çokbilmiş şeyin asılı durduğu banyoyu.

Duymaz

Telefonun çaldığını banyodan çıkarken duyabildim.
“Alo.”

“Şenooo, hellooo!”

“N’aber kız göktaşı?”

“İyilik valla arkadaşım. Sen nasılsın? Acayip özledim seni. İstanbul’a geliyorum bugün, iki üç günlüğüne.”

“E güzel haber bu, da şimdi mi haber verilir?”

“Arayamadım işte. Senin işin falan yok değil mi?”

“Yok, yok, işim falan, gel sen.”

“Tamam, harika, annemlerde kalacağım, müsait olduğunda bir gece de sen de kalayım istiyorum, ama senin ev kalabalık.”

“Yok, artık eskisi kadar kalabalık değil, ayrıldık biz Sinan’la, üç ay oldu.”

“Ne? Neden haberim yok benim?”

“Aman ne söyleyeceğim, zaten yıllardır ayrıl barış, ayrıl barış sen de salak oldundu. Geline konuşuruz.”

“Şehnaz biz üç aydır konuşmuyor muyuz seninle yani?”

“E sen meşgul bir kadınsın şekerim. Olmuş işte neredeyse.”

“Yok, kızım, siz ayrılamazsınız Sinan’la, gelir yine, ben biliyorum!” “Bok biliyorsun, kızım üç ay oldu, diyorum bu sefer, şaka değil. Eskisi gibi beş gün ayrı kalıp barışmalara benzemiyor; üç ayda, evden çıktığı gibi yürümeye başlasa çoktan Yeni Zelanda’ya varmıştı bile. Artık geri dönüşü yok.”

“Hay Allah! Üzüldüm bak şimdi.”

“Hadi boşver konuşuruz. Uçaktan iner inmez doğruca gel.”

“Gelirim valla. Boğaz’da yeni bir yer açılmış bu yaz çok popülermiş, bizim şirketin bayiler yemeği var orada akşama, sen de geliyorsun!”

“Neresiymiş orası?”

“Neckless diye bir yer. Buradan bile gitmeyen kalmadı neredeyse, sen İstanbul’da yaşıyorsun ve haberin yok!”

“Mügeciğim ben gece hayatından elimi ayağımı çektiğimde, Çamlıca Tepesi’ndeki kafelere içki yasağı gelmemiştii daha, hesap et. Kısıtlı bilgim de dedikodu dergilerinden işte, anca...”

“Tamam, şeytanın bacağına benimle kırarsın o zaman. Hazırlan akşam çıkıyoruz!”

“İyi peki, çıkalım bakalım, sen sağ salim gel de önce...” Hazırlan. Neyime hazırlanayım? Kollarım zaten kocam beni terk ettiğinden beri bağımsızlık bayramı yapıyorlar. O kadar uzun zamandır alışveriş yapmıyorum ki, artık hangi iki rengin yan yana gelebileceğini bile unuttum. Dolabım, milattan ön-

cesini konu alan bir filmin kostüm karavanı gibi. Zaten para da yok, gezmeye tozmaya... Hepsini Nadire'ye gömdüm dün. Nadire ve elektrikli testeresine... Ama dur! Bir dakika ya, oraya davet edildim, para neyime gerek?

Tamam ulan! Hadi şimdi doğru Medeni'ye, kıllarınla vedalaş; sonra biraz dolabını yokla, sen yaratıcı ve bir o kadar da çılgın bir kişiliksin. Düşüğün depresyon çukuru ne kadar derin olursa olsun, özünü unutma! Bulursun illa ki bir elbise. Sağına soluna fular-mular derken şirket yemeği havasına uyar duruma gelirsin. Hem oradakiler de kim oluyor? Benim gibi üzerine “çuval giyse yakışır” bir cinsel cazibe, şirket yemeğinin baş tacı olur. Ben onları beğenecek miyim bakalım!

Banyodaki kötü kalpli cadının karşına tekrar dikilip bir özgüven bakışı atıyorum bu kez...

Bir çırpıda hazırlanıp Medeni'nin dükkânına gidiyorum.

“Randevusuz geldim ama...”

“Olsun Şennaz Abla, daha yeni açtım ablam, sen yabancı mısın alırım seni ilkten. Kız abla bu yaşta hâlâ fıstık gibisin valla.”

“Hadi ordan!”

“Yok, kız abla, neden yalan söyleyeyim popon felan çok güzel, göbeğin dümdüz, selülitin yok bir kere. Buraya gelen kadınları görsen, ağdayı çekerken etleri de birlikte gelecek neredeyse, lömbür lömbürler.”

“Biraz butluyum ama öyle deme.”

“Abla ne butu ya, o kadar olucak, hem siportik duruyor onlar, kaslı maslı. Abla özel bölgen de olacak mı?”

“Yok, be Medeni ne özel bölgesi! Kim görecektir ki bölgemi falan. Ben bile orayı işemeden işemeye görüyorum bu aralar.”

“Hani böyle kalp şekli felan yaparım istersen”.

“Ne?”

“Gülme Ablam, bazılarının kocası istiyor öyle şekiller. Kalp, soru işareti felan. Kalıp çıkarttırdım. Ona göre alıyorum o bölgeyi.”

“Yuh!”

“Valla, hele geçenlerde bir müşteriye kocasının baş harfini yaptım.”

“Sen bana koltukaltı, bir de bütün bacak yap yeter. Bir de şöyle fazla yontmadan manikür pedikür...”

“Sen bilirsin abla. Soyun hadi, önce ağdanı yapıyorum.”

“Cadı nerede?”

“Nerede olacak? Büyükada’da, arkadaşında. Artık eve haftadan haftaya kirli boşaltıp temiz almaya uğruyor. Yollayacağım Foça’ya babasının yanına ama ille de arkadaşlarım burada, gitmem diye diyor.”

“Onun tepkisi ne oldu ayrılmanıza?”

“Onun umurunda değil gibi duruyor. Bu gidiş gelişler seni kesin etkiliyordur, kusura bakma dedim. Anne ben artık büyüdüm, başımın çaresine bakarım, yeter ki sen üzülme, o gider başkası gelir” dedi.

“Doğru söylüyor. Bırak kendi haline olayları. Üzerine gitme, kurcalama.”

“Çok sağlıklı bir anne ile büyümediği kesin bu kızın. Benim yüzümden erkeklere güveni kalmadı bir kere.”

“Sanmam, Bahar akli başında bir kız. Çok takılıyorsun sen ilişkilerine, biraz olayları akışına bırak gitme üzerine, bak olumlu düşünürsen, hep olumlu geri dönüş alırsın. Evrene teslim et kendini. O senin için doğru olan yolu karşına çıkaracak. Para istiyorsan para, aşk istiyorsan aşk... Yeter ki sen pozitif enerji yükle kendine. Dur ben sana bir reiki yollayayım uzan şöyle.”

“Ayy Allah aşkına başlama yine Müge! Valla içime sıkıntı geldi senin şu spiritüel arkadaş çevren, kozmik bilmem neler ve şifacılık saçmalıklarından.”

“Sen de farkına varacaksın bir gün, bize katılma zamanın gelecek. Sabırla bekliyorum. Bak yarın çember kuracağız, ortak bir manyetik alan için, ne olur bir katılsan, zorlama yok ama en azından görmeden karar verme.”

“Bana bak gecenin bu saati uzaylı dili ile benimle konuşmaya başlama ürküyorum valla. Sen gece yarısı yatağından kalkıp bana bir bok yapmayasın? Tırsıtma beni. Hem sen buraya şirket yemeği ayağına, sizin sevgiyle kucaklayıcıların toplantısı için geldin değil mi? Doğru söyle.”

“E, o da var tabii. Aslında o daha ağır basıyor.”

“Belli oluyor zaten. Bütün gece elinde telefon ben keki yaparım, sen kısır getir muhabbetleri döndü. İş yemeğindeki-lerle iki dakika bile ilgilenmedin.”

Yandan çekik dudak gülümsemesiyle, “Yanılıyorsun, hem de çok ilgilendim” dedi.

“Ne iş? O ne bakış ve sırtış?”

“Senin karşında oturan ithalat müdürü Cem var ya, çıkışta beni yakaladı ve senin için, ‘Bu kadında farklı bir enerji yakaladım, spiritüel bir yanı var kesin, toplantıya o da gelsin yarın.’ dedi.”

“Aman Allah’ım ya, etrafımda akli başında, dünya gezenine dahil bir canlı kalmayacak mı? Bu bir alacakaranlık kuşağı mı? O adam da mı sizden? Sonra, farklı enerji de ne demek? Taş gibi karı mı demek istedi acaba?”

“Adam etkilenmiş sende anlayacağın.”

“O da Ay üssü Alfa’dan yani?”

“Hee, evet, bizim çemberde, karısıyla birlikte.”

“Ne ara ve neremden yakalamış anlayamadım bendeki farklı enerjii. Her anlattığına boş boş kafa salladım. Bir ara adam tam boşalan bardağıma rakı koymak için hamle yaptığında, ‘Zahmet etmeyin ben alışığım kendi rakımı kendim koymaya’ deyip elindeki şişeye atladım. Tek diyalogumuz bu oldu. Bence bu anlam yüklü cümlelerin altında yatan enerji, spiritüel enerjiden çok, patlamaya hazır bir kadının iç dünyasında birikmiş metan gazının enerjisi. Bir çeşit isyan yani.”

“Yok, kızım bence Cem haklı, senin çevrene yaydığın tuhaf bir elektrik var. Hissettirmişsin ona da. İlla ki sohbet etmen gerekmiyor. Çok hoş ve gözleri cin cin bakan son derece seksi bir kadınsın. Çevreni umursamayan rahat tavırların, elini kolunu kullanırkenki estetik, ara sıra gözlerini kısıp hüzünlü bir çehreye bürünmen falan çekiyor insanları. Konuşmaya başladığında ise herkese kendini dinletiyorsun. Farklısın yani. İçindeki o spiritüel birikim dışına taşıyor.

“Hah şöyle ya! Biraz da benim anlayabileceğim lisanı konuş. Spiritüel yanımın dışarı taşması bölümü hariç beğenim bu dediklerini.”

“Eee, Sinan’ı anlat sen.”

“Müge çok uykum geldi, biraz kaçırdım galiba içkiyi. Sabah kahvaltıda anlatayım. Hem bu içkili kafayla anlatırken şimdi ağlarım mağlarım gereksiz yere. Yatalım hadi.”

Yanaklarımızdan öpüp sıkı sıkı kucaklayıp birbirimizi, sivrisinek tabletlerini bile takmadan yatağa koşuyorum. Sinan gittiğinden beri yatak odama giremiyorum, ayaklarım geri geri gidiyor hep, yatamıyorum, yatsam da uyku tutmuyor. Üç ay içinde, kimbilir kaç kere yatağın yerini değiştirdim, belki faydası olur odamı tekrardan sevmeme diye. Başını camın önüne çektim olmadı, ayakucunu çektim olmadı, hatta bir ara Bahar’a odaları bile değiştirmeyi teklif ettim, o yanaşmadı.

Bana böyle “depres teyze” yatıya geldiğinde salonun, odaların oranın buranın şeklini değiştirmekte üzerime kimseyi tanımam.

Bahtsız Medeni, üç ay içinde kaç kere yatak odası, iki kere de salon taşıdı benimle beraber. Oradan al oraya koy... “Ama bi’tanem, ablam, çok güzel oluyor, sen ne yapsan oluyor mimar ablam benim” diye beni poh pohluyor. Bir tatlı huzur vermeye gelmiş gibi kız sanki, girdiği her ortama mide asidini beş dakikada alan talcid tadı bırakıyor. Bana geldiği günler dikkat ettim, yüzüme bir gülümseme yapışmış şekilde dolaşıyorum. Ota boka gülüyor bir kere, sorun diye bahsettiği yegâne şey, istediği gibi bir sevgili bulamaması... ki hangimizin sorunu değil?

Bu sıkıntısını anlatırken bile kendi ile o kadar güzel dalga geçiyor, öyle barışık ki kendisiyle, insanlarla zorlanmalarının nedenlerini düşündükçe çıkardığım bencilce sonuçlardan utanıyorum açıkçası, onu gördükçe. Çevremdeki çoğu akli başında, okumuş, görmüş geçirmiş arkadaşlarımın (ve buna ben de dahil) bile bu kız kadar olan biten, neden sonuç ilişkilerini kuramamış olmaları asabımı bozuyor. Bana yerimi şaşırtıyor.

Galiba, yıllar hiç mola vermeden koşar adım gelip geçerken, ben de onlarla birlikte koşturacağım diye helak olmuşum. Bu helak süresince de, çevremde ne kadar eş dost varsa çoğu teker teker elenmeye başlamış. İsteyerek ve özel bir çaba sarf ederek olmamış şöyle bir elenme; başlarda kimse kimsenin hayat gailisi ile başa çıkma temposuna yetişememiş. Birlikte çıktığımız orman koşusunda herkes başka patikalara sapmış belki de, kaybetmişiz birbirimizi. Bazıları ile de yan yana koşmuşuz, birkaç kişi sana elini vermiş deli akan derenin üzerinden atlarken ve kala kala sonunda, birkaç kişi kalmış yanında beraber bitiş noktasına vardığın. Şimdi onlarla yolumuza devam ediyoruz. İte kaka gidiyor onlarla da.

Al işte Müge. Çocukluk arkadaşım, dostum, sırdaşım, canının içidir her daim ama o da koptu son zamanlarda benden. Bundan altı yedi yıl önce, bilmediğim bir diyara doğru, “spiritüellerin gemisi”ne binip gitti. Yıllar içinde başına gelen ama başının onlarla başa çıkamadığı bir sürü tersliğe meydan okumak için bu yolu seçti.

Birlikte büyüdük Müge’yle. Anneannemin Erenköy’deki bahçeli evine giderdik yazları, Müge’ler de alt katımıza kiracı gelirdi, yaz tatillerini geçirmek için. İkimiz de okula gitmiyorduk daha, arkadaş olduğumuzda. Tuhaf bir şekilde, etrafında olan biteni çok da umursamaz bir hali vardı. Ya çok geç tepki verir ya da hiç vermezdi. Sessiz, çekingen, kırılgan bir çocuktuk hatırladığım. O kadar kısık sesle konuşurdu ki söylediklerini anlamak için ağzının içine kadar yaklaşırdım. Annesinin ona bir kere bile bağırıldığını duymadım; kızdırmazdı, sinirlendirmezdi ki Müge kimseyi, uslu bir kızdı yani.

Babasının yüzünü hiç hatırlamıyorum. Ankara’da yaşarlardı kışları, babasının işi de orada olduğundan, çok seyrek gelirdi Erenköy’deki yazlık evlerine; herhalde hafta sonlarıydı. Babasının geldiği günler Müge ortadan kaybolurdu. Küserdim ona. Annem, “Şehnazcığım ama hak ver kıza, babasını çok özlüyor” derdi. Her haftanın başını ona kapris yapmakla geçirirdim, ama daha günün ortası olmadan barışır, evcilik oynamaya başlardık.

Nefret ederdim evcilik oynamaktan, ben mahalledeki diğer çocuklarla beraber Kızılderilicilik oynamak isterdim, sonra voleybol oynamaya bayılırdım ama Müge koşturmaktan, tozlanmaktan, düşmekten, yaralanmaktan çok korkardı. Belki annesi üzülür diye istemiyordu, kimbilir? Bebekleri, annesinin poliüretan topuklu ayakkabıları ve boncuklu kolyeleri ile bize gelirdi. Mecburen o anne, ben baba olurdum. Bazı günler öyle sıkılırdım ki evcilik oynamaktan, “Hani ben babayım ya, işe gidiyorum” derdim ve dışarı çıkar bisiklete binerdim diğer çocuklarla. Eve geldiğimde Müge’yi bebeklerini yıkarken ya da bahçeden topladığı yapraklar ve kokina tohumlarından, plastik oyuncak tencerelerimizde yemek yaparken bulurdum. Okumaya benden önce başladığı için bana Ayşegül kitapları okurdu. Ben de ona çam ağaçlarının iğnelerinden kolye yapmayı öğretdim, gelincikten bebek yapmayı. Bir kere hiç unutmuyorum, kertenkelenin kuyruğunu kopartıp “Bak nasıl ikisi de hareket edebiliyor ayrı ayrı” diye göstermiştim ona, bayılmıştı korkudan. Annem bana bahçeye çıkma yasağı vermişti günlerce...

Erkek kardeşim de biraz büyüyünce bizim oyunlarımıza katılmaya başlamıştı. Onu da evcilik oyunlarına alet ediyordu Müge; oyuncak bebek yerine artık kardeşimi çocuğu yapı-

yordu oynarken. Müge'nin hiç kardeşi yoktu. Yalnız bizden büyük bir erkek kuzeni vardı, ara sıra o gelirdi Mügelere. Bir kere bahçede onu gizli gizli sigara içerken görmüştüm. "Abim benim" derdi herkese ama gerçek abisi olmadığını biliyordum, teyzesinin oğluydu. Kocaman kocaman sivilceleri vardı yüzünde.

İlkokula başladığımız yılın yazıydı. Bir sabah erken saatlerde Müge'nin annesinin çığlıklarına uyandık. Evde ne var ne yoksa eline geçirdiği her şeyi bahçeye fırlatıyor, saçlarını yoluyor, elbiselerini parçalıyordu. Onu öyle görünce donup kalmıştım. Annemler yanına koşmuştu, ama kadın kendini bilmez bir şekilde anneme, babama saldırıp duruyordu. Müge'yi elinden kaptığı gibi bize çıkardı annem, babam ve bütün mahalle annesini sakinleştirmeye çalışırken. Müge ve ben şaşkın bakışlarla, tek bir kelime bile etmeden birbirimize bakakalmıştık. Annesinin Müge'yi öldürmeye çalıştığını falan hayal etmişim çocuk aklımla. Onun gibi bir facia yaşanıyor-du alt katta...

Sonradan öğrendik ki Müge'nin babası o hafta sonu eve gelirken trafik kazasında ölmüştü. İlk defa, tanıdığım biri ölüyordu. Ölenlerin ardından ağlanması gerek diye bildiğim için mi acaba, çok ağlamıştım. Ama öyle gariptir ki Müge'yi babası için ağlarken hiç görmedim. Ne o gün, ne ertesi gün, ne de yıllar sonra. Kimsenin yanında ağlamadı, babasını anıp. Müge'nin babası eve geldiği günler, onu bana tercih ettiği için hırslanmalarımı, ona küsüp somurtmalarımı düşündükçe ağlıyordum belki de, Müge'nin babasız kaldığına üzülmekten çok. Sanki ben öldürmüşüm gibi geliyordu adamı. Çekil arkadaşım! aramdan, yok ol, kaybol diye. Müge babasının ölümüyle ilgili hayatı boyunca hep beni suçlayacakmış gibi

düşünmeden edemiyordum. O yazdan sonra Müge'ye sevmekle acımak arası hisler besledim uzunca bir süre. Kırılğanlığı, suskunluğu daha da artmıştı.

Müge'nin babası olmadan iki yaz daha geçirdik birlikte. Sonra bir gün, yazın bitmesine yakın zamanlarda içime düşen hüznün sancısını çekiyordum (sonbahar geldiğinde hâlâ o hislerle dolarım, ha şimdi, ha birazdan sanki kötü bir haber alacakmışım gibi gelir bana) Müge'nin annesi bize çıktı ve artık yazları İstanbul'a gelmeyeceklerini söyledi. Anneannem ve annemle vedalaştı. İşte Müge o gün çok ağladı, sarılıp ağladık birbirimize uzunca bir süre. İstanbul'dan, denizden, bize sanki ormanmış gibi gelen kocaman bahçemizden, tahtadan yapılan oyun evimizden ve benden ayrılmak zorunda kaldığı için ağlıyordu. İşte babası yine ayırmıştı bizi. Haklıydım o adamı sevmemekle. Ölümünün ardından duyduğum vicdan azabımı öldürmüştüm şimdi. Müge'nin gitmesiyle.

Müge yıllar sonra İstanbul'da üniversiteyi kazanınca birlikte yaşama hayalleri kurmaya başlamıştık. Saatlerce telefonda konuşuyor, sevinçten akla hayale sığmayan planlar yapıyorduk. Üniversitenin ilk yılı bizde kalacaktı, sonra ikinci sene evden ayrılıp ayrı bir ev tutacaktık. Ailelerimizden para almamak için de çalışmaya başlayacaktık. Yemek, çamaşır, ütü onun olacak, ben temizlik ve evdeki tamir işlerine bakacaktım.

Arkadaşlarımızı evimize davet edip çılgın partiler yapacaktık hafta sonları. Hatta ben odama ikinci bir yatak alma çalışmalarına başlamıştım bile ilk yıl için. Dolabımda yer açıyordum Müge'nin kıyafetlerine. Annem de pek mutluydu ama ayrı eve çıkma planlarımızdan haberi yoktu. Müge gibi "kız

gibi kız”ın evin içinde olması, onun için bulunmaz nimetti. Bir de evvel ezel Müge’nin babasız olması düşüncesi ile ona ayrı bir alaka beslerdi annem. Bu durumdan tek şikâyetçi, ergenlik bocalaması ve dahi her şeyden memnuniyetsizlik ve kendinden başkasını beğenmemezlik denizindeki girdaplarda yüzmeye çabalayan kardeşimdi. “Evde bir tane yetmiyormuş gibi bir de bu kız çıktı başımıza” derdi. Babamın, zaten ailesi ile ilişkisinin akşam sofraya oturması haricinde pek olmaması ve kendine odaklı bir yaşam tarzını benimsemiş olması nede-niyle umurunda bile olduğunu sanmıyorum.

Tabii ki özenle ve hiçbir detayı atlamadığınızı zannederek devşirdiğiniz planlarınız her zaman evrak çantanıza sığmıyor. Bizimki de sığmamıştı ve Müge’nin bilumum kermeslerde incikli boncuklu makremeler, mandallardan ve çamfistığı kabuklarından nihaleler yapıp satan sanatçı kişilikli teyzesi “Olmaz öyle şey ben burada eşekçi başı mıyım, Müge bende kalacak” diye ültimatom vermişti.

Yetim bir genç kızın, İstanbul’da denetim ve gözetim altın-da tutulması gerektiği düşüncesi ve Mügelere babası öldükten sonra yaptığı maddi yardımın da ona verdiği haklılıkla gelen bu ültimatom canımızı sıkıyordu. Bu arada da eşekliğin danis-kası bir durum söz konusuydu, tabii annem bu duruma 110 beden göğüs darbesiyle karşı durup, “Ne münasebet biz de bir kız çocuğu yetiştiriyoruz, biz sahip çıkmıyor muyuz evla-dımıza, yani orospu mu benim kızım!” hiddetinde bir mesajı aynen iletmişti. Ama nafiye. Ve Müge, İstanbul’un adı yeni konmuş bir semtinde teyzeciği ile yaşamaya başlamıştı.

Teyzeciği, o üç koca öldüren karadul, sivilceli oğlunun ev-lenip evi terk etmesiyle oluşan boşluğu nasıl da Müge’yle dol-

durmaya niyetlenmişti kimbilir. Yıllar sonra Müge'nin annesi de temelli taşındı teyzesinin yanına. Kadına huzur vermedi Ankara'da. Müge'nin babası hayattayken, görüştürmezmiş bu kadınla onları. Yazları da hiç Mügeleri ziyarete gelmezdi zaten Erenköy'e. Müge'nin babası ölünce sülalenin namus bekçisi düdüğünü öttürmeye başladı kadın. Hatta Müge'nin annesini de, dul kadın oralarda bir başına yapamaz deyip yanına aldı. Çift başlarına dul dul yaşıyorlar şimdi. Bu kadının akli belden yukarı çıkamadı hiçbir zaman.

Kimyager çıkan Müge, İstanbul'da teyzesinin ona bulduğu bir işte çalışmaya başladı. Ve yine aynı yıl, yine teyzesinin kraliyet soyundan gelen ailesine yakıştırıp "test edildi, onaylandı" mührü bastığı bir adamla evlendi. Adam yaşça biraz büyüktü Müge'den. Bir gecede falan herhalde, öyle bir ışık hızı ile evlenmeye karar vermişti Müge. Başından geçen saçma sapan flörtlerden herhalde tepesi attı bir gün ve evleniverdi. İlk bir iki sene şahane yılları oldu. Ama kocası işten çıkarılınca adam bir daha kâseyi doğrultamadı. Eve uzunca bir süre Müge baktı. Bu arada kocası inatla iş aramıyordu. Eline o zamanlar yeni yeni moda olan -parasını Müge'nin ödediği- bir notebook alıp ve yine Müge'nin ödediği yüklü telefon faturalarını ardından serpe serpe, iş görüşmelerine gidiyordu. Yeni ortaklıklar, şimdiye kadar sözüm ona kimsenin akıl edemediği sektörlerde iş alanları yaratmak saplantısı ile İstanbul ve bilumum çevre şehirleri arşınılıyordu. Ama her teşebbüs, her hayali kocaman bir hezimet gazı dolu balona dönüşüveriyordu.

Müge'nin klasik sessizliği hüküm sürerken, adam bunu itaatkârlık ve anlayışlı kadın davranışı sanıp daha da üsteliyordu. Sonunda Müge'nin aldığı para, kocasının müteşebbis

şımarıklıklarına akıp giderken, değil kirayı ödemek, limon bile almaya yetmemeye başlayınca Müge çalıştığı firmanın Ankara bayisine göndertti kendini. Orada babasından kalma evine göçtüler hep beraber. Müge, kocası ve kocasının isimlerini her daim karıştırdığı ikiz oğulları ile birlikte. Adam orada da tutunamadı. Maaşlı bir işe girmeye direnip duruyordu. Notebook’una yapışık yaşamaya orada da devam etti. Müge ittir kaktır kocasının hem tepe taklak olmuş iş hayatına, hem “ille de her gece, her gece” hızındaki cinsel açlığına, hem de bitmek tükenmek bilmez kişilik sorunlarına peygamber sabrı ile göğüs gerdi ya da gerermiş gibi yaptı yıllarca. -Miş gibi yapmış olduğunu aslında birkaç kez sezinlemiştim. Küçükken o sessiz, olaylar karşısında tepkisiz, âdeta yavaşlatılmış modda oynattığı film kareleri gibi geçip giden hayatından olsa gerek, “Duymaz” derdim ona. “Duymaz Müge”.

Birkaç kere duyduğuna şahit olmuştum ama. Sırtındaki küfeye biriktirdikleri ağırlık yapmaya başladığında geçirdiği sinir krizlerinden bir tanesinde yanındaydım.

Bir cinnet getirme ve feleğin şaşması durumu cereyan ettiğinde ortamda mutlaka, olaylara hâkim, ermiş mertebesine ulaşmış bir kişinin bulunması gerektiği gerçeği ile yüzleşmiştim.

Hani, “İnsan bir günde deliverir” derler ya, doğru.

Tanıdığını zannettiğin insan bir anda, korkunç suratlı bir yaratığa dönebiliyor ve siz, bu dönüşüme bizzat şahit olan siz, aynı süratle ne yazık ki olan biteni idrak edemiyorsunuz.

Katiyetle, bu idrak etme sürecinin minimuma indirilmesi ve tez elden olaya müdahale için gerekli planların yapılması lazım. Bu aşamaları kat etmek de “soğukkanlılık”tan falan öte bir pozisyon gerektirmekte. Bir çeşit içgüdü... Annelik, açlık, susuzluk gibi, bu da böyle doğuştan falan gelen bir içgüdü olsa zaar. Her insan evladında olması gereken ama kullanılmaya kullanılmaya çoğu kişide körelmiş bir güdü. Şöyle bir düşününce de aslında neden lazım olsun ki. Çoğumuz sonu başından belli bir film senaryosu monotonluğunda yaşayıp gidiyoruz. Böyle bir ikinci vites rehabetinde de neden içgüdümüz bizi gıdıklasın durup dururken. Evet, bu gidişat içine tabii ki bir takım, ne bileyim, saçma sapan zaman ve mekânlarda tutan doğum sancıları, deprem, kocanı yatakta başka bir kadınla basmak ya da bir yılan tarafından sokulmak gibi az rastlanır hadiseler hayatımıza girip çıkar. Bizi el, ayak, bilinç kilitlenmelerine gark ederek yeknesak yaşantımıza sarsıntı katar. İşte böyle zamanlarda nedense körelmiş güdülüler kilitlenir kalır, “acil çıkış” içgüdüsüne sahip olanlar da enkaz altında bile kalmadan kurtulabilir.

Soğukkanlı olabilmek için bile bir süre gerekir. İşte Müge’nin cinnet gecesinde, müdahale için o süre bile çok büyük lükstü. Benim o “acil çıkış” güdüm otomatik devreye girdi ve hasar almadan çıktık. Sen sağ, ben selamet.

Bazı bazı, aklıma -hep de gece yatınca- gelir böyle felaket senaryoları. Mesela, Allah korusun kızımın boğazına bir şey kaçsa ya da bindiğim gemi batmaya niyetlense ne yaparım acaba diye düşünür ve yataktan sıçarım. Deprem olsa misal, öyle çanta hazırla, buzdolabına yapış, ana rahmi pozisyonunda otur bekle öğütlerine de inanmıyorum. Kendi adıma konuşayım, kaçınıcı katta olursam olayım direkt aşağı atlarım.

Şimdi düşündüm de aslında herkesin ilk yardım kursuna gitmesi şart. Ben de gideceğim. Bak, bilsem mesela hayat öpücüğü, iki tahta arasına kırık bacak sabitleme, boğaza kaçan beyaz leblebiye müdahale taktiklerini, insanlığa çok daha kısa zaman içinde faydam dokunacak. Tıbbi müdahale öğrenmeye karar verdiğim gün derhal, ambulansın numarasını cep telefonuma kaydetmiştim. Şu anda bilgi birikimim hâlâ bununla sınırlı ama mutlaka ilk yardım öğreneceğim.

Gecenin bir körü ben neden kafayı Müge'nin hayat hikâyesiyle bozdum ki? Uyku da gitti güme. Oysa şimdi kocam olsa yanımda... Çakır keyif olduğum böyle gecelerde sevişmeye doyamazdık. Sınırları, dikenli telleri kaldırıyorsun aradan sarhoşken. Bildiğin bütün denenmiş yolları pas geçip keşfedilmemiş mağaralara dalıyorsun bilinçli bilinçsiz. Öyle bir fahişe kılığına bürünüyordum ki alkollüyen, adam da raydan çıkıyordu, beni karşısında taklalar falan atarken görünce.

Bütün komşularımız halvet halinde olduğumuzdan haberdar olurlardı. Canhıraş tepinmelerimize eşlik eden ses efektlerinden değil (çünkü ikimiz de yüksek ses çıkartmaktan hoşlanmaz ama pis pis fısıltıyla konuşurduk) seks sonrası banyoda çıkardığımız duş alma gürültülerinden. Avuçiçi kadar küvetimizdeki duş telefonu ucuz bir marka olduğundan, asıldığı yerde durmayı beceremedi bir türlü. Lüzumsuz zamanlarda (ki o da sabaha karşı yaptığımız seks sonrası duşlarda başımıza gelirdi hep) haşırt diye kafana düşer, oradan polyester zemine...

Kafana düştüğünde değil de kafandan sekip küvete vurduğunda, sahur davulu misali bir ses çıkarır bu meretler. Eğer komşular sabah namazı için abdest almayacak kadar dine ya-

kın olmadığımızı biliyorlarsa -ki öyle- kesin halvet sonrası yıkanması olduğunu çakıyorlardı.

Canım nasıl da şimdi onunla sevişmek istedi; bu şeytan uyumaz mı hiç Allah aşkına! Üç aydır kurudum âdeta. Acaba birileriyle sevişmiş midir Sinan? Andropozuna yenik düşmeye başlamıştı çoktan beri...

Üç ay sabredemez o, sekssiz. Benden daha iyi biriyle yatmış mıdır acaba? Kesin yatmıştır. Yirmi beş-otuz yaş arası birisiyle mesela. Neden olmasın? Taze vücut. Şimdiki kadınlar otuzlarından evvel doğurmuyor da. Hiç doğurmamış bir kadının memelerinin diriliğini hayal meyal hatırlıyorum, aynalardaki geçmiş görüntülerimden.

Sağlıklı, özgür, çoluğu çocuğu olmayan, hayat gailisi sadece sabah dokuz, akşam altı gittiği, ama karşılığında sıkı bir maaş aldığı işinden başka bir şey olmayan, tüm birikimini spor salonlarına, güzellik ürünlerine, kılık kıyafete harcayan bir yüksek ökçe kadını ile yatmış mıdır acaba?

Yaradan sen aklıma mukayyet ol, birazdan beyin kanaması geçireceğim herhalde. Öyle bir ateş basıyor üzerime yani. Yüzümün sağ tarafı uyuşmaya başladı. Bok vardı şimdi Sinan'ın seks hayatını merak edecek. Gecenin bu saati, önden Müge ardınan Sinan. Üstelik yarın iş de var.

Çocuklarla, hayallerinde canlandırdıkları bir kahramanın büstünü yapacağız yarın. Çamurdan bir kafa...

Ben, yani çamur kafa. Birileri kafamın içinden sanki beynimi bir şırıngayla çekip boş kalan yere de lahana koymuş;

o lahana da sayemde bir türlü dolma ya da kapuska olarak değerlendirilememiş ve çürümeye bırakılmış oracıkta.

Allahım bana bahsettiğin aklı ben hangi hurca koyup da sandık odasına kaldırdım? Ne olur söyle artık. Aratma beni. “Bir işaret yolla” derken “Yukarıdaki” yakarışımı duyuyor ve dolaptaki sütü hatırlatıyor bana. Bir çırpı sütü ısıtıp içine de ekmek doğrayıp (anneannemden kalma bir hatıradır bu) mideme indiriyorum. Odama geçerken Müge’nin osura osura uyuduğunu görüyorum. Duymaz Müge işte, onca çektiği kahrını belaya rağmen hâlâ kadın kafasının yastığa değmesine iki santim kala uyumayı başarır.

Yatak odama geçip başucu lambamı yakıp elime haftalardır bir türlü bitiremediğim kitabımı alıyorum. Okurken uyuya kalmış olmalıyım, bir bakıyorum sabah oluvermiş.

Ayin

“Günaydın Duymaz’ım, o Hint fakiri yatağı kılıklı koltukta rahat ettin mi? Keşke koyun koyuna yatsaydık ama bu sıcakta ben bile yatağın içinde kendime fazla geliyorum.”

“Aa ettim tabii koltuk gayet rahat, sen uyuyamadın mı, yoksa hâlâ ayılamadın mı; gözlerin şişmiş?”

“Uyuyamadım ya, yatınca uykum kaçtı. Nefret, hiddet, acıma, kınama, seks, ihanet ve de intikam dolu bir gece geçirdim. Yani zaptlamak istedim dün geceyi, öyle berbattı.”

“Ben kahvaltıyı hazırlarım, sen hemen Sinan’ı anlatmaya başla. Kızım nedir bu ketumluk? Dün gece yemekte sordum “eve gidince anlatırım” dedin, eve geldik “sabah olsun öyle” dedin. Hadi çatlatmasana beni! Ay Şehnaz, ne diyeceğim, zencefil ya da papatya çayın var mı?

“Benim öyle abuk sabuk şeyleri içtiğimi ne ara gördün sen, aslanlar gibi kahve var evde bir tek; “kalk ve silkelen”

içeceği. Hakiki Rize Çayı bile yok. Mügeciğim, merakımı bağışla ama papatya nasıl içilir. Ne tür bir zevk alabilir insan, sabah sabah papatya çayı içmekten sorarım sana, hayır ‘tarif edemeyeceğim bir lezzet’ diyeceğini hiç zannetmiyorum. Yıllardır girip çıktığın, gönülden bağlandığın farklı göktaş gruplarının farklı menülerini maşallah hiç tereddüt etmeden benimseyebiliyorsun. Neydi o, bu işlere ilk başladığında peşinden gittiğin guru amca “et yemeyin” demişti. Çocukların bile köftenin neye benzediğini unutmuşlardı. Ama dün gece lüplettin masadaki karışık ızgara tabağını. Ne oldu o guru amcanın kitabını okudunuz bitti, şimdi de etrafında auradan hulohopu ile dolaşan kadının menüsü mü devreye girdi?”

“Aman Şehnaz ne alaka?”

“Bence çok alaka. Neyse, geçen gün midemi üşüttüğümde kaynatmak için aldığım kuru nane var, üst rafta onu iç, başka da bir şey yok ama istersen, avludaki sidikli bahçeden sana ebegümeci de toplayabilirim.”

“Delisin sen ya, neyse tamam nane içerim.”

“İyi iç, bana sadece kahve koy, kahvaltı etmeyeceğim.”

“Eee, Sinan?”

“İşte anlatılacak bir şey yok ki. Anlaşamıyoruz, olmuyor ne yapayım? Bir hafta iyiyiz, üç gün bombok. Sıkıldık mı birbirimizden, nedir bilemedim? Tek ortak paydamız seks... Asgari müşterğimiz bu yani. Zaten Sinan, “beraber yaşlanalım” hayalleri kurarken; ben, altmışları devirip de sekse falan veda ettiğimizde, bizi bir arada tutan ne kalacak, diye düşünür irkilirdim hep. Sana bir şey diyeyim mi, ben elden ayaktan falan düşsem bu bana hayatta bakmazdı, bak buraya yazıyorum. Valla köpekler gülerdi halime, boğazıma kadar bokun içinde tepine tepine ölürdüm. Geçtim altımı bezlemesini, serumumu bile değiştirmezdi Sinan.”

“Hadi canım, abartma Şehnaz. Şimdi sinirlisin, diye böyle söylüyorsun.”

“İşin trajikomik yanı hiç de sinirli değilim biliyor musun? Sadece kırgınım. Kırgın. Kavga gürültü bile etmedik giderken, mecalim kalmadı artık.”

“Peki nedeni ne, aniden ben gidiyorum, bitsin demesinin? Başka biri mi var yoksa?”

“Başka kadın demek, para demek. O da Sinan da yok zaten. Herkes biz mi allah aşkına. Kadınlar parasız adamlarla değil aşk yaşamak, tokalaşmıyor bile. Bir senle ben kaldık, züğürt götü toplayan. Ha, biraz para geçse eline ya da işleri yoluna girse ne yapar onu bilmiyorum.

Bilirsin insanlar borçlu oldukları insanları sevmezmiş. Zaten bildik bir hikâyledir; en dar zamanlarında, parasız pulsuz, çulsuz hallerinde ya da estetik ameliyatından önce ya da kendini her ne şekilde berbat hissediyorsan o günlerinde, yanında olan kadınlar ya da erkekler düzlüğe çıkılınca terk edilir. Yani tanıkları ortadan kaldırmakla başlarsın yeni hayatına... Sinan da, diyelim ki götünü bahara erdirdi, böyle bir durumda onun sefil ve çaresiz hallerini bilen bana mı döner, yoksa kendini formatladıktan sonra tanıştığı yeni kadına mı gider?”

“Eee, başka biri değilse sorun ne?”

“Açıkçası başka birinin olup olmadığı ile ilgili bir fikrim de yok. Belki benim gibi bir salak daha bulmuştur. ‘Sen beni sev yeter ki, ben masrafları karşılarım’ diyen bir enayi. Belki de yanında yakışıklı bir sanatçı bozmasıyla dolanmak isteyen yaşı geçmiş bir kokona. Ne bileyim, etraf dibini dövdürtmek isteyen karı kaynıyor. Ama galiba sorun BENim. Sadece Sinan’la ilgili değil, Sinan’a gelene kadarki birlikteliklerimden, arkadaş, iş çevremden tut kızım ile bile olan ilişkilerimde, zamanlamada, karar almalarım da yaptığım hatalar. Ben defoluyum. Hep, önden siz buyurun, kadehinizde zehir olsa ben

içerim bana getirin, yeter ki sizin yumurtalarınız soğumasın, kuluçkanız bozulmasın, kalkmayın ayağa, ben yaparım hallerim. Anlıyor musun?

Başkası adına düşünmelerim, onlar adına üzölmelerim, onlardan fazla sevinmelerim, her şey her şey... Kendimi sevmeyi unutmuşum ben. Sen kendini sevemezsen başkası seni nasıl sevsin ki? İnsanlar paspasa ayak siler, üzerinden atlayıp geçer mi? Bir çeşit kapı önü paspası yaptım kendimi. Biri de çıkıp beni caddeye atmadı ki, üzerimden arabalar geçerken tozum kalsın bünyemden. İyimser abla köşemden herkesin sorununa Marco Paşa hızıyla yetişmem de tabii insanların gözünde beni ağlama duvarı yaptı yıllarca. Aslında Müge, neye karalar bağılıyorum biliyor musun? Bu kez, ‘tamam’ demiştim kendi kendime. Bir ilişkiyi başaracağım, sonuna kadar gidecek bu. Ama hatalarım yine tıktığım delikten çıktı. Yine herkese yetişme telaşım, yine sevdiklerimi korurken ve kayırırken ki öldürücü, deli kuvvetim, hani ayı yavrusunu severken boğarmış misali.

Sinan, her deliğimi tıka basa doldurmuştu benim, çok âşıktım İTe. Severken boğdum belki de. Onun yokluğunun acısını, dışarıdan göstermiyorum belki ama bütün bildiklerimi ya da bildiğim zannettiklerimi, tekrardan gözden geçirmem gerektiğini hatırlattı bu acı bana... Ne bileyim böyle işte. Benim acilen kaybettiğim ‘ben’i bulmam lazım. Ya da belki hiç tanımadığım bir ‘ben’ var. Belki şimdilerde sırası geldi tanışacağım onunla. Yani şu ana kadar yaşadıklarım, bildiklerim, bilemediklerim, göremediklerim ya da çok detayını çıkardıklarım belki yeni tanıyacağım BEN için bir ön hazırlıktı. Belki yeni BEN bir hediye olacak bana ve ben bunca geçmiş

o hediye'nin bir bedeli olarak ödedim. Belki şimdi tam zamanı çözülmemin.”

Müge'ye kocasından gelen telefon bölüyor sohbetimizi. Onun bu her şeyden memnuniyetsiz, istikrarsız ve hayal balonlarının iplerini beline bağlamış, hayatı kuşbakışı seyre dalmış kocasına gösterdiği sabra anlam veremiyorum. Ne kadar da sakın, uyuşturucu iğne yemiş gibi bir ifade ile cevaplıyor kocasını... Uzattıkça uzatıyor konuşmayı, sıçtı muhabbetin içine yine, iplikçi Maria'nın kıcı gibi durmaz da çenesi bu adamın, nerede kaldığımı unutacağım şimdi.

Belki şimdi tam zamanı çözülmemin...

Zaman.

Zaman sorunun hep olmuştur benim. Herkesten önce giderim randevulara hep on dakika önce... Ve hep en son söyle-necek sözleri en başta söylerim.

“Zamanı geldi mi acaba?” diye düşünmeden evlendim, doğru zaman mıydı bilmiyorum kızımı doğurduğumda ya da hep bir sabah uyanır uyanmaz karar verdim işlerimi bırakmaya, bir çırpıda evi toparlar, aynı gün başka bir mahalledeki bambaşka bir eve taşınabilirim.

Geceleri uyumayabilir ama bütün günü uyuyarak geçirebilirim. Doğum günü, yılbaşı, anneler günü hediyelerini her zaman gününden önce veririm sevdiklerime, bekletmem dolabımın saklı köşelerinde.

Zamanı mıydı boşanmamın, kızım henüz çok küçükken; ya da zamanı gelmiş miydi yeni bir kocanın?

Hiç beklemeden sevebilirim, nefret edebilmem için ise bir ömür geçmesi gerek.

Kendim için bir beş dakika ayırmam köşeye ama çevremdeki herkesin boş zamanlarına dahil edilirim.

Belki de annem ve babam için zamansız bir zamanda geldim dünyaya; belki de kaderimdir bu benim.

Dünyaya gelmesi öyle büyük bir coşkuyla beklenmeyen, kaza sonucu doğan ya da aslında hiç mi hiç istenmeyen çocukların yazısıdır belki “çelişki”. Annenin karnında seni besleyen üç ince damardan geçenler sadece vitaminler, nikotin ya da suçüçeğı mikrobü değıldir. Kararsızlık, zamansızlık, çelişki, belki daha doğmadan içimize siniyordur.

Belki de, birbirini çok seven ve aralarına üçüncü birini istemeyen bir anne babanın çocuğıyduğ ben. Zamansız bir zamanda rahme düşmüştüm, istenmekle istenmemek arasında bir yerlerde, istenmemenin verdiği bastırılmış bir vicdan azabıyla büyüdüm içerde.

Ya da acaba, o kadar da çok sevmediler birbirlerini, ben bir kelepçe olacaktım onları bağlayan, istenmemin verdiği gizli kalmış ve bastırılmış bir vicdan azabıyla belki de yatıyordum rahimde.

Her iki durumda da çelişki ve zaman kargaşası ile yazılmış kodlarım.

Sanki içim kocaman, iki katlı, cennet bahçeli ve sokak kapısı gece gündüz açık bir ev. O evde hiç bitmeyen bir davet var; yiyecekler içecekler benden, servis benden. İçeriye durmadan davetli, davetsiz insanlar girip çıkıyor; kimseye durun girmeyin demiyorum. Bazıları gelirken elinde içkileri ya da bir demet çiçekle geliyor, ama kesinlikle çoğunun eli boş gelirken.

Çoğu da evimden bir şeyler alıp götürüyor çıkarken... O ev o kadar kalabalık ve gürültülü ki, belki de gerçek dostlarım onlara yeterli ilgiyi gösteremeyeceğim diye kapıdan bakıp geri dönüp gidiyorlar. Ve ben tüm konuklarıma ne kadar bitap düşsem de, güler yüz göstermek zorundayım.

Herkes memnun kalsın, hiçbir şey eksik olmasın endişemden, o gürültü ve kalabalık içinde fark edemediğim, bahçenin bir köşesindeki tahta bir sandalyede elinde bir içki bardağı ile beni uzaktan seyreden ve ilgi sırasının ona gelmesini sessizce bekleyen biri var. Geldiğini gördüm ve belli belirsiz bir yerlerden tanıdığımı hissettim belki onu, belki de hiç tanımadığım biri. Ama o kesinlikle benim yanına gitmemi bekliyor. O kadar saklamış ki kendini ağaçların altına, net seçemiyorum onu.

Beni oturduğu yerden seyrederken kıs kıs gülüyor, kendimi delicesine parçalamama. Gözlerimdeki telaşın, bedenimdeki yorgunluğun rüzgârı yüzüne çarpıyor ara sıra. Kıs-kanıyor belki de, o hariç herkese ayırdığım zamanı; ama o ben değil, benden daha sabırlı, daha kararlı ve daha çelişkisiz. Benim zamansızlığımın mutlaka onun doğru zamanına denk geleceği dakikaları sayıyor.

Ara sıra kusuyorum üst kata çıkıp tek düze beyaz fayans kaplı banyomda. Tekrar aralarına katılıp ev sahipliğimi mükemmel yapmak için kasmaya ihtiyacım var. Kusmak iyi geliyor o an için, başımın dönmesi, sarsaklığım, ellerimin titremesi, yorgunluğum geçiyor. Geçştiriyorum bir süreliğine belki evet, ama anımı kurtarıyor. Kusmak güzel. Ağlamak da. Ruhunun bedenine ağır geldiği zamanlarda bir kanal açman ve o kanaldan dışarı selin çıkmasına izin vermen lazım. Tek başıma kasmaktan hoşlanmıyorum, korkuyorum; sanki nefesim bitecek ve oracıkta kalacaktım gibi geliyor. Ağlarken ne kadar çok yalnız kalmak istesem de, kusarken elimi tutan birisi olsun isterim hep yanımda; sırtıma elini koysun ve “şimdi geçecek” desin bana. Ama ben üst katta yalnız kusuyorum.

Bahçede ağaçların altında elinde içki kadehiyle oturan ve beni bekleyen adam, banyonun ışığını açık görünce kustuğunu anlıyor ama yanıma gelmek, sırtıma dokunmak istiyor mu bilmiyorum. Ya da istiyor belki. Ve beni en çok yanımda birinin olmasını istediğim zamanlarda yalnız bırakarak, benden ona olan ilgisizliğimin intikamını alıyor. Evimin içi o kadar kalabalık ki kusup kusup aşağıya indiğim her sefer yeni birilerini içeriye girerken görüyorum.

Hayatına her yeni giren kişi, seni, kendini sana en yakın hisseden kişiden biraz daha uzaklaştırıyor. Belki de bir türlü onun yanına gidemeyişimin sebebi bu.

Hoş herkes çekip gitse de ardından bıraktıklarını toplamak için ben yine yalnız başıma kalacağım. Ama razıyım inan tek başıma toparlamaya, yeter ki gitsinler. Belki bir tek ağaçların altındaki tahta sandalyede elinde içki kadehi ile sessizce

oturup beni uzaktan seyreden adam kalır yanımda. Belki de herkesin gitmesini bekliyordur kimbilir?

Müge telefonunu kapatır kapatmaz bana bakıp, “Eee, ne anlatıyordun?” diye soruyor.

“Böyle işte Müge... Evimde bir davet var ve ben elime bir şampanya bardağı alıp ona gümüş bir bıçakla çınçın yapıp herkesin bir an için bana bakmasını sağlayıp diyemiyorum ki, parti bitti evimi bana bırakın!”

“Evinde davet mi var? Ne zaman?”

“Yok be, ne daveti, biraz önce bir şey düşünüyordum, o işte, boş ver.”

“Şehnaz ne kadar çok sigara içtin bir fincan kahveyi bitirene kadar farkında mısın?” deyip kendine ikinci bardak nane çayı koymak için mutfak masasından doğruluyor Müge.

Arkasından “Sana içimde çöreklenmiş, yıllardır kımıldamadan oturan sorunlarımı açıyorum, bir can dostu samimi itiraflarımı akıtıyorum, karşılığında bana söyleyebileceğin tek şey bu mu?” diye saldırısı geliyor. Dinlemedi mi beni bu? Aslı gitti sureti mi kaldı acaba kadının? Şu anda bana, kendini ait hissettiği başka bir dünyanın açık kalmış penceresinden mi bakıyor? Korkutuyor bazen beni.

“Sigara düşünmeme yardım ediyor Müge. Ne yapayım, biliyorum bırakmam gerektiğini. Ama dedim ya zaman sorunu var. Kendimi çözdüğümde ben onu değil, o beni bırakacak zaten.”

“Sigara içmenin nedeni kendini sevmemekmiş aslında biliyor musun? Yani kendine sigara içmek için bahaneler yaratıyorsun ama senin önce kendini sevmen lazım gerçekten?”

“Olabilir tabii, bu mantıklı sonuca varabilmek için kozmik güçlerle iletişime geçmene, manyetik alan oluşturup sonra da bu alanda aurandan hulohop yapıp çevirmene gerek yok” diyerek artık gevşeyen sinir tellerime hâkim olamayacağımı hissettiriyorum. “Kendini sevmen gerek” safsatasının altında yatanın, “spiritüel dünyaya giriş davetiyesi” mesajı olduğunu anladığımı belli etmeye çalışıyorum. Bana cevap vermesini beklemeden, “sakın yine başlama” bakışımı atıp kalkıyorum masadan. Kalkarken de gözünün içine baka baka bir sigara yakıyorum.

Annemin de Müge’nin de beni canları, gözbebekleri kadar derinden sevdiklerinin farkındayım ama kendi doğruları ile beni doğrultmaya kalmıyorlar mı... Ya siz bari bir susun.

Ben sana, neden hâlâ o beleş Bekir kocanı terk etmiyor-sun, neden kışına don alacak paran yokken hâlâ uzayın derinliklerinden mesaj getirdiğine inandığın adamları beş yıldızlı otellerde dinlemek için dolarları basıyorsun, diyor muyum? Demiyorum. Ya da anneme, sana asırlardır, sürekli gittiği restoranın aşçıbaşısına duyduğu yakınlıktan öteye gitmeyen bir yakınlık duyan adamla neden hâlâ evlisin diye, soruyor muyum? Sormuyorum...

Sinirli sinirli düşünerek, elimde sigaram, doğruca banyoya gidiyorum.

Zaman içinde sigarayı bırakmaya niyetlendiğim dönemler çok oldu. Ama ne zaman böyle bir girişimde bulunmaya kalksam, bıraktıktan sonra, sigara içmeyi bana sürekli hatırlatabilmekle muhtemel üç beş sahne gözümün önünde belirir. Hep nasıl alışacağım sigara olmadan yapmaya dediğim durumlar

vardır ki, bunlardan biri de banyoda makyaj yaparken sigara içmekten çok keyif almamdır. Bir tanesi denizden çıktıktan sonra, bir diğeri seksten sonra... Sigarayı bıraktığımda en çok bu zamanlarda arayacağım bebeğimi. Çok zorlanırsam, denize girmem ya da sevişmem. Zaten her iki duruma da şu an için çok uzağım.

Elimde sigaram ile aynanın karşısında kendimi, saygın ama sevimli, ağırbaşlı ama dinamik bir anaokulu öğretmeni şekline sokmak için çalışmalara başlıyorum. Önce, epeydir ellemediğim yüz temizleme losyonu ile suratımı temizliyorum, ardından buz gibi suyu yüzüme birkaç kere çırpıp sigaramdan bir nefes çekiyorum, daha sonra sigaramı lavabonun kenarında, geçmiş lise fizik bilgilerimin de yardımıyla momentini ayarlayıp yere ya da musluğun içine düşmemesi için dengeye oturtuyorum. Bu esnada, hafif ıslanıyor sigaram, hiç önemli değil...

Yüzümü hafifçe kurulayıp “güneşten kızardı biraz önce” etkisi veren pudramla yanaklarımı renklendiriyorum. Sonra cılız kirpiklerime dolgu macunu kıvamında maskara sürüyorum ağır ağır... Bir derin nefes daha... Sigara iyice küçüldüğü için artık dengede duramıyor. Lavabonun kenarı yandı yacacak ve hiçbir bahar kokulu çamaşır suyunun dahi çıkaramayacağı sarı bir iz bırakacak birazdan olduğu yere. Onun için son nefesten sonra sigarayı tuvalete atıp üzerine sifonu çekiyorum. Tabii ki ilk çeğişte gitmiyor. Kuburda biriken suyun içinde tatlı tatlı yüzüyor. Ben de üzerini tuvalet kâğıdı ile besleyip suyun kâğıda olan baskısı altında sigaranın da o karambolde gideceğini umarak tekrar sifona basıyorum ve işlem başarıyla gerçekleşiyor. Şimdi doğada kaybolacak ümidiyle tekrar aynama dönüyorum. Kirpik fakiriyim ama tanrının bir

kadına bahşedebileceği en güzel saç cinsine sahibim, doğruya doğru. İki parmak darbesi ve bezelye büyüklüğünde jöle yiyor onları forma sokmama. Gerçi terk edilişimin bunalımını geçiştirmek için değiştirdiğim saç rengim biraz gözümü tırmalamıyor değil. Ama saçımın uçlarına, kuaförün alnına silah dayayarak “ille de daha yoğun” diye attırdığım sarılar beni pek seksi bir havaya soktu sanki...

Bugün dün sabaha göre daha mı keyifliyim nedir? Bir güzel görünüyorum kendime aynada. Yalnızlık çok beter bir his, Allah’a mahsus dedikleri kadar var. Müge’nin gelmesi, dün akşam uzun zamandan beri ilk kez insan içine çıkmam, belki sabah kahvaltıda biraz kendimden bahsetmem bile iyi geldi sanırım. Açıldım ayol! Neşe içinde sıçraya hoplaya banyodan çıkıyorum ancak birden içerisinin tuhaf sessizliğini duyuyorum. Olmaması gereken bir sakinlik var ortamda. Benimkinden başka bir nefes yokmuş gibi... Müge’nin bana haber vermeden dışarı çıkmış olabileceğini sanmıyorum. Sonra başımı salona doğru, arayan gözlerle uzattığımda Müge’yi, tüm storları sonuna kadar indirmiş, karanlığa boğduğu odanın bir köşesinde, yere oturup sırtını koltuğa dayamış, ayaklarını da uzunlamasına koyuvermiş bir halde görüyorum.

O anda tarihin tekerrür vagonlarından birine bindiğim hissine kapılıyorum. İşte yine acil durum içgüdüm kıpırdamaya başladı. Doğruca üzerine atlayıp kollarından tutmaya yelte-niyorum ki, tam yanında kesinlikle bana ait olmadığını adım gibi bildiğim bir tütsü çubuğunun yavaştan yavaştan ortama yaydığı, Hint elbiseleri satan dükkânların içinden gelen o aynı ağır kokuyu duyuyorum. Ve yanında yine cılız cılız yanan üç beş tane mum. Müge’den gelen, ses mi, solumamı olduğunu kestiremediğim, ağzından mı, burnundan mı, neresinden çı-

karttığı belli olmayan tuhaf şeyler duyuyorum. Birazdan bavulundan çıkardığı tavuğun başını bir hamlede kesip kanını da bana içirecek gibi korkuya kapılıyorum aniden, bu ayın görseli karşısında. Bu yaptığının meditasyon olduğunu anlamam için bir on saniye geçiyor belki. Parmaklarımın ucuna basa basa doğruca odama gidip lahevlevela çekerek, fakir dolabımın kapaklarını açıyorum. İçinde beni yıllardır yalnız bırakmayan, her dar anımda hep yanımda olmasını bilmiş, eski ve sadık dostlarım jean pantolonum ve beyaz atletim, “Hadi bizi seç, bizi seç!” diye tepiniyor. Sizi almasam, alacak başka ne var ki zaten dolabın içinde?

Gözüm başucumdaki saate takılıyor, bu saatte köprü anca sıkışmaya başlamıştır, diye geçiyor aklımdan.

Çabucak bir hesap yapıp -yolumun üzerindeki köprü tamiri, kırmızı ışık duraklamaları, semt pazarlarının kapadığı yollar gibi değişkenleri de bu hesaba katıp- okuldaki ders saatimi yakalamak için, ne zaman evden çıkmam gerektiğini belirliyorum. İşi ile evi farklı yakalarda olan insanların, zamanla köprü ve köprü bağlantılı yollar konusunda yüksek lisans tezi hazırlayacak kadar yoğun bilgi birikimine sahip olduklarını düşünüyorum. Benim gibi zaman yönetimi yerlerde sürünen biri bile kesinlikle evden çıkış ve işe varış arasında geçebilecek süreyi yıllar içinde meleke kesp etmek suretiyle güzelce kullanabiliyor.

Bakıyorum daha 45 dakikam var evimde geçirebileceğim. Giyindikten ve çantamı kontrol ettikten sonra salondan storların açılış seslerini duyuyorum, Müge’nin yanına yollanmadan mutfığa uğrayıp okula gitmeden önce son bir sigara ve kahve keyfi yapmak için su ısıtıcısına basıyorum... O sırada Müge

benim salona gelmemi beklemeden mutfağa dalıyor ve “Ben de bir ılık su ile limon içeyim” diyor.

“Mügeciğim, ılık su ile limon sabah kalkar kalkmaz içilmez miydi, onu ben bile biliyorum, hayırdır?”

“Nane çayı, iki bardak yetti sabah sabah, bir de limonlu su içeyim.”

“İç işte adam gibi kahve, sana da koyayım hadi.”

“Yok, Şehnaz, gerçekten almayayım.”

“Neden, uykun mu kaçır? İç kızım hadi, hatta Türk kahvesi yapayım.”

“İyi hadi yap bari.”

“Bu yaptığını her sabah yapıyor musun sen, daha önce hiç rastlamadım da.”

“Ara sıra yapardım da, bugün yaptığım meditasyonu geçen hafta Ankara’ya gelen Hintli bir kadının toplantısında öğrendim, onu deniyorum bir haftadır. Çok sık yapmıyorum, yapamıyorum daha doğrusu. Hafta içi iş güç koşturma, hafta sonları yapmaya çalışıyorum.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Yarıyor tabii, güne daha sakın, olumlu düşüncelerle, arınmış ve kendime dönmüş bir şekilde başlıyorum. Sana da göstereyim, sen de dene. Hele şu dönemlerinde çok faydası olur.”

“Kızım ben kopamam öyle içinde yaşadığım doğal ortamdan kolay kolay, biliyorsun. Yani az çok bu meditasyonun ne olduğundan haberim var. Zihnini, bir kelimeye odaklı tutup belli bir süre o kelimeyi tekrarlamak ve o kelime haricinde hiçbir şey düşünmemek gibi, şeyler değil mi? İşte ben mümkün değil yapamam. İlla ki aklıma hin hin düşünceler takılır. Kafam kayar başka yerlere yani. Bana göre değil.”

“Hiç denedin mi ki, hemen yapamam diyorsun.”

“Evet, bir kez. Sinan merak etmiş birkaç kere gitmişti, Nişantaşı’nda bir yere. Ama o dönemler bu kadar moda değildi, bu meditasyon işleri. Öğrendiklerini bana da gösterdiydi de ben yapamadım. Biliyorum olmaz. Hoş gerçi Sinan da vazgeçti sonra yapmaktan...”

“Zaten, en başta faydasına inanman lazım.”

“Güzel söyledin benim böyle beraberinde saçma sapan ritüeller de gerektiren arınma, şifalanma, akıtma, kokutma işlerine hiç inancım yok açıkçası. Hadi, tamam, iyi güzel meditasyonla kafanı boşaltıyorsun ama o tütsüler, mumlar, yok duvara gurunun resmini koymalar, git bugün Caddebostan Plajı’na, orada bile bulabileceğin çakıl taşlarını, enerji taşı ayağına oraya buraya serpiştirmeler neyin nesidir? Gündüz vakti, mis gibi gün ışığı giren odanın perdelerini kapatıp ortamı karartıp sonra da aydınlatmak için mum yakmanın, nasıl bir izahı olabilir?

“Ya hayatım, bunları yapmak şart değil ki; huzurlu bir ortamda bir çimenin üzerinde, ağaç gölgesinde de yapabilirsin. Mutlaka mumlar, karartmalar olacak, diye bir şey yok. Ama ben öyle huzur buluyorum o başka. Yatağımın içinde oturarak da yapabilirim. O kişiden kişiye değişir.”

“Her ne ise işte... Ben, yapılan şarlatanlıklar yüzünden belki de reddediyorum bunları. Ama bence hata, sözü geçen bedensel arınma, rahatlama, bedenini ve zihnini dinlendirme merasimlerini, akli başında ve bir felsefe şemsiyesinde yapan bir avuç insanın, bu işlerin bokunu çıkarıp ticari anlamda kendine mal etmek için, böyle araya sözüm ona mistiklik döşeyen insanlara, ‘Durun ya bir dakika, ne yapıyorsunuz?’ dememeleri. Ayrıca, spiritüellik, ruhanilik ve maneviyatla eşdeğer bildiğim kadarıyla. Neden ‘ruhanilik’ değil de ‘spiritüellik’ kullanmaya başlandı ki? Ve neden bir kısım insan kendilerine ‘spiritüalizm’i mal edip ortalarda dolanıyor. Ruhaniyet,

her insan evladının içinde olan bir şey değil mi? Bunu dışına çıkarabilen var, içeride gizli tutan da. Ama var! Hepimiz ruhaniyiz aslında, ‘spiritüaliz’ yani sizin lisanınızda.”

“Aman Şehnaz, sen de olayı ne kadar derinleştirdin. Herkes nasıl rahatlamak istiyorsa öyle yapsın, sana ne, neden takılıyorsun bu kadar, herkes özgür seçimlerinde.”

“Evet, çok doğru söylüyorsun da, başkasının özgürlüklerinin başladığı yerde seninki biter diye de bir gerçek vardır, değil mi?”

“Ne alakası var, şimdi bu konuştuklarımızla?”

“Şu şekilde bir alaka yakaladım. Ben evimin içinde, bu sabah yaptığın vudu ayinine şahit olarak güne başlamak istemeyebilirim mesela. Nasıl, yeterince açıklayıcı oldu mu?”

“Ah Şehnaz, inatlaşmasan da biraz dinlesen beni.”

“Ay bilmiyorum Müge, bana göre değil bu işler.”

“İyi, sen bildiğini oku, benim birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım.”

O telefonla konuşurken, ben içimden onunla konuşmaya deyam ediyorum: Sonra, bu sabah salonda yediği halta ne demeli?! Doğu felsefesinde bir rahatlama ve arınma şekli, sen ne kadar bir Hintli ruhani kadar samimi olabilirsin ki bu ritüelleri uygularken? Hindistan’dan gelen birinin, aynı Müslüman ya da Hristiyan din sömürücüleri mantığında, para karşılığı üstelik, zihnine şırınga ettiği, senin bünyenin de bu zerk edilen sıvıyı kabul etmesi sonucu özüksediğin bir şey bu. İşte, kanalları tıkanan her insanın, kendi içinde bir delik açma ihtiyacını keşfeden bir kısım sözde öğretisi ve bilge kostümü giyen insanlar, “Delğinizi ben açıyorum, tıkalı kanallarınızı bana emanet edin” diye ortalara çıkıp bağırıldıkça peşlerinden bir tabur insanı da beraberinde koşturuyor.

Ruhanilik, berrak ve koşulsuz bir sevgiyi, namusu ve şu koca evrendeki minnacık bedeninin aslında içinde ne büyük bir güç barındırdığına olan inancı da getirir beraberinde. Bunların toplamıdır ruhsallık. Ve Maddeyle beraber işler. Ruhsallık, maddeye anlam katar. Bugün Ayasofya’ ya baktığında duyduğun hislerle, içine girdiğinde seni etkisi altına alan manevi şenlikle, şimdilerde tilkice zihniyetlerin mahalle aralarına yüz metrede bir diktikleri camilere baktığındaki his aynı his mi? Değil. Neden, çünkü Ayasofya inşa edilirken maneviyat, maddeye şekil vermişti. Bana göre son derece hesapçı, düzmece, anı kurtarmaya amaçlı tedavi, şifa, felsefe ne dersin de yeni yetme akımlara mensup insanlar hiçbir zaman bir Ayasofya inşa edemeyecekler. Bunlar, mahalle aralarına, kendi içlerinde “camiye yardım” avaz avazlığında topladıkları paralarla, şekilsiz camiler inşa edip duracaklar... Ha bunların sadece çok küçük, bir avuç kadar olan bölümü belki, gerçekten bir misyonla, hareket ediyor. Feleğini şaşmaya başlayan, çıkış yolunu kaybeden, kavşaklarda apışıp kalmış kitlelere, maneviyatın ibresini şaşmamış kıvamıyla yol göstericiliği yapıyorlar tabii ki de. Mevlana’nın, öğretisini yaymak için beş yıldızlı otellere ihtiyacı olduğunu hiç zannetmiyorum. Samimiyet, dürüstlük, ruhsallıktır. Kişi önce kendine samimi olacak, işte o zaman hiçbir zamane şifacısına ihtiyacın kalmaz herhalde. Kimsenin senin elinden tutmasına gerek kalmadan da içindeki ruhaniliği keşfedebilirsin.

Şimdi karşımdaki sandalyeye bir oturup bir kalkarak, kocasının biraz önce verdiği talimatları yerine getirmek için sağa sola telefonlar açan Müge’ye, bu düşüncelerimi söylesem, bana, “sen bu işlerden ne anlarsın, bilip bilmeden konuşma” gibi bir şeyler söyler. Bu da ona yapışan yeni bir huy. Yıllar-

dır içine düştüğü bu “kozmik bilmem ne” çukuru ile ilgili ne zaman bir kelime etsem, hep ağzıma tıkadı lafları.

“Neyse, bir kahve daha yapacağım kendime, kesmedi beni, sen de ister misin?”

Bir elinde telefon, diğer eliyle bana, “istemem” işareti yapıyor. Telefonda konuştuğu kişiye (uyuşuk kocasının iş bağlantısı için İstanbul’dan Ankara’yı arıyor) tane tane kocasının eğitim bilgilerini aktarıyor.

“Eee ne oldu şimdi, sabah sabah mumlarla tütsülerle falan boşalttığın kafan, ötelediğin stresin?”

“Tabii ki hayatın her anının toz pembe geçmeyeceğini biliyorum. Ama önemli olan sinirini, stresini an’da bırakman. Mesela bak şimdi, adamın yaptığına sinirlendim, sabah sabah. Ama geçti. Bu kadardı yani.”

“Tamam Müge. Anlamaya çalışacağım seni, söz. Sadece sen nasıl benim şu anda doğru bir yol izlemediğimi söylüyorsan ben de sana, senin yolunla ilgili fikirlerimi söylemek istiyorum. Bana ne sonra, ne istersen onu yap da, sormak istediğim bir şey var sana. Sen buldun yani yolunu öyle mi? Benim bildiğim son on senedir, on farklı yola girdin çıktın. En sonunda gelip gelebildiğin ve karar kıldığın yol bu mu? Uzaydan mesaj toplayan dostlarla el ele verip göktaşı tutmaca oyunu mu?”

“Sana bu kadar basit olmadığını anlatmam için ne yapmam lazım. Anlamazsın zaten şu on dakikada. Onun için hiç tartışmayalım.”

“Bu arada, geçen gün annemin kronik baskıcı mizacına boyun eğerek bir kadına gittim, şu sigara illetinden, genlerimde mevcut olmayan “irade” yüzünden kendi kendime kurtu-

lamıyorum diye... İnanamazsın yaşadıklarına, daha doğrusu bana yaşatılanlara.”

“Hayırdır?”

“Sorma, hayır falan değil Müge. Şerrin önde gideni. An-nem beni, ‘psikolog’ zannettiği eski bir arkadaşına yolladı. Kadın bağımlılıklar, travmalar, işte ne bileyim depresyon kı-vamında istenmeyen tüyleri tedavi eden bir kadınmış. Hip-nozla tedavi ediyormuş. Gittim ben de, e hadi bir deneyeyim bakalım dedim. Kadın NLP’ci çıktı. Daha doğrusu kendini öyle zannediyor. Üstelik de konuşmaktan aciz. ‘Biliyorus-nuz stres ve deprasyon çağımız hastalığı...’ diye konuşmaya başladığı anda, Şehnaz, dedim kendi kendime, sen var ya sen tapılacak kadınsın aslında, ama mabedini yanlış kayalıklara oymuşlar. Nefret ettiğim kadar var bu soytarılar. Kadın beni, kimbilir, kaç kişinin yağlı ve bitli kafasını yapıştırdığı bir kol-tuğa yatırdıktan sonra bir de ‘Sorununu anlattıktan sonra bu sorunu alıp zincirle bir güzel bağlayacağız ve o zincirleri tes-tereyle keseceğiz, hiçbir şeyciğin kalmayacak’ demesin mi?”

“Eeee?”

“Ama kadın teknolojiyi takipte, şimdi çok da günahını al-mayayım. Zinciri paslı bir el testeresi ile kesmiyor, son model elektrikli testereyle kesiyor, buraya dikkat!”

“Aaa! Nasıl yani?”

“Evet bu kâbus dolu saatlerin sonuna yaklaşırken, sorunlar zincirlenip sıra kesme işine gelince, elektrikli testere kullanıl-dığını şuradan idrak ediyorsun, keserken ‘ciuuuyyyvvv’ diye efekt verdi kadın ağzıyla!”

“Hadi canım!”

“Valla kızım, yeminle. Şaka değil yani. Dediğim gibi iş çığırından çıkmış, kantarın topuzu kaçmış durumda artık gör-düğün üzere. Bu arada hem sen neden bu kadar şaşırıyorsun ki? Sen ve ekibin değil miydiniz ‘2012’de dünyaya göktaş

çarpacak, üç günlüğüne güneş sönecek, sizin gibi farkındalık toplulukları bu işten yırtacak ama bizim gibi farkını çeyrek geçenler delirecek’ diye, mitolojinin bile sınırlarını zorlayan bir öyküye tapınan?”

Dün akşamki yemekte bana verdiğin müjdeye teşekkür ederim bu arada, ekibinle yarattığınız manyetik enerji toplantıları ile taşın çarpmasını engellemişsiniz. Yüksek affınıza sığınarak sorabilir miyim, “bu topluluktaki insanların kaç bilim adamı, kaç Nasa’dan mesela ya da fizik profesörü? Ben sana bu uzay yolları ile ilgilenen birkaç kişi sayayım bildiğim. Başta sen, kimyager Müge Hanım, kepek önleyici bir şampuanın ürün müdürü; boş kalfa kocan Haluk Bey; Çin malları pazarlama profesörü olan yetmiş yaşında bir emekli İngilizce öğretmenisi; sonra onun pedagog evde kalmış kızı; dün akşam karşımda oturan ortaokul İngilizcesiyle ithalat yapmaya çalışan Cem ve karısı...

“Eğitim ve iştiğal mevzuları bu denli örtüşmeyen bir tutam insan, nasıl oluyor da dünya, gökyüzü, Samanyolu, göktaşları, gezegenler, evren, evrendeki başka canlılar, o canlılarla iletişim, alışveriş gibi konularda ahkâm kesebiliyor, bana bir izah edebilir misin?

Bugün otobüste, vapurda, tipine baktığında, değil havuz problemlerini bir çırpıda çözecek, çarpım tablosundan bile bihaber bakışlı ev kadınlarının elinde “kuantum fiziği” kitapları görüyorsun artık. Emekli bir ilkokul öğretmeninden astronom olabiliyorsa, benim gibi bir kadının şu anda yukarılardan gelen bir vahiyle beyin ameliyatı yapabiliyor olması lazım. Nasıl bir kudret ve yetki zerk ediyorlar size ki, göktaşının çarpmasını engelledik diyebiliyorsun. Bari Amerikan uzay üssünden size şilt falan yolladılar mı bu başarılı çalışmalarınızdan dolayı?”

“Ay Şehnaz hiçbir şey bilmiyorsun bu konularla ilgili ve saçma sapan sonuçlara varıyorsun. Bence kes artık!” “Çok şey bilince ne hallere gelinebileceğini yansıtıyorsun çevrene sen zaten. O nedenle bazen, bilmemek, bilmekten daha iyidir, diye düşünüyorum. Bu kadar fazla bilgiyi kafana yükletip yükletip, sonra da dolan zihnini boşaltmak için meditasyon yapıyorsun, sence mantık bunun neresinde... Beynini ze bir şeyler sokmaya niyetli adamlara tonlarca paralar verip gidiyorsun, sonra yüklenen bilgiler nedeniyle dolan zihnini boşaltması için yine para verip başka bir, uzun Hint entarili kadının önünde diz çöküp gözlerinin akını çıkartırcasına transa girmeye zorluyorsun kendini. Hiç bilme, dolmasın. Gerçek dünyadan kopartıldığının farkında mısın Müge? ‘Farkındalık yaratmak’ deyip duruyorsun da farkında mısın acaba, asıl sana olan bitenin?”

Sana sabah kahvaltısında Sinan’la olan ilişkimin derinliğini çözmeye, kendimi bulmaya çabaladığımı anlatıyorum yarım saat, karşılığında sen bana “sigara içme” gibi bir yanlış cevap verip puan kaybediyorsun gözümde. Bir zamanlar biz dosttuk Müge hatırladın mı? Sorunları, keyifleri, yıkımları, çıkışları dibine kadar yaşardık birlikte. Ne oldu sana böyle?”

Yine kendimi tutamayıp söyleniyorum işte. Söylenmeme karşılık o sakinliğini korumaya devam ediyor.

“Gerçek dünya, diye bir şey yok Şehnaz, tüm bu yaşadıklarımız bir illüzyon. *Matrix* filmini hatırla, orada sana ne olman, nasıl olman gerektiği, kafana takılan bir çiple yerleştiriliyordu. Biz de aynen öyleyiz işte. Mesela, sen boşanmış, belki bir daha boşanacak, bir kızı olan, hayatta hep yeni işler, yeni uğraşlar deneyen, çevresine karşı son derece verici ama kendine zırnık kadar faydası olmayan bir rol almışsın; aileni

bile kendin seçmişsin gelirken. ‘Ben kimim, neyim?’ diye sorma, çünkü senden bir tane yok. Evlenmeden önce evlenmemiş Şehnaz vardı sende, evlendin ve evli Şehnaz eklendi sana, sonra kızın oldu, bu kez de evli ve çocuğu olan Şehnaz katıldı arınıza. Sen ve beraberinde gelen ‘veçhelerin’... Sadece olan bitenin, bunun bir illüzyon olduğunun, içinde bulunduğun ve anın farkına varıp yaşamayı kabullen. Sen evreni zorlamayı bıraktığın anda her şey yoluna girecek emin ol. Zaten o sana her şeyi vermek için hazırda bekliyor. Bekle gelecek önüne. Akacak her şey; para da, neşe de, huzur da sevgi de... Karşına çıkan ipuçlarını takip et.”

“Anladım Müge, aslında bu mevzular derin mevzular, vakit ayırıp konuşalım biraz, mesela sen bana bilmediklerimi, tabirinle anlayamadıklarımı bir anlatmaya çalış, nihayetinde sen anlayabilmişsen ben de çözerim herhalde düğümü. Neyse hadi, ben kaçır bu arada. Sen keyfine bak, dolapta zeytinyağlı fasulye var, biraz da mücver. Hâlâ et yemediğini zannedip sebze ziyafeti hazırlamıştım sana. Canın daha da vahşi şeyler çekerse, kana susarsan Bahar’ın odasındaki mantar panoda bütün fast food’cuların telefonları var hayatım, oradan takılır-sın. Sen kaçta çıkacaksın bu arada toplantın için?”

“Tamam, ben hallederim, canım merak etme, saat iki gibi falan çıkarım, üç-dört saat sürer işim, oradan annemlere geçirim karşıya. Bu akşam orada kalırım, yarın sana gelirim tekrar, akşama da uçağım kalkıyor zaten...”

“İyi, oldu o halde, ben çıkıyorum, kapının yanındaki sehpa Sinan’ın giderken bıraktığı anahtarları var, kilitlersin kapıyı yarın alırım senden.”

Kafam sabah sabah yaptığım bu yoğun sohbetin ağırlığı ile taşınamaz hale gelmişti. Yolda tutması muhtemel baş ağrım için banyodaki ecza dolabıma gidip iki tane ağrı kesiciyi

çantama atıyorum. O sırada Müge içeriden bana telaşlı telaşlı sesleniyor.

“Şehnaz, şu hani senin becerikli ağdacı kız, neydi adı?”

“Medeni.”

“Hah! Evet, ondan bana randevu alır mısın, acaba boş mudur?”

“Neyin var ki, gayet de kılsız ve bakımlısın Maşallah!”

“Yok, bakım için değil, ayak başparmağımdaki batık, canımı çok yakıyor, ona bir el atsın, dün gece gözümde yaşı geldi, o topuklu ayakkabılar yüzünden.”

“Çıkarken uğrar dükkânına, randevu alırım. Ne oldu illüzyonist?” diyerek kahkahalarımı atıyorum bir güzel. “Gördüğün gibi hayatın gerçekleri her daim seninle beraber. Gör bakalım illüzyonu şimdi sen, sivri uçlu makasla batık tırnağın etinden ayrılırken ki acıyı.”

“Delisin sen ya, çatlak karı” diye bir kahkaha da Müge patlatıyor.

Ayakkabılıkta uzun süredir giymediğim sandaletlerimi ararken Sinan’ın ayağından hiç çıkartmadığı spor ayakkabılarına rastlıyorum. Gazı bitmiş çakmaklarını bile toplamıştı terk ederken evi oysa. Bunlar burada nasıl unutulup kalmıştı. İçimi bir özlem kaplıyor yine onları görünce.

Bugün dünden de mi sıcak nedir? Medeni’nin dükkânına girmeden ter basıyor her yerimi, iki adım attım, atmadım daha. Medeni’den Müge için randevuyu aldıktan sonra evin penceresinden dışarı çıkmış benden haber bekleyen Müge’ye sesleniyorum:

“Tamamdır bebek! Bekliyor seni, yarım saat sonra.”

Külüstür arabama yönelip içine kuruluyorum. Biner binmez köprü trafiğinde mahsur kalma anında gerekli olabilecek teçhizatımı kontrol ediyorum. Suyum, kepekli bisküvim (ama ağzı açık kalmış paketin), naneli çikletim... Evet, hepsi tamam.

Yuva

Müge'nin giderayak çektiği yüksek bilinç nutkundan bir alıntı aklıma geliyor, “ben ve veçhelerim”... Şu anda “Şoför Şehnaz” veçhem, Kızıltoprak'tan, Etiler'in ağaç gölgesi villalarının olduğu, meşhur isimli sokağın istikametinde yol tutuyoruz. Radyomda güzel bir müzik, sol elimde az önce yaktığım sigaram var. Klimasız arabamın hiç değilse hafif bir kurander yapsın diye açtığım sağlı sollu camları ile... Çocuklarım bekleyin, ben geliyorum.

Bu okul yolunda, arabada giderken üç sigarayı zincirleme götürüyorum; zira çocukların bulunduğu ortamda hiç içmiyorum. Çamlıca sapağına gelmeden trafik, “az durun, ilerleyemiyorum” sinyali vermeye başlıyor. Yavaşlayıp duruyoruz mecburen, diğer kader kurbanı yoldaşlarla...

Sigaramı arabadaki kül tablasına söndürmüyorum, koku yapıyor çünkü. İleride “bayandan” diye satmaya kalkarsam arabayı, içine sinmiş izmarit kokulu bir ortamı bir bayana yakıştıramayacaklarını düşündüğüm için -çevreciler affetsin- çaktırmadan asfalta yolcu ediyorum izmaritimi. Attığımı kim-seler gördü mü, diye, sağ sol dikizden kontrole geçtiğimde çevremdeki diğer arabalara gözüm takılıyor. Sağ yanıma, bir şirket sahibi ya da genel müdürü kostümünde bir adam kurulmuş. Arabasının, zengin işadamı veçhesi ile bütünleşebilmesi için gerekli olan siyah rengin tonu tutsun diye, eminim aylarca sırada beklemiştir. Kopkoyu, yıldızsız gece siyahı ve klimalı olduğu camlarının sıkı sıkıya kapalı tutulmasından belli bir kuyruklu markada seyahat ediyor. Saatin on bir civarı olduğuna bakarsan, müdürümüz ekabir. Muhtemelen yirmi dakika içinde ofisinde olur, sekreterine onu bugün arayanları sorar, adlarını duyduğunda suratını buruşturduğu birkaç kişi için, “Ararlarsa toplantıda de” der, sonra bir önceki poker gecesinde nasıl da zekâsı ve yaver giden şansı ile tokatladığını hatırlatmak için masa arkadaşlarının hepsini teker teker arar.

O sırada haliyle yemek saati gelir ve Nişantaşı’nın bir tabak yeşillik üzerine iki tane dondurulmuş karides koyup karşılığında da kırk liranı hiç çekinmeden isteyebildikleri bir kafesinde yemeğe gider.

Ardından “Duble ekspresso” diye çemkirir garsona. Aslında espresso olarak telaffuz edilen kahveyi, sanki büyük büyük babasından aileye yadigâr bir gelenekmiş gibi göstermelik şevkle yudumlarken bir de puro yakar. Karısının gün içinde gelen telefonlarını, sosyal bir işadamı ve fakat aynı zamanda da müşfik bir koca ve baba veçheleri ile cevaplar. Sonra ofisine dönüp ceketini alır ve yorgun geçen iş hayatının stresinden

kurtulmak için, önce golfe ardından da evine gider. Tüm bu rollerini başarıyla canlandırmaya çabalayıp seyirciden yoğun alkış beklerken de perde aralarındaki kulis ziyareti süresince, yan arabadaki beni keser.

Bir kadının, bir erkek tarafından dönölüp de bakılması için siyah bir gözlük takması ve saçlarının telleri arasında biraz sarı rengin olması yetmektedir çünkü. Adama yoğunlaşma sebebimin, sıkıntıdan hayat hikâyeleri yazmakta olduğum için değil de onun şahsına ve içinde oturduğu Titanic marka arabasına olan hayranlığım zannedilmesin, diye aniden kafamı diğer yana döndürüyorum.

Bu tarafta da tam zıt bir manzara var. Sanki ekvator çizgisinin üzerinde durmuş gibiyim. Ben, yaklaşık on iki yaşlarındayken üretilen yerli bir otomobilin, zaman içinde dolaştığı acemi ve özenti eller tarafından revize edile edile günümüze kadar gelmiş bir resmi var, bu yanda da. Eskiden “Doğan görünümlü Şahin” denilen akımın sınırlarını zorlayan postmodern bir çalışma âdeta. Arabanın kıcı, “azami” denilen kavramın halkımızın literatürüne bir türlü yerleşememesi nihayetinde, yolcu kapasitesini hayli aştığı için, asfalta yapışmış.

Arka koltukta, sayabildiğim kadarıyla üç tane başı sıkı sıkı örtülü kadın oturuyor, onların kucaklarında dört tane kafaları sıfıra vurulmuş oğlan çocuğu var. Bu kadınlar, boş durmazlar, mutlaka altı ay önce falan bir kere daha doğurmuşlardır; arabanın göremediğim köşelerinde, ayaklarında sallıyor olabilecekleri bebekler de vardır mutlaka. Önde oturan adamın kucağı da boş değil. Beş yaşlarında bir kız çocuğu ile tablo tamamlanıyor. Şoför Allah’tan kucağına kimseyi oturtmamış... Arka camlar sıkı sıkıya kapalı, arabanın son yenilenmesinde

klîma konulmuş olabilir, diyeceğim ama öndeki erkek locası-
nın camları açık. Kadınlar, arada bir oğlan çocuklarının kafa-
larına vuruyorlar. Oğlanlar da annelerine aynı şiddette karşılık
veriyor. Öndeki, aile reisi olması muhtemel gri parlak takım
elbiseli adam da dönüp dönüp rastgele o oğlan çocuklarına
patlatıyor, eli kime denk gelirse. Önde oturan sümüklü kız da
bana bakıp dilini çıkarıyor. Ben ne yaptım ki şimdi sana? İşte
kadın milleti. Çekemez birbirini. Bana horozlanacağına dön
de babana çemkir, “Vurma sebepsiz yere kardeşlerime!” diye.
Ama yok, kadın kadına düşman...

Tam ön tamponuma dayalı duran açık mavi, uzaktan ku-
mandalı oyuncak ebatlarında bir genç kız arabası. Arka camı-
na, adını duymadığım bir üniversitenin, kendini UNIVERSITY
mertebesine layık görmüşlüğü sonucu bastırıp öğrencilerine
dağıttığı etiketi yapıştırılmış. Ve bir torba dolusu tüylü ayıcık,
maymuncuk, kedicikle arka camın içini süslemiş kız. Bu yaşı
kemale ermek üzere olan ya da ermiş olduğu halde hâlâ tüylü
oyuncak seven kadınları, param olduğu zaman bir araştırma
şirketine özel olarak incelettireceğim. Hanım kızımız, süre-
kli cep telefonu ile konuşurken arada bir de dikiz aynasından
marka gözlükleri ile nasıl görüldüğüne bakıyor.

Biz çok şanslıydık sanırım, üniversite yıllarımız hüküm
sürerken. Eminönü, Beşiktaş, Karaköy vapurlarında, oto-
büslerde, halkla kaynaşıp topluca gider gelirdik okula. Keyif
alırdık. Tek başımıza bir arabanın içinde yalnızlıktan bunalıp
da aynalarda kendimizi seyrede seyrede gitmedik okulumuza
hiç. Çok kendimize bakış atmak istersek, yol üzerindeki bir
mağazanın vitrinine yandan klark çekerdik, o kadar.

Hep beraberdik, sınıf arkadaşlarımız, başka fakültelerde okuyan kesiştiğimiz çocuklar. Onlarla aynı vapura denk gelebilmek için canhıraş koştururduk iskeleye... Üniversiteye gittiğimiz, yol boyunca kucağımızda taşıdığımız ders notları fotokopilerinden belli olurdu. Kıçımıza “universty” diye yazı yapıştırıp dolaşmadık hiç.

Gıdım gıdım debriyaja basmaktan, sol bacağımla felç olmak üzereyken yan komşularımla birlikte köprüyü geçiyoruz. Son sigaramı yaktığımda Karayolları binasının yanından kıvrılıp okul yoluma giriyorum.

Beni orada bir oda dolusu civciv bekliyor. Yüzüm şimdiden gülmeye başlıyor. Nasıl da heyecanlandılar bugün bir “kafa” yapacağız diye. “Ben betmen yapacağım, ben örümcek adamı, ben babamı...” Nasıl da sevindiler.

Ben de son derece keyifle arabamı villanın önüne park edip içeri giriyorum. Daha kapının dışından civcivlerin sesi geliyor. İki katlı kocaman bahçeli bir villa okulumuz. Bahçesine çocuklar için devasa bir şişme havuz koyuyoruz yazları. Envai çeşit salıncak, oyun evleri, kaydıraklar, top havuzları. Kocaman dut ağacı, bolca çam ağacı ve bir de manolya var. Manolya ağacının güzelliği, *Koklamaya kıyamam benim güzel manolyam*, dediği kadar var üstadın. Manolyayı kokladığında hemen solarmış, diye çocuklara anlattığımdan beri ağacın altından bile geçmiyor şapşıklarım. O ağacın altına keyif köşesi yaptırttım Dilek’e, iki şezlong bir de masa koyduk.

Dilek, okulun sahibi... Üniversite yolunda, vapurda tanışıp arkadaş olmuştuk.

O Boğaziçi Üniversitesi'nde okudu. Vapurdan indikten sonra Hisarüstü otobüsüyle son durağa kadar beraber gider, ben oradan İstanbul İşletme'nin yolunu tutardım. Gün içinde ders araları, hatta ders saatleri, o Bebek senin, bu Hisar benim ne sıkı anılar yaptık Dilek'le. Orta halli bir kızdı Dilek. Ailesi okutmakta zorlanıyordu sanırım. Bazen ben arka çıkarırdım ona, kafelerde, restoranlarda, okul arkadaşları ile gidilen gezilerde falan. Genç kızlık hayallerini, hep biraz evvel sağ yanımda seyahat eden formatta bir iş adamı ile evlenerek hayatını bolluk ve lüks içinde geçireceği hikâyeleri ile süslerdi. Valla bu işler böyle yürüyor galiba... Allah, yağ mumu yakana yağ mumu, balmumu yakana balmumu verir, derler ya. Müge ve ekibinin kozmik lisanında buna, evrenden iste, akıt, kokut, pozitif enerji yay, sana geri gelsin falan derler. Kozmikçe konuşunca daha bir afili ve çok bir bok biliyormuşsun gibi durur, hesapta. Neyse. Oldu da. Üniversiteden yakışıklı, zeki, "geleceği parlayacak" sinyalleri veren Ömer'e vardı.

Ömer, bir iki yıl içinde güzel hamlelerle çok uluslu bir şirketin yönetimine geçti. Paraya para değil, başka bir şey demeye başladılar. Dört- beş sene önce de Dilek, evde zengin kocasını beklemekten sıkılmaya başlayan her kadın gibi, çalışmak istediğini haykırdı Ömer'e. Kocasını da şipşak bir anaokulu açtı ona.

Sonra bir gün ben, işsizlikten tırmalarken sağ sol, Dilek, "gel birlikte çalışalım" önerisi yaptı. Önce, beni ortak olarak istediğini düşündüm. İçimdeki coşku ve heyecan selleri vanasını bir hamlede açtım ama sonradan anladım ki, doğuştan genlerime şırıngalanmış sanatçı kimliğimi değerlendirmek istiyormuş sadece: El işi örtmeni. Bu yoklukta, ona da "eyvallah" çektiğim bir sonbahar sabahı, bismillah deyip kurdeleyi

kestim. Tam üç sene önce. Şimdi diyorum ki, Allah korumuş iyi ki ortak falan olmamışım. Ben, işyeri sahibi olmaktan cinnet getirip yıllar evvel tıkr tıkr giden işimi bırakmıştım. Birden, faturalar, giderler, gelirler, maliye, çalışanlar, maaşlar, işyeri kirası gibi işverene yapışık yaşayan sorunlarla uğraşmayacak olmam aklıma gelmişti. Ve memnun kalmıştım seramik hocalığı teklifinden.

Çocuklar geldiğimi görünce koşa koşa çevremi sarıyorlar, hepsi elinde bugün yapacağımız çamurdan kafanın birer resmini almış. O resimlere bakarak yapacağız büstleri.

Yakında yaz okuluna kalan çocukların resim, seramik ve eliş sergisi var bahçemizde. Çok heyecanlılar. Çünkü yaptıkları işleri satışa da çıkacak.

Ben, anne ördek, peşimde de civcivlerim içeri giriyoruz bahçeden. Dilek, odasının kapısından bana gel işareti yapıyor, çocukları sınıfa yönlendirip Dilek'in odasından içeri girdiğimde karşısındaki koltukta oturan beyaz uzun bir elbise giymiş, saçlarını iki yandan örmüş, ayağında bodrum sandaletli orta yaşlarda bir kadın görüyorum. Dilek, "Tanıştırayım" diyor, "Seramik hocamız ve benim üniversiteden arkadaşım Şehnaz, yeni yoga eğitmenimiz Aybüke Hanım".

Memnun oluyoruz karşılıklı. Adını daha önce Dilek'ten duymuştum bu kadının. Ben de ilişıyorum yan koltuğa.

"Evet, Şehnazcığım yarından itibaren Aybüke Hanım'la çocuklara yoga dersine başlıyoruz. Benim gittiğim yoga kursunun sahibi ve aynı zamanda eğitmeni, çok değerli bir şahsiyet. Adını duymuşsundur basından."

Basından değil ama senin dinmek tükenmek bilmeyen “Dertlerimi zincir yaptım birbirine ekliyorum” köşenden her gün okuyoruz yani. Başımı, “evet” anlamında sallıyorum. Sonra Dilek, Aybüke’ye dönüp:

“Şehnaz’ı bir türlü başlatamadık yogaya” diyor, yalaka bir sırtıtışla.

Aybüke de “Hafta sonu Bolu’daki kampa getir Şehnaz’ı, başlayalım” diyor kendine son derece güvenen bir edayla.

Bu konuşmanın gereksiz uzayacağını ve ağzımdan, en son söylenmesi gereken cümlemin yine şu anda olduğu gibi ilk önce çıkacağını hissedip, “Belki başka bir zaman” deyip, bir an evvel çocukların yanına gitmem gerektiğini söylüyor ve odayı terk ediyorum.

Dilek, bundan iki yıl önce, Ömer’in kendisini uzun süredir yurtdışındaki bayan ortağı ile aldattığını öğrendikten sonra, bir dönem hayattan kopmuştu. Kadında nasıl bir damar varsa, Ömer’e bildiğini hiç hissettirmedi. Şatafatlı hayatımı ve Ömer gibi kariyeri parlak, yakışıklı bir kocayı, ayda yılda bir becermek için yanına gittiği Fransız köylüsü kadına kaptırmam, diye inat etti. İşte o dönemlerinde, çıkış kapısını ararken yogayla tanışmıştı. Kurtardı paçayı biraz şimdilerde, ilk başlardaki gibi her gece sinir krizleri geçirmiyor, biraz da olsa hayata döndü evet, ama yoga sayesinde mi, zaman her şeyin ilacıdır gerçeğinden mi, bilmiyorum.

O dönemlerde acısını paylaşmak için yanında olmaya çalışmıştım. O, bu özverimi kısa zamanda görevim zannetmiş olsa gerek ki, her saat, her gün, olduk olmadık yerlerde telefonlar açar, iki saat ağlar, sabaha karşı, “Ömer, o karının konyunda sevişirken, ben evde yapayalnız korkuyorum” diyerek beni evine aldirtirdi şoförü ile.

-Ne iyi insandır, Turgut. Bizim okulun servis şoförüdür aynı zamanda.-

Beni bu zamanlı zamansız aramaları, gece yarısı evine aldirmaları, Sinan’ı zıvanadan çıkarırdı. Sinan, her fırsata Dilek’ten hoşlanmadığını tekrarlardı. O kadında bir sinsilik var, seni kıskanıyor derdi bana. Onun yanında çalışmamı hiç istememişti. “Üniversitedeki zavallı ve parasız hallerinin intikamını alıyor bu kadın seni yanına maaşlı alıp çalıştırarak” derdi.

Hiç unutmam Sinan’dan ayrıldığımı duyduğunda sanki Dilek’in gözlerinden, Japon çizgi film karakterlerinin kocaman gözlerinin içinde birden bire çakan parlak şimşek gibi bir ışık çıkmıştı. Ne sormuştu olanı biteni, ne de yalnız kaldığım gecelerde bana gelmeyi teklif etmişti. Hoş zaten ben de gelmesini istemiyordum; benim derdimi dinleyeceğine, kendi kocasının ihanetini anlatmasına katlanabilecek durumda değildim. Kendi mutsuz ve bahtsız ya, çevresindeki herkesin de ona eşlik etmesini istiyor olabilir belki de.

Civcivlerime doğru yürürken, birden canım sigara istiyor. İsteğimi bastırmak için hemen bir naneli çiklet atıyorum ağzıma ve sınıfın kapısını, üzerime giydiğim “Şeno” karakterimle açıyorum. Bana, “öğretmenim” diye seslenmelerini istemedi-

ğim için “Şeno” dedirttim kendime. Beni de kendi akranları gibi görüyorlar, onlarla çevremdeki herkesten çok daha iyi anlaşıyorum. Bahar’ı büyütürken keşfetmiştim içimdeki bu saflığı. Benim de terapim budur belki. Kimbilir?

“Civcivler, haydi herkes çamur torbalarına. Başlıyoruz!”

Bir saate yakın deli gibi çamurlarla oynuyoruz. Hiçbir şey düşünmüyorum. Örneğin, Sinan’dan bir mesaj geldi mi acaba, diye telefonuma bakmıyorum zırt pırt. “Müge acaba Medeni’den memnun kalmış mıdır?”, “Bahar ıslak mayoyla geziyor mudur acaba?” diye de meraklanmıyorum. Annemin bu saate kadar beni aramamasından da endişe duymuyorum.

Çocukların çoğu adını bilmediğim çizgi film karakterlerini yapıyorlar. İçlerinden sadece Sünger Bob’u, Batman’i, Örümcek Adam ve Barbie’yi biliyorum. Birisi geçen gün ölen köpeğini, bir diğeri annesinin büstünü yapmaya uğraşıyor fotoğrafına bakarak...

Hepsinin yanına teker teker uğrayıp şefkatle minicik ellerini avuçlarıma alıp hamura şekil vermelerine yardım ediyorum.

O el kadar suratlara monte edilmiş heyecanlı, telaşlı gözler, her bir parçayı yerine yerleştirdikten sonra yeni bir kıta keşfetmişçesine attıkları sevinç çılgınlıkları, bütün bir sürgün haftamın acısını ve ağırlığını üzerimden çekip sıyrılıyor.

Civcivlerimden biri yanıma gelip, “Şeno sen kimi yapacaksın, peki, senin kahramanın kim?” diye soruyor. O an kilitlenip kalıyorum. “Ben...” diyorum ve susuyorum. Yok ki benim kahramanım. “Kim?” diye soruyorum kendi kendime. Kimse aklıma gelmiyor. “Ben... size sürpriz yapacağım, sergi gününe kadar bekleyin” diye geçiştiriyorum bu soruyu birden.

Yemek saatinin yaklaştığını haber veren hademenin uyarısıyla, arkası yarın, deyip çamurun kurumaması için, büstlerimizin üzerini itina ile örtüyoruz. Herkes bir koşu el, yüz temizliğine fırlıyor. Çamur yaparken giyilen önlükleri yerlerden toplamak bana kalıyor, evimde kendi kirlilerimi bile sepete atmaktan üşenen ben, burada canavarların pıllını pırtısını suratımda, “220 volt elektrik almışım” gülümsemesiyle hiç de şikâyet etmeden toparlıyorum. Çocuklar, yemek salonuna geçtiğinde, Dilek’le ben de bahçedeki manolyanın altındaki sezlonglara elimizde tavuklu sandviçlerimizle oturuyoruz.

“Ne iş bu yoga dersi?”

“Veliler çok ısrar etti, trend kızım şimdi bu. Ben de Aybüke’den haftada bir gününü ayarlamasını istedim.”

“Kocacığına bir ton paraya mal olan ithal salıncaklar, oyun evleri, havuzlar yetmedi mi, çocukları deşarj ettirmek için?”

“Bu başka bir şey. Dediğim gibi geç bile kaldık valla Şehnaz, aslında iki yıl evvelden her yuvaya başladılar koymaya yoga dersini.”

“İyi sen bilirsin, koşturup oynayacaklarına bağdaş kurup “om’lasınlar, haklısın.”

“Haftada bir gün, bir saat işte. Zihinlerini boşaltmak, rahatlatmak amacıyla. Ayrıca kişi başı fiyatı da etkiliyor böyle aktiviteler.”

“Kardeşim, nedir bu herkesin zihinle sorunu anlamadım ki? Neyse hayırlısı olsun. Bu arada Müge geldi, bende kalıyor, sana selam söyledi.”

“Aa ne zaman geldi? Görüşseydik keşke.”

“Dün geldi, ama yarın gidecek, iş yemeği için gelmiş.”

“İş seyahati deme bana, Ömer yine o karıya gitti.”

Al işte bu kızın adamı cinayete azmettiren huyu. Kimse ona kendinden bahsetmesin, illa bir delik bulup içinden ge-
çer.

“Yani sen de bir hoşsun Dilek, iki yıldır her gün bu çile çekilir mi? Konuyu masaya yatırsana, konuşsana Ömer’le. Takip etmekten, ajanlık yapmaktan içine fenalık gelmedi mi? Sonra hem hani bu yoga-moga, ne oldu hâlâ çekip çıkaramamış seni çukurdan?”

“Yoga iyi geliyor bakma sen ama tabii sonra yine acı gerçekler çıkıyor karşıma. Daha zamanı var Ömer’e konuyu açmamın, konuyu açıp ona vicdan azabı çektirip sonra da benden özür dilemesi için bu villayı aldirtacağım üzerime. Villanın sahibini şimdilerde satışa ikna etmeye çalışıyorum.”

Bugün sabahtan beri duyduklarım bana çok fazla gelmiş olacak ki, o anda mideme bir sancı saplanıyor, sanki biraz önceki tavuğu çiğ ve bütün olarak yutmuşum gibi midemde bir ağırlık baş gösteriyor.

Ben diyorum kendi kendime, bu kadar benden uzak insanlarla nasıl bir araya gelebildim. Geçtim bir zamanlar bir şekilde bir araya gelebilmeyi bunca yıldır hâlâ neden birlikteyim. Biraz önce Dilek’in sarf ettiği cümle, bana bir seri katilin kameralar karşına geçip büyük bir soğukkanlılıkla, “Evet, önce

hepsine tecavüz edip ardından karınlarını deşip bağırsaklarını çıkardım” itirafından bile daha iğrenç geliyor.

Böyle sosyopat bir kadını, ben arkadaşım diye tanıtıyordum herkese. Üstelik böyle cani ruhlu bir kadının çocuk yuvası işletiyor olması acı gerçeğini kabullenemiyorum. Hoş gerçi Dilek her ne kadar bu işin eğitimini almış olsa da, parasını vermek suretiyle yanına bir sürü eğitimci alıp onları çalıştırıp kendisi de gelen paraları toplamaktan öteye gidemeyen bir ilgi besler işine. Sadece çevreye “çalışan bir kadın” olduğunu ispat etmek için gelip gittiği, adres gösterdiği bir yer olduğuna eminim burasının. Ömer’in çevresindeki zengin ve şımarık ailelerin, şu anda son derece masum ama zamanla ebeveynlerine ne yazık ki benzeyecekleri civcivlerini toplamış işte buraya.

“Midem” diyorum Dilek’e bir anda dönüp, “oturup sohbet etmek isterdim ama kötü oldum Dilek. Ben revirdeki yatağa bir saat uzanayım, sonra da giderim” diyorum.

“Bir şeyin yok ya, korkutma beni?”

“Yok, yok, biraz hızlı yedim sanırım, dün gece de iyi uyuyamadım, biraz uzanırım geçer.”

Toz oluyorum revire.

Bu mengene gibi dar kotu da nereden giydim bilmem ki, düğmesini açıp uzanıyorum yatağa.

İçeriden çocukların neşeli neşeli İngilizce kelimeleri yarıyamamak tekrar sesleri geliyor.

Boş gözlerle hiçbir şey düşünmek istemeden bir süre dalıp gidiyorum yatakta, duvardaki civcivlerin resimlerine bakarak... Aşı kartları asılı hepsinin, bir panoda.

Ne kadar da masumlar ve hepsi nasıl da “gül” dendiği için zorlama gülmüşler fotoğrafları çekilirken. Oysa hepsinin doğal gülümsemesi o kadar farklı ki.

Bizden daha iyi bildiklerini zanneden kişiler, olaylara müdahale ettikleri zaman böyle oluyor galiba... Yapmacık, zorlama...

Çok geçmeden revirin kapısı aralanıyor. Gelen Dilek. Elinde çantam ve laptopum.

“Şehnaz, ben çıkıyorum, çantan ortalarda duruyor, ayrıca laptopunu da artık eve götür istersen günlerdir burada.” Gözlerimle onaylıyorum Dilek’i, ağzımı açacak mecalim yok, elimi dudaklarıma götürüp avucumun içini öpüp sonra da ona yolluyorum öpücüğümü.

Geceleri evde dellendiğimde Sinan’a lüzumsuz ve sonradan pişman olacağım bir e-posta atmamak için, laptopumu bilerek burada bırakıyorum. Şeytan doldurur beni, ne me lazım?

Aklımdan nasıl da güzel mektuplar döşeniyorum Sinan’a. Onca yılın muhasebesini bir word sayfasına özetleyip yollarım ona bir çırpıda, sonradan da pişman olabilirim çok rahat...

O anda, telefonum çalmaya başlıyor. İki dakika rahat yok. Kırk yılın başı bir keyif yapayım dedim, yattığımdan beri içeri giren, telefon açan. Alışmadık götte don durmaz diye söyle-ne söylene telefona uzanıyorum çantamdan.

O da neeee! Bahar arıyor. Kızım, yavrum, yaşıyormuş meğerse...

“Annişko!”

“Evladım, hatırladın mı beni?”

Bahar bir şey isteyeceği zaman, “Annişko” der bana; ama genelde “Şeno”... Şu anda kesin bir şey isteyecek. “Biraz daha kalabilir miyim adada?” diye başlayacak ya da, üzerine biraz daha para koysam ev alabileceğim bir fiyatla satışa çıkan yeni cep telefonlarından isteyecek.

“Yapma anne ya, bak ne diyeceğim, ben babama gidiyorum yarın, yani gidebilirim değil mi? konuştum bekliyor bizi.”

“Bizi derken?”

“Selin’le beni... Buradan beraber gideceğiz, anneleri İzmir’e bir akrabalarının düğününe gidiyormuş, bizi Foça’ya bırakacaklar...”

“Peki, tamam da eve uğramadan mı gideceksin? Bavul mavul?”

“Yarın öğlen vapuruyla geçiyoruz Selinlerle, eve uğrayıp bavul hazırlayıp akşam da yola çıkacağız.”

“Hoppala! Ben gece yolculuğu sevmem biliyorsun Bahar.”

“Ne yapayım anne ya, babası ‘serinlikte gidelim’ diyor. Hem ne güzel sabah erken olacağız orada, gün de bitmez.”

“Ne diyeyim Bahar, sen yapmışsın programını, hadi bekliyorum yarın o halde.”

“Öpücüksss annişkom, ya süpersin!”

“Ben de öptüm.”

Tekrardan koyuyorum kafamı yastığa ama yok, kaçtı bü-yüsü bir kere siestamın. Bahar’ın telefonu bana annemi hatırlatıyor birden. Gün içinde beni üç kereden az aradığında endişelenmem gerekir aslında. Bu saate kadar aramamış olması pek de sağlıklı senaryolar getirmiyor aklıma. Annem beni ne kadar sık arıyorsa, ben Bahar’ı o sıklıkta arıyorum. Bana diretilen ve hoşuma gitmeyen bu anne kız ilişki modelini Bahar’la paylaşmak istemiyorum.

Hemen yataktan fırlayıp annemin telefonunu tuşluyorum... Uzun uzun çalan telefon bana olabilecek kötü senaryoları hafiften hatırlatmaya başlıyor:

Düştü, evde yalnızken kafasını çarptı ve baygın yatıyor...

Babamla kavga ettiler (ama etse, ilk iş beni arar), bugün günlerden ne, evet kesin pazara çıktı belki duymuyor çantasında telefonu... Derken açıyor. Sesi son derece işveli, çıktığı çocuğa kur yapan on beş yaşındaki bir Nişantaşı kızı tonunda...

“Şehnaz, ben de tam seni arayacaktım.”

“Anne, aklımı yitiriyordum, neredesin sen?”

“Dur, hemen çoban köpeği gibi havlama, liseden kızlarla yız, bir turizm acentesinde.”

“Nerede, nerede?”

“Haftaya gemiyle Yunan Adaları seyahatine çıkıyoruz, dört kadın... Şimdi paraları yatırdık.”

Arkadan, menopoz göbekli kadın kahkahaları yükseliyor.

“Anne hayırdır, senin pasaportun bile yok, yani ne şimdi bu, nereden çıktı, neden şimdi haberim oluyor?”

“Pasaport falan bir günde çıkıyormuş, çok bunaldım Şehnaz, gidiyorum valla. Dün lise yemeğinde karar aldık. Bugün de uyguladık” diyerek bir kahkaha da o patlatıyor...

“Sen ne yapıyorsun?”

“Hiç işte okuldayım, eve döneceğim. Bahar yarın Foça’ya gidiyor babasına. Müge geldi dün.”

“Aaa, neden söylemedin? Görmek isterim Müge’yi”

“Anne başka zaman görürsün, işi var kızın, hem yarın gidiyor.”

“Dün akşam neredeydin? Evi aradım açmadın.”

“Yemeğe çıktık anne Müge’yle, of. Neden cepten aradın, hayret?”

“Ne bileyim evde olmayınca belki dışarıdasındır, rahatsız etmeyeyim dedim. Hani Sinan’la falan ne bileyim.”

Anneme bir haller olmuş bence, acaba tansiyonu falan mı yükseldi sıcaklardan. Olabilir. Gizli şeker de çıkmıştı bundan birkaç ay evvelki tahlillerinde.

“Anne, ne Sinan’ı, ne yemeği? Ayrıldık diyorum. Sen beni ciddiye almıyor musun?”

“Hadi oradan siz ayrılamazsınız, bırakmaz o seni. Hiç aramadı mı, nerede kalıyormuş, ne yapıyormuş kaç zamandır?”

“Offff ! Sen de mi anne ya? Bilmiyorum nerede olduğunu, hem bu saatten sonra arasa arasa evin mektup adresini sormak için arar. Boşanma celbini postalatmak için.”

“Bundan da mı boşanacaksın? Kaç yaşına geldin, hâlâ aklın aylaklıkta. Dilini götüne sokup oturamadın adamla. Şurada bir ferahlayayım dedim, bugün de zehir ettin bana günü.”

“Sen gününe devam et, bakarız, belki bir ara konuşur anlarsınız Sinan’la. Hadi, tamam.”

Yaradılış şifremi çözeceğim, bunca zamandır benden bağımsız hareket eden hayatıma yön vereceğim, hatalarımı bulacağım, bir daha da tekrarlamayacağım, mutlu yaşlanacağım gibi çırpınışılarımın, panik halinde kendimi arayışımın, ne kadar da anlamsız olduğu geliyor aklıma telefonu kapattıktan sonra. Ağzım bir karış açık kalmış, annemin bu kendinden hiç de umulmadık tavrı karşısında taş kesiliyorum âdeta... Galiba insanlar altmış yaşına gelince, birden bire “hop dedik” düğmelerine basıveriyorlar. Neden kendi kendimle mücadele ediyorum ki? Annem, onca yılın üzerine basmış kasvetini ve bulantısını misal, birden bire, bir gecede nane limon içerek kesiveriyor.

Ben de öyle yapayım o halde, kusup kusup arada bir, sonra da asidik ortama maruz kalmış ağız mukozamı temizlemek için bir bardak su içeyim üzerine en kolay tarafından.

Sonra bir gün nasılsa, bir gemi seyahati ile başlar benim de Lale Devri günlerim... de, aradaki yirmi yılın bir bu kadar daha bana nanik yaparak geçmesine katlanamam gibime geliyor.

Bir bu kadar süre daha çelişkiyle, karasızlıkla, bağımlılıkla beslenmek istemiyorum.

Üzerime giydiğim, herkesin gözünü kamaştıran -sözüm ona- özgüvenimin altında, kirli don ve askıları sararmış destekli sutyen misali bir sır sakladığımı, önce kendime sonra herkese itiraf etmek istiyorum.

Ama dinleyicim yok. Ben bile korkuyorum duymaktan kendi ağzımdan çıkacakları, içim sıkılıyor yüksek sesle söylemeye gelince iş. Başkaları neden dinlesin?

Değiştirmek değil yıkamak istiyorum iyice onları. Çıkarıp atmayacağım artık. Kararlıyım. Kimse görmesin diye, hatta ben bile görmek istemediğim için onları iyice yumak haline getirip siyah kalın bir çöp poşetine tıkmaktan ve çöp bidonunun en derinlerine yollamaktan sıkıldım. Attıktan sonra da, kirlilerimin çöpu karıştıran birinin eline geçeceği korkusuyla yaşanmak istemiyorum.

Bahar kokulu çamaşır sularına yatırmalıyım içimi. İlk günkünden de temiz olması için. Bir gece öncesinden basmalıyım suya ve ertesi sabah ağardıklarını görmeliyim. Yıpranmamalılar sonra. En iyi malzemeleri kullanmalıyım. Özenle yıkadığım kirlilerimi, beyaz saf sabunla yıkadığım vücuduma giymeliyim sonra da. Onlar benim. Ne bir beden bol ne bir beden küçük. Ama ağır geliyorlar artık, içlerine sinen yılların ifrazatı ile ağırlaşp sıkıyorlar bedenimi. Yıkamalıyım. Atmamalıyım.

Düğmemi kapatıp çantamla ve almakla almamak arası direnerek son bir göz ucuyla bakıp sonra da “Sat anasını!” deyip kaptığım laptopumla terk ediyorum okulu.

Yol açık bu saatlerde. Boğaziçi Köprüsü’nden geçerken, her iki yana da bakıyorum uzun uzun. Hep bakarım, seyretmeden geçmem asla. Dünyayı gezip görmedim ama bu kadar muhteşem bir el işçiliği ile tanrı başka hiç bir yere çalışmamıştır diye düşünürüm. Küfreder küfreder şehre, ama bu manzarayı görüce de tükürdüklerimi yalarım bir güzel.

Şıllık bir kadın gibi: Ona ne kadar köpürürsen köpür sinirden, yine buğulu gözlerini süzerek ensene kondurduğu ıslak bir öpücükle, yatıştırır seni bu şehir. Geceleri hele çok daha güzel. Kımıldamasına bile gerek yok. Hoyratça ve bol bulamaç bir makyajla, kapı pervazına bir ayağını dayaması ve ipek geceliğinin ince askısını hafifçe omzuna düşürmesi yeter, onu arzulaman için.

Çok önceleri bir gazete ekinde okumuştum, insanların gerçek İstanbullu oldukları, köprü üzerinden her geçişlerinde mutlaka sağa, sola uzun uzun bakıp manzarayı seyretmelerinden belli olurmuş.

Gişelere gelirken, aklıma geliyor. Köprüden intihara kalkışanların büyük bir çoğunluğu Anadolu yakasına geçiş istikametinden atlıyorlarmış... Sebeplerini hatırlayamıyorum ama bana kalırsa bu tarafın manzarasında çok daha başka bir tat var. Topkapı’nın, Süleymaniye’ nin, Üsküdar’ın, Kız Kulesi’nin manzarası ile daha bir mistik. Spiritüel (!) yani. Ölüme

giderken bile belki bir şıklık arıyordur insanlar. Ya da manevi güven...

Gişelerden geçip Anadolu yakasına ayak bastığımda derin bir nefes alırım hep. Bu yakada daha mı fazla oksijen vardır, nedir? Daha mı aydınlık, daha mı insani?

Kavun

Evime bir an önce ulaşmak ve ulaşır ulaşmaz da üzerimdekilerle suyun altına girmek istiyorum. Mümkünse kimse gelmesin, kimse aramasın akşama kadar.

Yolda, küçük bir marketin önünde durup birkaç paket sigara alırken, gözüm buzdolabına yerleşmiş soğuk rakı şişelerine ilişiyor. “Şu anda bana o kadar ihtiyacın var ki, istersen seninle gelebilirim” diyor içlerinden bir otuz beş’lik. “Hadi” diyorum “Madem bir işe yaramak istiyorsun, atla sen de poşete.” Hiç de rakı saati değil ama... Şişeyi buzlu buzlu görünce canım çok fena demlenmek istiyor.

Demlenmek, sıradan bir yerde, sıradan insanlarla içki içmek anlamının çok dışında bir şey ifade ediyor bana. Aldığın içkiyle beraber dünyevilikten uzaklaşmak, beraberinde en

fazla bir kişi ile birlikte ya da bana kalırsa tek başına yapılan bir ayın gibi. Bir yerlere dalmak, daldığın yerden bir avuç kum çıkarmak gibi bir şey işte. Evet, şu anda ihtiyacım olan tek başıma “demlenmek”. Alkolün kanımda dolaşırken beni derinlerde bir yerlere götürmesini ve karşıma bir avuç kum çıkarmasını istiyorum. Sonra o kumun içinden bir deniz kabuğı çıksın istiyorum.

Kimse sürpriz yapmıyor bana. Bir sürpriz istiyorum belki. Sevineceğim, şaşıracağım, uzun zamandır âdeta köhne dükkânın önüne sandalye çekmiş oturan hormonlarımdan birkaçını harekete geçirecek bir haber istiyorum.

Poşetim ve ben, dükkânı terk ederken, marketin sahibi bir kart uzatıyor, “Abla biz yirmi dört saat açığız, hani bir ihtiyacın falan olursa evlere servisimiz de var” diyor.

Sanırım bu saatte bir şişe küçük rakı alan bir kadını görünce, yalnız ve kaybetmiş bir ev kadını vesikalığı olarak belirdim kafasında adamcağızın, ki yalan değil. Uzanıyorum karta hemen.

“Siz yeni mi açıldınız?”

“Yaz başında açtık abla” diyor. “İstersen soğutulmuş karpuz ve kavun da var.”

“Aaa, valla pes, süper fikir!” diyorum.

Yaz günlerinin en gıcık olunan aktivitelerinden biridir bu karpuz- kavun soğutma işi. Genelde işten eve dönüş yolunda alırsın karpuz- kavunu, ki zaten yemek saati eve dönüyordur. Kesersin bir güzel ve bir an evvel de yemek istersin. Ama kedi sidiğı ısısında olur genelde. Soğusun diye yok buzluğa

koy, yok dakika başı kontrol et donmasın diye... Bir unutsan taş keser anında bu meretler de buzlukta. Çözülünce de bulaşık süngerı kıvamına döner (ben hep unuturum buzlukta). Bir de tabağın üstündeki dilimler donar, altta kalanlar aynı dolaba girdiğı rehaveti ile yatar pişkin pişkin.

“Valla helal sana, nereden aklına geldi. Amerika’da ‘mahalle arası market işletmeciliğı’ diye bir bölüm mü bitirdin?” diyorum, berbat geçen günümün yorgunluğu ile berbat bir espri yapıp.

“Yok, Ablacım ya” diyor kibarca, müşteri-velinimet mevzusundan dolayı, esprime zorlama bir gülümsemeyle karşılık verip.

“Ben ziraat mühendisliğı okudum esasında, iş bulamayınca da babamın dükkânını işletmeye koyuldum, onu emekliye ayırdım. İlk iş dükkânı buraya taşıdım, sonra nasıl daha fazla müşteri memnuniyeti sağlarım diye düşünürken aklıma geldi işte.”

“Ya helal bir kere daha, “ deyip şöyle dolabın en altından iyice soğumuş bir kavun isteyip çocuğı gözlerinden öpüyorum.

Dükkândan çıkarken, Nadire geliyor aklıma birden. Kadın, ilkokuldan terk cahilliğıne aldırmaksızın sertifika kapıp bir yerlerden, haybeye hayalinden testerelerle zincirler kesip duruyor. Böylece de iki yüz elli Lira’yı cukk alıyor. Okumuş insanlar ise yok pahasına gerçek mutluluk satıyor. Nasıl bir ilahi adalettir ki bu. Ah Müge olacaktı ki evde şimdi, ben buz gibi kavunla içeriye girdiğimde al sana illüzyonun tillahı diyecektim.

Evin önünde arabayı park edecek yer yok tabii ki haliyle. Bütün mahalleyi dolaşıp arka sokakta, geçen hafta, zararına satışlar çırpınışıyla da ayakta kalamayıp kapatan, iç çamaşırcı dükkânın önüne park ediyorum. En kasıldığım ve hiç de tasvip etmediğim bir harekettir, arabayı park yerinden çıkardıktan sonra, boşalan yere plastik tabure ya da içi beton dolu yağ tenekelerini çekiştirip koymak. Ve ben neden nefret edersem onu mutlaka elimle koymuş gibi bulurum, bir mıknaatıs misali çekerim kendime nefret ettiklerimi. Bizim sokak da bu park yeri sahiplenme mobilyaları ile dolmuş yine. Yaklaşık on beş dakikadır burnumdan soluyarak mahalleyi dört dönmemin sınırı ile eve giriyorum.

Anahtarımın delikle buluşması, benim için, günün, soğuk kavunuma kavuştuktan sonraki ikinci mutlu anı. Eve girince ilk işim, ayakkabılardan önce sutyenimi sıyırıp çıkarmaktır. Cenderemden kurtulur kurtulmaz buzdolabına rakı ve kavunu yerleştirip banyoya koşuyorum.

Biraz önce kurduğum “kıyafetlerimle duşa girme” hayalim birden bire çok Glenn Closevari geliyor. Üstelik ıslanan pantolonu üzerimden çıkarmaya uğraşamayacağım şimdi...

Soyunup suya giriyorum. Tanrım, sen ne büyüksün ve biz senin yanında nasıl da toz zerreciğiyiz. Su. Hayat. Gürül gürül yıkıyorum. Birazdan suyun tazyikine direnemeyip kafama düşecek duş başlığına bile aldırmadan... Düşmüyor! Tanrı sesimi ve teşekkürlerimi duydu ve kızın içinde bulunduğu durumdan bu denli iç organlarına kadar aldığı şevkin ve beraberindeki minnettarlığın içine etmeyeyim dedi zaar. Düşmedi bu kez. Müge’ye bunu anlatmam lazım. Şöyle der eminim: “Evrene pozitif sinyaller yolladığın için olmuştur.”

Şuna biz eskiden “dua etmek ve şükretmek” derdik. Yeni bir ibadet şekli keşfetmiş gibi öznelere ve yüklemeleri daha fiyakalı kelimelerle değiştirerek, -Tanrı’ya kozmik güç, duaya da pozitif enerji diyerek- süsleyip püsleyip tabağa koyuyor; restoranımızın yeni menüsü, diye önüme veriyor. Kendi de inanıyor mu acaba? İnanıyor ki hâlâ aynı trende yolculuğa devam ediyor, ara sıra vagonları değiştirse de gittiği yön değişmiyor.

Rengârenk peştamallarımın durduğu sepetten rastgele bir tane seçip doluyorum vücuduma, saçlarıma da bir tane peştamalı, mihrace modeli sardıktan sonra, kavun ve rakı keyfim için ön çalışmalarımı yapıyorum.

Salonun bütün pencerelerini açıp kavun, rakım ve sigaramla beraber koltuğuma verevine oturuyorum. Karşı apartmanın bizimkine bir kol boyu uzak mesafesinde, şu anda yaptığım hareketin benimle aynı seviyede, üçüncü katta oturan karşı komşular adına son derece tahrik edici olduğunun farkındayım. Ancak karşımda seksenlerinde, kedileri ile yaşayan bir madam oturuyor. Ve eminim beni bu kılıkta görse, kendi gençliğini hatırlayıp kahrından ölür. Kimse öldüğünü fark etmez ve evde kedileri tarafından yenmiş cesedini haftalar sonra bulurlar. Genelde yalnız kadın hikâyeleri böyle son bulur çünkü.

Madam, her sabah karşı çaprazımda vitrinine dizdiği etle-riyle uyandığım kasabın ve Medeni’nin dükkânlarının mülk sahibi. Medeni bu madama da gidiyor el ayak bakımına ayda yılda bir. “Ablacım evi görme çöp ev, ama Maşallah teyzem rujunu, ojesini ihmal etmiyor” der. Kadın Medeni’ye para vermeyip kiradan düşüyormuş. Ne camda görünür madam, ne

de sokakta. Allah'tan Medeni ve kasap ara sıra kapısını çalıp kira bırakmaya uğruyorlar da öldü mü kaldı mı, haberimiz oluyor.

Rakımdan bir yudum alıyorum. Oh mis! Tam kıvamında hazırlamışım. Bir çatal da buz gibi kavun. O da kıvamında soğumuş. CD çaların kumandasına uzanıp müziği açıyorum. Diana Krall CD'si denk geliyor ve *Autumn Leaves* başlıyor çalmaya.

Genelde sevgililerden ayrılınca Sezen Aksu dinlenir bir müddet. Ama ben, hüznün avlularında voltalar atmaya başladığımda, Diana'nın o muhteşem, zorlanmadan çıkan sesinden klasik parçaları dinlemeye bayılıyorum.

Ve Autumn Leaves dönüyor yavaş yavaş...

Yazın orta göbeğinde içime sonbahar sıkıntısı düşüyor aniden...

Düz bir liseye gittiğim ve üniversitede de İngilizce okumadığım için -aslına bakarsan yabancı dile istidadım olmadığı için- çok muhteşem değildir İngilizcem. Ama gençliğimizde ıkına sıkına çoğu parçanın sözlerini Türkçeye çevirirdik. İngilizce biliyorsam eğer az biraz, şarkı sözleri sayesinde öğrenmişimdir.

Diana Krall'ın sesindeki hüznün, şarkıda geçen bir sözle buluşunca, gözümünden yaşlar akmaya başlıyor. İlk defa ağlıyorum Sinan gittiğinden beri. Gözyaşım ağzıma götürdüğüm rakımın içine damlıyor. Sessiz sessiz ağlamak için kendimi sıkıyorum herhalde ki boğazım acıyor. Neden zorluyorum ki

kendimi? Ve bağıra bağıra, ellerimi yüzüme kapata kapata, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Bir yandan da kargalara bahşedilen ses rengimle şarkıya avaz avaz eşlik ediyorum.

*The falling leaves drift by my window
The autumn leaves of red and gold
I see your lips, the summer kisses
The sun-burned hands I used to hold*

*Since you went away the days grow long
And soon Ill hear old winters song
But I miss you most of all my darling
When autumn leaves start to fall*

Elleri geliyor aklıma. O ilk görüşte âşık olduğum elleri. Sigara içerken görmüştüm ilk onu, ona değil, ilk önce sigarayı tutan güçlü, erkeksi ama bir o kadar da zarif ellerine takılmıştı gözüm. O beni fark etmemişti bile; zaten baygın bakışlarımı görseydi hiç tanışamazdık sanırım.

O günden sonra da o eller hep benimleydi. Bazen herkesin içinde kulağına yanaşır, uslanmaz bir sürtük edasıyla, “Şimdi buradakiler, o ellerinle bana neler yaptığını bilmiyorlar” derdim. Hoşuna giderdi. Çapkın çapkın gülümserdi bana, yandan yandan. Ellerine bakıp tahrik olurdum Sinan’ın. Sevişirken ellerini hep görmek isterdim, bana yakın tut ellerini derdim. Ama en çok da dudaklarıma değsin, saçlarımla çeksin isterdim sevişirken. Öyle özledim ki ellerini.

Parçayı üç kere başa alıp ağlamaktan kahroluyorum. Sonra musluğa gidip genzimde ve burnumda ne kadar arta kalan özlem varsa hepsini boşaltıyorum.

Salona döndüğümde Diana daha tempolu bir parçaya geçmiş bile (bir konser kaydından alınan albüm, Sinan hediye etmişti, çok nadir hediye alırdı). Diana, seyircilerin coşkulu alkışları eşliğinde sahneye gelen diğer sanatçı ile bir düet yapıyordu. Sen beni böğürte böğürte ağlat, sonra da hiçbir şey olmamış gibi düet müet dans, çalın söyleyin, hopbidi kıvamında.

O sırada laptopuma gözüm ilişiyor... Hemen çantasından çıkarıp, günlerdir açmadığımdan dolayı boşalan bataryayı doldurmak için prize takıyorum. Sehpayı yerleştirir yerleştirmem için açılış düğmesine basıyorum. Açılmasını büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum. İnternete bağlanır bağlanmaz da ilk iş e-posta sayfama koşturuyorum, şifreyi yazarken içimi bir korku kaplıyor. Ya ondan bir mektup geldiyse ve o mektubunda tekrar birlikte olmak istediğini, hata yaptığını aslında, beni deliler gibi sevdiğini yazmışsa ve ben günlerdir o mektubu görmemişsem ve cevap vermediğim için, bir umut ışığını da söndürmüşsem bilmeden? Ya da bir kahır mektubu döşenmişse beni dövmüşçesine kurduğu cümlelerle (ki, çok da başarılıdır) ya da en kötüsü, hiç umurunda değilsem, yazmaya bile gerek duymamışsa. Her şey, bensizliğin keyfi, bize tercih ettiği özgürlüğü onu benden daha çok mutlu etmişse.

Sayfa karşıma açıldığı anda yüzlerce postayla karşılaşıyorum. Hiçbiri de kayda değer değil, gözlerim Sinan'ın adresinden gelen bir mektup arıyor, ama yok. Yok! Birkaç banka borcu hatırlatması, birkaç üyesi olduğum online alışveriş sitesi postası, Bahar birkaç tane karikatür yollamış, Müge'nin haftalık uzay yolu raporlarını içeren öğretileri gelmiş bir iki tane, gerisi de havayolları, festival, kredi kartı promosyonları postalarından ibaret. Yok, Sinan yok. Herkes var, o yok.

Aylardır alışveriş yapmadığım siteler bile hâlâ varlığımdan umutla, bana yeni çıkan ürünlerini hatırlatıyor, kocamın umurunda değilim. Hayatta mıyım, aç mıyım, açıkta mıyım?

Birden “belki de benden haber bekliyordur” hissimle, yine o yardıma ve ilgiye muhtaç insanlara takındığım anaç ve el uzatan yanımla harekete geçiyor ve hiç düşünmeden bir sayfa açıyorum... “Özledim” yazıyorum. Biraz düşünüp siliyorum. Özledim mi gerçekten? Özledim ama ellerini, sevişmesini, benimle birlikte uyumasını...

Özlediğim başka nesi var diye zorluyorum kendimi? Keyfi yerindeyken bana olan ilgisini mi, kafası bozukken yüzüme bile bakmamasını mı, evin içinde çoğu zaman bir yabancı gibi dolaşmasını mı, kafasını geceler boyu gömdüğü bilgisayarından kaldırmamasını mı, yoksa müşterisinden para geldiği günün akşamında yüzünde güllerle beni yemeğe çıkarmasını mı ya da ben ellerimde market torbalarıyla iki büklüm eve gelirken onun yerinden bile kalkmamasını mı, bir gün gelecekle ilgili planlarını benimle nasıl da paylaşmak istediğini anlatıp ertesi gün “Tutmayacak bu iş!” diye kendine içki doldurup sessiz ve sohbetsiz derinlere dalıp gitmesini mi? Bana kaşıkla verdiklerini, benden kepçeyle almasını mı? İçini benimle birlikte kurmayı düşlediği gelecek umutlarıyla doldurduğu bir tencereyi, kafamdan aşağı boca etmek isteyip de yapamamasının ona verdiği derin öfkeyle bütün başına gelen aksiliklerin sebebi olarak beni görmesini mi? Neyini özledim?

Gün içinde üzerimize giydiğimiz karı, koca, anne, baba, patron, vefalı kız, sanatçı kişilik elbiselerini, gece olduğunda üzerimizden çıkarıp cırlıçıplak halimizle yatağa girdiğimizde,

biz olduğumuzda, birbirimizin yalın ve çıplak ruhlarına dokunmalarımızı mı özledim yoksa?

Ben ona, o da bana değmeden uyuyamazdık; bunu özledim, evet. Ne kadar kavgaya etsek de birbirimizin yüzünü görmek istemesek de gün boyu, gece olduğunda hep onun ellerini isterdim vücudumda. Ona değmeden uykuya geçemezdim. Nasıl da uyuyabiliyorum şimdi oysa. Kimse duymasın, gittiğinden beri hiç değiştirmedığım yastık kılıfıyla uyuyorum. Onun kokusu hâlâ başucumda.

Böyle mi olacaktı sonumuz? Birlikte geçen onca zaman, paylaşılan hayatlar, öksürse içeriye koştüğüm bir telaş, on dakika geç kalsa deli gibi aradığım adamın şu anda nerede bile olduğundan bihaber, burada böylece oturup bana onu hatırlatan bir şarkı eşliğinde boş boş madamın penceresine bakarak mı geçecek bu akşamım? Hayat bu oyunları oynamak için çok kısa. Madem bir soru takıldı kafana sor o zaman. Evirip çevirme. Sor adam gibi.

“Neredesin?” yazıp yolluyorum... Sadece, “Neredesin”?

Hâlâ onu istediğimi, merak ettiğimi, arzuladığımı, onsuz yapamadığımı, gelmesini istediğimi anlatan bir soru kelimesi. Hepsi bu. Bana bir cevap gelmesini beklemiyorum. Öyle bir beklentim yok. İçimi tuhaf bir dinginlik kaplıyor. Biraz önceki hışmımdan, hezeyanlarımdan eser yok. Yalnızca bir huzur kaplamış bedenimi. Seksen derece limon kolonyası koklamışlığın ayıltıcı, keskin keyfini yaşıyor gibiyim. Cevabı gelsin ya da gelmesin, ben sordum ya. Topu başkasına atıp, üzerinden sorumluluğu kaldırmanın rahatlığına erme çabası mıydı bu?

Hayır, bu kadar tilki kafalı değilim ki ben. Bu safça bir “içten geliş”. Özün dışa çıkması... Ben buyum işte.

Mesajımı yazıp göndere bastıktan sonra gözyaşları ile tuzlanmış rakımdan bir yudum daha alıyorum. CD çaları da kapatıyorum. Kendime yakıştıramıyorum, eski zamanların liseli kızları gibi şarkı, türkü eşliğinde ağlamayı. Bahar’ın bir kere bile sevgilisinden ayrıldığında ağıtlar yaktığına şahit olmadım. Hatta şimdilerde iki telefon mesajı ile bitiveriyor aşklar. Biz son nesil miyiz acaba, sevgili ardından böğüre böğüre ağlayan?

Yeni çıkan şarkıların sözlerinde bile hep “gidersen git, umurumda değil, yeni birini bulurum, bana adam mı yok, elimi sallasam şöyle, bir yerimi sallasam böyle” gibi özgüveni tavan yapmış mesajlar var artık.

Rakımdan aldığım yudum boğazımdan aşağıya inmemişken daha, ekranda Sinan’dan gelen postayı görüyorum, ellerim karıncalanıyor birden. Bu kadar kısa sürede cevap yazdığına göre, kesin tek bir kelime yolladı bana. Merakla ve biraz da tedirginlikle açıyorum.

“Bilgisayar başındayım” yazıyor. Tam ona yakışan bir cevap, fazlasını da beklemediğimi itiraf edebilirim. Ama sonuç itibarıyla, iletişim kurma teklifimi kendi tarzında kabul etmiş.

Peki de bu bilgisayar nereden yayında?” diye yazıyorum... Anında cevabı geliyor: “Sana çok uzak değil.”

Bana çok şey ifade ediyor nedense, bu cümlenin içindeki flörtü yakalayabilmiş ve yanılmamış olmayı dileyerek, yatakta azgın bir fahişe ama aynı zamanda salonda bir hanımefendi olmasını bilen kadın edasıyla cevap yazıyorum.

“Ayakkabılarını unutmuşsun giderken, madem uzakta değilsin, uğrayıp almak ister misin?”

Gönderdikten sonra bir müddet cevap gelmiyor. Sıçtın Şehnaz dememe, tekrardan bir müzik eşliğinde, ama bu sefer Müslüm Baba dinlemek istercesine, kendime lanetler yağdırmaya başlamama saniyeler kala cep telefonuma gelen mesaj sinyali ile irkiliyorum.

“Peki, Bahar?”

“Bahar yok, adada, Selinlerde.”

“Tamam, geliyorum.”

Bir saate kalmadan kapı çalıyor. Karşımda Sinan. Elinde bir şişe Jack Daniel’s...

Peygamber Devesi

Sinan, ikinci kadehleri doldurmak için mutfağa gittiğinde, pencereyi kapatan çarşafın düştü düşecek bir halde durduğunu fark ediyorum. Başım hafiften dönmeye başlamış. Terden sıırılsıklam olmuş bedenim, Sinan'ın beni hırs, intikam ve ihtiras yüklü bir deli kuvvetiyle yatakta oradan oraya atmasıyla daha da bir söz geçirilemez olmuş. Kalkamıyorum, perde niyetine pencereyi örten çarşafı düzeltmek için...

Hava hâlâ aydınlık, belki sekiz, belki sekiz buçuk olmak üzere. Akşam güneşi ısrarla, yatak odamın içine girmeye zorluyor kendini. Aydınlıkta sevişmeye bayılır Sinan ezelden beri.

“Yak başucu lambanı, seni seyretmek istiyorum” derdi. İşte tam da onun istediği loş ama yakıcı bir aydınlık var içerde şimdi.

Uzandığım yerden kendimi seyrediyorum. Göbeğimin üzerinde minik ter topları, sağ göğsümün üzerinde o kutsal ellerin izi var, pençe pençe kızarmış... Külotum sol ayak bileğime takılıp kalmış. Bacaklarım arasından yatağa süzülen yoğunluğu, yerden el yordamıyla bulduğum nemli peştamalımla kuruluyorum. Sinan’ı daha çok hissetmek için kurumalıyım.

Elinde biri tek, biri ağzına kadar dolu iki bardak Jack Daniel’s ve tüm çıplaklığıyla Sinan giriyor odaya. O gelince yataкта doğruluyorum. İkimize de birer sigara yakıyorum. Bu kez sesini çıkarmıyor, yatak odasında sigara yakmama. Dolu olan bardağı bana uzatıp diğerinden bir yudum alıyor. Daha yudumu boğazından geçmeden, ben derin bir nefes çektiğim sigaranın dumanını dudaklarına yapıştırdım gibi ağzının içine bırakıyorum. Kendimi çektiğimde, kapadığı gözlerini hafif aralıyor ve o buğulu, kan çanağı olmuş koyu kahve gözleri, benim onu biraz önce bırakan dudaklarıma odaklanıyor. İçki-sinin içine parmaklarını daldırıp aldığı bir buzu boynumdan aşağıya tüm vücuduma gezdiriyor. Göbek deliğime gelene kadar eriyen ve misket kadar kalan buzu orada bırakıyor. Sonra, elimden onun için yaktığım sigarayı alıp bana, “Dik kafana şunu” diyor ve içki bardağını ağzıma dayıyor... Biliyor, ben alkolü kaçırdığımda nasıl da pis bir fahişeye dönüşürüm.

İki kalın yudumla bardağı yarlatıyor bana. Dudaklarımın kenarından göğsüme akan içkiyi eliyle tüm vücuduma sıvazlarken belimden aşağıya çekerek beni yataktan yere indiriyor. Onun güçlü ellerine ve iri bedenine karşı öyle çaresiz kalı-

yorum ki, dizlerimin üzerine, sert ahşap zemine olağanca bir şiddetle düşüyorum. Yüzümü yere yapıştırıp üzerime boylu boyunca uzandığında, “İşte, özlediğim buydu belki” diyorum için için. Onun kudretini ve ağırlığını hissettiğim işte bu an. Bütün ağırlığını bana dayadığı ve benim nefesimin kesildiği bu dakika. Bunu özlemişim. Elleriyle bacaklarımı koparırcasına iki yana ayırıp saçlarımdan sıkıca kavırıyor. Unutmamış, sevdiğimi biliyor. Saçlarımı köklerinden ayırmaya ve iç organlarımı parçalamaya çalışırken, çektiğim acı hoşuna gidiyor, belli. Bir damla hava almak için başımı yerden sağa sola çevirdikçe o yüzümü daha da yere bastırıyor.

“Yeter!” diye bağıryorum bir ara, soluk alacak bir an bulup, “Canım yanıyor” diye ağlamaya başlıyorum. Dinlemiyor beni, “Canının yanmasını seviyorum” deyip beni kendine çeviriyor. Soluk borum havayla buluşuyor o anda. Derin bir nefes aldığımda alkolün beni çığırımdan çıkarmaya başladığını damarlarımda hissediyorum.

İki elimle, gözü dönmüş bir katilin, biraz sonra boğazımı kesmekten ne kadar da zevk alacağı anını yaşayan deli bakışların kapladığı yüzünü kavırıyorum. “Kendine gel” diyorum.

O anda birden bakışları yumuşuyor, gözbebeklerinden ter aktığını görüyorum.

Üzerimden kalkıp bardağına ve sigarasına uzanıyor. Yatağın köşesine çıkıp oturduğunda, kalp atışlarını, tahta zemin üzerinde bitkinlikten ve acıdan ana rahmi pozisyonuna geçmiş halde yatarken bile duyuyorum. Beni seyrediyor uzunca bir süre. “Çok mu yandı canın?” diyor. Şıllıkça sallıyorum başımı onaylarcasına. Ama bu acı benim de hoşuma gidiyor.

“Gel buraya fahişem” deyip bana elini uzatıyor ve dizlerinin arasına çekiyor beni. Sürünerek geliyorum bacaklarının arasına; bir eliyle içkisini yudumlarken diğeri ile çenemi kavrayıp yüzümü gözlerine çeviriyor. “Ben senden nasıl vazgeçeceğim?” diye soruyor bana terli gözleriyle bakıp. “Çok mu istiyorsun vazgeçmeyi?” diyorum. “Dürüst olmak gerekirse hayır” diyor. “Bir bu illeti” deyip başucunda yanan sigarasını göstererek, “Bir de seni bırakamam. İkiniz de bana zarar veriyorsunuz.”

Cevap vermeden başımı tekrar aşağı indirdiğimde dudaklarım bir heybetle buluşuyor. “İşte benim heykelim belki de bu” diye geçiyor aklımdan birden ve o anın büyüüne hiç de yakışmayan bir kahkaha patlatıyorum.

“Ne oldu deli?” diyor. “Ne geldi aklına yine?”

Anlatması çok uzun, bu sabah çocukların bana, “Senin kahramanın kim Şeno, sen neyin çamurdan heykelini yapmak istersin?” diye sordukları anı, şu anda Sinan’a açıklayamam.

“Orospuca bir kahkaha işte, Jack Abi işe yaramaya başladı herhalde” diyorum.

“Hah şöyle!” diye muzipçe sırtıp beni kahramanıma çekiyor elleriyle. Gırtlığımı parçalamak pahasına onunla oluyorum uzunca bir süre. Kendimi ondan çektiğimde birkaç yudum için bardağıma gidiyor elim. Beni tekrardan yere yatırırken, “Küçük kız benim ellerimi özledi mi?” diye soruyor. “Hem de nasıl!” diyorum.

Boylu boyunca yere, yanıma uzanıp dudaklarımı aşip tüm ağzımı ağzının içine alıyor. Ortalık yapış yapışlıktan, terden,

tükürükten geçilmiyor şu anda. O kahrolası, özlenen elleri ile içimi parçalarken, dudakları ile de acımı dindiriyor bir yandan.

Bitmesini istemediğim bir andayım, sabaha kadar sürsün, ben acıdan öleyim istiyorum.

“Daha da, çok daha acıt!” diye çığlık çığlığa kıvranan bedenim, sonunda benden bağımsız, “Durman gerek” diyor ve tam zamanında bitiyorum. O eller biliyor nerede başlayıp nasıl devam edip ve sonunu nasıl getireceğini.

Darmadağın bir beden ve zihinle kendime gelmeye çabalarken, Sinan birden üzerime yine o alıştığım ağırlığınca uzanıyor. Komut almayan, yerde bir ceset misali uzanan bacaklarımı güçlü omuzlarına yerleştirip günlerdir planladığı kusursuz cinayetini sona erdirmek için keskin bıçağını içime sokuyor. İki elimle omuzlarına düşen dalgalı kumral saçlarını parçalarcasına kavrayıp suçuna ortak oluyorum.

Akanı görmeyi sever bilirim Sinan. Akacağı anı ustaca planlayıp bana, “Aç o güzel ağzını!” diye delice bağırıyor. Ve içimde hiçbir zaman hayat bulmasını istemediği döller, yine her zaman olduğu gibi dudaklarımdan süzülerek o cayır cayır yanan tahta zemine akıyor.

Ondan yıllar boyu istediğim can, terden ve gözyaşından sırlıklam olmuş çehremden usulca akıp yerlere bulaşıyor. Nefesler yavaşça yumuşuyor. Üzerimdeki ağırlığı gittikçe artıyor. İki külçe sanki, üst üste binmiş, üzerinde uzandığı ahşabı delip metrelerce aşağıya düşmek istiyor. Yanıma yığıldığında, odanın içini buram buram saran koku! İşte özlediğim bu.

Gecenin zifiri karanlığı hüküm sürerken, yattığım zemin-den tahta kurtlarının sesleri usul usul kulağıma gelirken gözlerimi açmıştım. Karanlığa alışmam için bana gereken süre boyunca ise “Şu anda neredeyim, saat kaç, bugün günlerden ne?” diye kendime, yine kendimin bir an önce cevaplaması gereken soruları peşi sıra soruyordum. Neden içim ağrıyordu, bacaklarım neden benim değildi ve tahta kurtlarının sinir bozucu senkronize seslerine eşlik eden, o soluma sesi kimindi? Bu sorulara yanıt bulabilmem için, alkolden pelteleşmiş, cam rendede püre haline gelmiş zihnime zaman tanımalıydım. Birazdan kemirdikleri yerden çıkacak ve kulağıma kaçacak olan tahta kurtlarını düşününce korkudan irkildim. O irkilme ile yerden uzaklaşan kafam, yabancı soluğun geldiği yöne dönünce, yanımda boylu boyunca uzanan devasa bir peygamber böceği ile yüz yüze geldim. Peygamber böceği derin derin soluklar alıp vererek uyuyordu.

Gözkapakları binlerce kilitli olduğu halde, o kocaman ve kan çanağı olmuş gözbebeklerini nasıl oluyor da görebiliyordum? Yavaş yavaş zihnim, beni az önce saptığım ana yola tekrar sokunca, karanlığın içinden süzülen nefes sesi tanıdık gelmeye başladı. Sonra soluk alıp veren dev peygamber böceği küçüldü ve daha insani boyutlara indi. Yanımda yatanın günler, aylar, yıllar belki de dakikalar önce beni katleden, canım olduğunu gördüm. Ne zaman katledildiğimi hatırlamaya çalıştım. Ve neden bir elim katilimin elini sımsıkı tutuyordu. Cinayetimi düşündüm sonra, içimdeki acı o kadar tazeydi ki, katledilişimin üzerinden çok zaman geçmiş olmasa gerekiyordu; birden katilimin elinden elimi çektim. Bir çırpıda toparlandım. Yüzüm tavanla buluştu. Katilimin terli

ellerinden kurtardığım ellerimle bedenimi yokladım; bacak aralarımda, karnımın içinden kopup giden iç organlarımı aradım. Bakmaya korkuyordum. Ama ne bir kan bulaştı elime ne de bir parça. Temiz mi çalışmıştı katilim? Ciğerlerime yavaş yavaş dolan ağırlığı hissetmeye başladım sonra. Ayaklarımdan derinlere, bulanık bir gölün dibine çekiliyordum şimdi de. Her iki ayak bileğime bağlı ikişer beton küp gördüm. Sağ bileğimdeki küplerin birinde hırs, diğerinde açlık vardı. Sol bileğimdekiler daha ağırdı. Pişmanlık ve intikam. Keşke bırakmasaydım katilimin elini, diye geçiriyordum içimden. Ancak, keşkelere ayıracak vaktim kalmamıştı. Aynı hataları ısıtıp ısıtıp önüme ekşi bir yemek gibi koymaktan vazgeçmem gerektiğine kanaat getirebilmem için çok geç kalmıştım. Dibe doğru inerken sıçrayıp tekrardan tutmak istedim ellerini katilimin.

Peki ama neden? Neden maktulünün elini bırakmamıştı katilim? Önce karnımı deşip sonra gölün dibine bırakmakla bırakmamak arasında yaşadığı kararsızlıktan dolayı mı?

Tahtakurtlarının sesine uyandığımdan beri kendime sordüğüm ve cevapsız bıraktığım sorulardan bir anda sıyrılıp ciğerlerime hızla dolan çamurlu suyun göğsümde yarattığı ağırlığa rağmen ayak bileklerime uzandım. Beton küplerin iplerinden hızla kurtulmaya başladım.

Önce birini sonra diğerini, daha sonra da diğer ikisini çözdüm... İplerin düğümlerini çözünce bacaklarımı birden hissetmeye başladım. Pelteleşmiş zihnime, bacaklarım emrediyordu şimdi. Balçık dibe çökmeme bir karış kala, insanüstü kuvvetle kendimi yüzeye ittim. Suyun üzerine çıktığımda

hâlâ derin uykuda olan peygamber böceğini gördüm. Az önce kurtulduğum ellerine baktım, iki yanına düşmüştü.

Katilimi derin uykusundan uyandırmak ve yüzleşmek pahasına ellerine atılıp tutundum. Kendimi onun yanına çektim. Yanına uzandığımda gözlerimi yeniden kapatıp bunun korkunç bir kâbus olmasını diledim. Ama daha yakarışım tam bitmemişti ki, başıma yediğim acı bir darbeye sıçradım.

“Sinan... Çüş!”

Alkolden ve sigaradan kurumuş olan ağzını cevap vermek için açabildiğinde “Hııı?” diyor.

“Kafamı kırsaydın!”

“Ne oldu ki?” diye soruyor yarı uykulu yarı ayık halde.

“Dirseğini geçirdin beynime...”

“Pardon, sıkı uyumuşum, daha doğrusu uyumamışım ölmüşüm.”

“Ben de valla. Sen kafama patlatmadan önce bir kâbus görüyordum. Of saat kaç, bugün günlerden ne?”

“Dur biraz, beynim ağrıyor Şehnaz, gece mi olmuş?”

“Galiba. Biz bugün mü yattık, ciddi soruyorum bugün günlerden ne?”

“Bugün Perşembe galiba, evet Perşembe.”

“Kalk çabuk!”

Şuur kaybı eşliğinde geçen seks ayinlerinin en boktan tarafı, sonradan toparlanmak. Odanın neresinde olduğumuzu çarçabuk algıladıktan sonra, yapıştığım zeminden kendimi kurtarıyorum. Elim, Sinan’ın göğsünde tuttuğu elinin avuç içiyle kaynaşmış. Kendimi yerden ve Sinan’ın terli bedeninin

den ayırıp gerçek hayata dönüyorum. Yanında doğrulup onu da ayılıyorum yumuşak yumuşak. Yan yana sendeleyerek, banyonun kapısına kadar geliyoruz. Sinan’a, “Önce sen gir duşa” diyorum.

Kapının pervazına bedenimi yaslayıp çaprazdan banyoda duran kötü kalpli cadıya bakıyorum. “N’aber?” deyip nanik çekiyorum... “Sen beni yaşı geçkin bir pavyon şarkıcısı zannetmeye devam et, gördüğün gibi, madalyadan madalyaya koşan on üç yaşındaki Romen jimnastikçiler gibi taklalar atabiliyorum hâlâ...”

Kendimi seyrederken, az önce gözlerim açık olduğu halde gördüğüm kâbusun nedenini sorgulamayı sonraya bırakıyorum. Çünkü aylardır kendi ağırlığının kendime fazla gelmesi hissi, bir anda uçup gidiyor. Âdeta yerçekimsiz bir kapsülde, kapitone kaplı duvarlara tatlı tatlı çarpıyorum. Ağzımın kenarından sular akıyor, şakaklarıma tutturdukları paslı işkenceler birkaç diş gevşetiliyor...

Mumsuz, tütsüsüz, aydınlıkta yaptığım, göstermelik ritüellerden uzak bir meditasyon ayininden çıkmışım sanki. Sinan’ın çıplaklığını seyrediyorum biraz suda. Sonra o beni seyrediyor. Sinan mutfağa kahve koymaya giderken ben cina-yet mahallini toparlıyorum bir çırpı. Saat gece yarısını geçmiş çoktan. “Bu saatten sonra gitme istersen” diyorum.

Yine başladı gitmeler. Gitmelerin ardından çektiklerim bana ders olmamış. Üç ay önceki gidişini hatırlıyorum Sinan’ın. Gitmesinin ardından dinmek bilmeyen yürek ağırlarım geliyor aklıma. Tam artık alıştırmışken kendimi onsuzlu-

ğa, yine kendi ellerimle içimi şişirmeye başlıyorum işte. Ben adam olduğumda, annemden önce kendim sevineceğim, söz.

“Olur” diyor.

Bu sefer yatakta, birbirimizin, ahşap zeminde gidip gelmelerden aşınan sırtlarına merhem sürdükten sonra yatıyoruz yüzükoyun, insan gibi. Başucu lambam açık, çünkü deli gibi merak ettiğim, “Neredesin?” sorusuna yanıt almadan uyuyamam. Sinan’ın kapandı kapanacak olan gözlerini açık tutmak için, orasını burasını öpüyorum ve soruyorum:

“Neredesin gerçekten?”

“Ev tuttum Suadiye’de.”

Bu yanıtı duymak istemediğim gerçeği ile afallıyorum. Demek bu kez gerçekten “gitti” benden.

Babasının yanına gitmiş olması gerekirdi ya da kronik bekâr kuzeninin Çengelköy’deki evinin alt katına geçici olarak yerleşmesi lazımdı. Hayır, duymak istediğim cevap bu değildi. Ben biraz önce aldığım yanıtta darma duman olmaya başlamıştım ama onun derin uykuya çoktan geçtiği, aldığı uzun ve kesik soluklarından anlaşıyordu. Başucu lambamı usulca söndürüp uykuya dalmaya hazırlıyorum kendimi, çünkü dün gecedan sonra bugün de sağlıklı bir uyku çekemezsem önümde süreceklecek olan bir haftalık bir zaman diliminde benden beklenmeyecek tavırlar sergileyeceğime adım gibi eminim.

Yaş dolu dolu kırk, her ne kadar hâlâ asimetrik paralel ve atlama beygiri dallarında alkışa şayan hareketler çekebiliyorsam da, sonrasında bünye vites küçült sinyalleri vermeye

başlıyor. Ruh dörtlüde atlı ama beden, çöle çoktan çadırını kurmuş, önündeki gölgelikte nargile dinginliği istiyor.

Sinan’la yaşanan sürpriz partinin ve ardından gerçekle rüya arasındaki eşikte gördüğüm anlamsız- ama bir o kadar da anlamlı- kâbusun kritiğini yarına erteleyip uykuya hızla dalış yapıyorum.

“Şehnaz... Şehnaz.”

“Evet?”

“Uyan istersen artık, saat on bire geliyor. Gidiyorum ben, bir saattir senin uyanmanı bekliyorum.”

Gözlerimi ve beraberinde ağzımı açabilmek için sarf ettiğim çabanın karşılığını görüyorum.

“Tamam, sen git zaten Bahar gelir bir iki saate kadar, seni görmesin evde.”

“Seni ararım.”

“Tamam, ayakkabılarını aldın mı?”

Muzip bir gülümseme yerleştirip suratının ortasına, “Bir ara almaya gelirim” deyip çıkıyor odadan.

Aman da ne peşmelba, yirmilik delikanlı ve genç kız oynamaları bunlar, devreyi tamamlayıp uzatmaları oynamaya gelince sıra, insanlar bu sevimli ve de oynaş halleri nasıl da profesyonelce takınıyorlar. Başarıyla tamamlanan uyku ve öncesindeki ayinden olsa gerek, son derece dinç, hafiflemiş, arınmış bir ruh ve bedenle yataktan kalkıyorum.

Sinan'ın gitmesinin ardından yaşıyacağımı zannettiğim o iç sıkıcı, korse kasıntıları nedense hissetmiyorum bu kez. Bekliyorum biraz. Şimdi başlar diye, ama yok. Aksine, gitmesinden hoşnudum. Hayırdır, diyorum, herhalde dün geceki tahta kurtları gerçekten de kulağımın içinden girip beynimi kemirdi. Sinan'la geçen yılların üzerime çöken yorgunluğu, yoğun ilgim ve sevgimden kaynaklanan bir cesaretle kendini sadrazam koltuğuna layık görmesiyle başlayan şımarıklıkları, doyumsuz ve histerik bir kadın çılgılığı gibi, biraz ilgimi eksilttiğimde gösterdiği tepkiler, acımasız eleştirileri, hayatımızın ve ilişkimizin merkezine kendi taburesini çekip bir güzel oturması...

Düşününce (birlikteyken düşünmeye fırsatım ve aslında cesaretim yoktu, çevremden gelen uyarılarla irkildiğim ve silkelendiğim zamanlar olmadı değil tabii) beni bu adama bağlayan, onsuz olamayacağımı zihnime kazıyan, yokluğunda bana karalar bağlatan, şarkılarla ağlattıran yani, hepi topu tenlerimizin uyuşması mıydı?

Peki, ama yıllardır damağıma bir gıdım tat gelecek diye koca bir keçiboynuzu mu kemiriyordum ben, hepsi bu muydu? Daha fazla cebelleşemeyeceğim duygularımla şimdi, çok keyifli ve formatlanmış uyandım sabaha, Bahar gelecek birazdan, ayılmalı ve hazırlanmalıyım. Koşar adım Bahar'ın odasına girip hizmetçi ruhumun el verdiği ölçüde valizini ve muhtemel yanına alabileceğini düşündüğüm çaputlarını yatağının üzerine çıkarmaya başlıyorum. Oysa bana ne, eşek kadar oldu, on beş gündür bensiz pek de sorunsuz yaşıyor. Ama yok, annelik damarı tuttu mu tutuyor. Ben de anneme benzemeye başlıyorum galiba, hele bir de yoğurt kaplarını,

reçel kavanozlarını atmayıp özenle yıkayıp saklamaya başlasam tam olacağım.

Öğlen saatleri yaşanırken ve ben Bahar'ın anahtarını delikte duyma sesine odaklanmışken kapım çalınıyor. Karşımda Medeni'yi buluyorum beklenmedik bir şekilde. Gözlerinde, daha önce görmeye alışık olmadığım ama dedektiflik dizilerinden aşına olduğum, bir suçlunun suçunu itiraf ederken ta-kındığı telaş var. Ama, bu telaşlı bakışların bana kapıyı açar açmaz sorduğu soru, sezgilerimle bağdaşmıyor.

“Ablacım müsaitsen akşam dükkânı kapatınca sana uğrayabilir miyim?”

On saniye kadar bugün yapmam gerekenleri geçiriyorum aklımdan, “Gel canım, ama akşam saat altıya kadar biraz trafik var evde.”

“Ablam zaten yedi buçuktan önce gelemem.”

“Tamam, uygun. Hayırdır, bana bak kötü bir şey olmadı değil mi?”

“Yok yok tövbe, canım seninle laflamak istedi” derken bakışlarını da benden kaçırıyor.

“Bekliyorum Medeni, ama yemek falan yapacak halim yok, pizza söyleriz tamam mı?”

“Gerek yok Ablacım yemeğe felan, ben sana bir domatesli makarna haşlarım.”

“İyi peki hadi, akşama bekliyorum.”

Anlam veremediğim bir geceyle başlayan son yirmi dört saatimin daha ilk çeyreği dolmadan, ikinci bir sürpriz vakayla, bu kez de beklemediğim bir ikinci konukla, kapı önü sohbeti

yapıyordum. Dün akşam daha, evde tek başıma demlenme hayalleri kurarken “kimse bana sürpriz yapmıyor” yakınmalarına bu kadar süratle cevap alabileceğimi ummazdım. K r n istediği bir göz, Allah vermiş iki göz misali.

Bahar

Medeni'nin ardından çok geçmeden evimin neşesi giriyor içeriye... Elindeki çantasını yere fırlattığı gibi boynuma atılıyor. “Şenooo!” diye. Kucaklaşıp miniciklaşıyoruz uzun bir süre. Dümdüz upuzun kumral saçları on beş gündür deniz ve güneşle yoğrularak, en pahalı kuaförlerde bile para karşılığı yaptıramayacağın ustalıkta röflelenmiş. Buğulu kahverengi iri gözleri, yanık teninde daha da bir parlamaya başlamış. Boyu zaten aldı başını gidiyor. Uzun ince bacakları, yırtık pırtık jean şortunu (yaşım izin verse ben de bayıla bayıla giyerim) muhteşem taşıyor zillinin.

Omuzları soyulmuş tabii ki (ihmal ettiğini adım gibi biliyorum güneş kremi sürmeyi) üzerine bir daha güneş görmüş doğal olarak. Şıpıdık terliklerinin arasından çıkan parmaklarının iki tanesinde gümüş yüzük... Kuzguna yavrusu kartal mı

görünür bilemem ama bana kızım pek bir güzel geliyor, nazar değdirmeyeyim.

“Şeno, su sıcak mı?” diye soruyor.

Sıcak olmaz olur mu? Yaz kış cehennem ısısında yıkan-
dığını bilmeyen mi var Bahar’ın. Maazallah, atlar mıyım hiç
böyle detayları, o gelmeden körüklemiştim şofbeni.

“Sıcak. Aç mısın?”

“Yok değilim, adada yedik gelmeden. Ben duşa gireyim,
sonra çantamı hazırlayacağım, iki saate kalmadan da Se-
lin’lerde olmam lazım.”

“E pes yani Bahar, yüzünü göremeyecek miyim yani, hem
akşam serinliğinde çıkacağız yola diyorsun, akşama saatler
var.”

“Ya annişko ya, bütün kış birbirimizin yüzüne bakıyoruz
seninle zaten, caddede bikini bakacağız Selin’le.”

“İyi hadi oyalanma da gir duşa.”

İçeri girdiğinde, adadan gelen çantasını açıp boşaltmaya
yelteniyorum. Karşıma çıkan manzara, bir kız evladı sahibi
olduğum hakkında şüphe duymama sebep. Red Kit’in omzu-
na attığı tahta sopanın ucundaki bez bohçanın içi bile daha
düzenlidir şu çantanın içinden eminim.

“Bahar bu getirdiklerinden Foça’ya götüreceklerin var
mı?” diye sesleniyorum.

“Yok, Şeno ya, hepsi out of order!”

Tabii nasılsa, dolaplarından taşıp benimkinin iki gözüne
musallat olmuş çaput birikimi var.

Ben onun yatak odasında kirli ve temizlerin birbirine karışmışlığını ayıklarken Sultan aklanıp paklanıp Cağaloğlu Hamamı buharına bürünmüş banyodan çıkıyor. Sarındığı peş-tamalıyla doğruca mutfağa gidiyor.

“Kola var mı annişko?”

“Olması lazım.”

Teneke kutunun açılış sesine eşlik eden bir “Şenoooo?” sorusuyla koridorun taş zeminine ıslak ayak izlerini bırakarak, koşar adım yanıma, odasına gelirken, kafamdan aşağı aynı hızla kaynar bir suyun boca edildiğini hissediyorum.

“Evet, ne oldu?” diye sorarken, “Hapı yuttum” diye de kendi kendime cevap veriyorum.

Salak karı, nasıl da sabahtan beri elli kere dur şimdi, dur birazdan diye diye o şişeyi ortadan kaldıramadım.

“Mutfakta Jack Daniel’s duruyor, ne iş, Sinan mı geldi yoksa?”

“Ne alakası var, Müge geldi dün, onunla içtik.”

Muzip bir gülümseme takınıp: “Yeme beni şimdi, Megy değil viski, bira bile içmez.”

“O içmedi zaten, ben içtim.”

“Koca şişeyi sen tek başına mı yarıladın?”

“Evet, hem sana ne? Ne yani, bu eve viski girmesi için illa Sinan mı olması lazım?”

“Ne bileyim işte, onun sürekli içtiği içki diye şe’ettirdim, o gittiğinden beri evde ilk defa görünce... Hemen ne sinirleniyorsun ki?”

“Hayır sinirlenmiyorum da, sen de ne hâkim gibi gelir gelmez beni sorguya çekiyorsun? Burada anne olan benim. Sen anlat bakalım nasıldı ada?”

“Süperdi ya... Bir çocukla tanıştım geçen gün. Berk. Hep de böyle olur zaten, Selin’le sap sap dolandık on gün, gelme üç gün kala tanıştık çocukla.”

“Eee kimmiş, neymiş, nasıl biri?”

“Çok şeker bir çocuk Şeno. Basketçiymiş, uzun sarı saçları var, mavi gözlü, yakışıklı bişey işte, ama ana kuzusu gibi.”

“O ne demek şimdi?”

“Ya ne bileyim, bugün sen de in bizimle İstanbul’a dedik, hani caddede falan dolaşalım diye, ‘Gelemem, akşamüzeri basket maçım var’ dedi.”

“Bunun ana kuzulukla değil, değerlerine sahip çıkmakla ilgisi var Baharcığım.”

“Aman ne bileyim işte sinir oldum tipe.”

“Ne çabuk da sinir oluyorsunuz anlamadım ki, anneannem dedemle nişanlıyken on iki yıl beklemiş, Amerika’ya gittiğinde dedem. Tam on iki yıl sadece mektuplaşmışlar.”

“Çüşüş!”

“Senin ‘çüş’ dediğin bu hikâyeyi, ben dinlerken, ‘Vay be! Aşk dediğin böyle bir şey olmalı’ demiştim.”

“Ben olsam Amerika’da kalırdım, nişanlımı da yanıma alırdırdım. Neden dönmüş ki buraya?”

“Öncelikle büyükanne için tabii, sonra da Türkiye’de iş kurmak istediği için.”

“Bence aptallık etmiş, ben de babamla konuşacağım bu gittiğimde, Amerika’da okumak istiyorum üniversiteyi.”

Tam da şu anda sokaktan geçen, patates soğancıya biraz para verip megafonundan, “Tam adamını buldun, seni oralar-da okutacak. Çok da umurunda babanın senin eğitim giderle-rin. O anca yarı yaşındaki sevgilisinin gtn doğrultmakla meşgul” diye anons ettirip yıllardır Bahar’a hissettirmemeye çalıştığım bu ilgisizliği benim yerime sen haykır demek isti-yorum.

“Sen hele bir liseyi bitir de, sonra bakarız. Zamanı gelince baban da -ki hiç sanmıyorum- ben de seni okutmak için eli-mizden geleni yaparız.”

“Ben kesinlikle okumam burada, baştan söyleyeyim de!”

“Aa, uzattın ama! Nesi varmış buradaki üniversitelerin, hem ne olacağımız belli mi şimdiden?”

Belki o zamanlar hiçbir şansımız olamayacak seni oralara gönderecek. Bu kadar sabit fikirli olmak çok da sağlıklı değil Baharcığım. Sen alışmana devam et, bak son derece parlak bir ğrencisin. Bu kadar haytalığa, nasıl beceriyorsun onu da çözmüş değilim ama demek birazcık gayret gstersen çok daha başka yerlerde olacaksın.”

“İyi tamam, zaten birazcık şansım olsaydı adımı Bahar koymazdın. Keşke Melis falan gibi bir şey olsaydı. Hani Amerika’ya gidersem diye, daha bir enternasyonal.”

“Nesi varmış adının? Çok da isteyerek koydum adını. Doğduğun gün bir kere, Bahar Bayramı’ydı. Ayrıca herkesin ortak fikri, yeni doğmuş bir bebeğe göre son derece güzel bir yüzün vardı. Bahar gibiydi. Pembe beyaz yanakların ve ku-cağıma seni verdiklerinde üzerindeki lila rengi tulumla, mor salkımlara benziyordun.”

“Olsun, bana ne, yine de sevmiyorum adımı.”

Ben de nefret ederdim adımdan. Hâlâ da ederim ama ergenlik dönemimdeki kadar yoğun bir nefret beslemiyorum. “Şehnaz” her zaman bana bir şıkır şıkırlık ifade etmiştir. Pav-yon dansözlerinin takma adı gibi. Noktalı harfleri zaten sevmem. Çağa bir kere, ayak uyduramıyorlar. Bir e-posta adresi alırken bile, gerine gerine adını yazamıyorsun kullanıcı adı kutusuna.

Ama adıma karşı takıntılı bir halde beslediğim bu hamam böceği tiksintisini anneme -sümme haşa!-bir kere bile açma teşebbüsünde bulunmamıştım. “Nereden aklına geldi, adımı Şehnaz koydun?” diye sadece bir kere kibarca sormuştum. Annem de gençliğinde okuduğu bir romanda çok etkilendiği bir kadın karakterin adı olduğunu söyleyince de duygulanmış ve bir daha da bu konu hakkında konuşmak için -Bahar’ın umarsızca hiddetlenebilmesi tadındaki- yeterli cesareti kendimde bulamamıştım.

Anneler ve kızları arasındaki bu nesil farkı gittikçe büyüyor, acaba dünya gerçekten bu kadar ürkütücü bir süratle mi değişime uğruyor? Eğer bu başkalaşım bu süratle giderse, Formula pistlerinde direksiyon hâkimiyetini kaybedip saha kenarlardaki saman yığınlarının içinde omuriliklerini bırakan sürücülerin sedyeyle yarış alanından çıkarılmaları gibi sona erecek, torunlarımızla olan ilişkilerimizin kalitesi.

“Nereye daldın Şeno?”

“Buradayım, şeyi düşündüm, babanın kız arkadaşıyla di-dişme yine olur mu, huzursuzluk çıkarma.”

“Aman ne didişeceğim, o bir kereye mahsustu. Organik Emel, dememe bu kadar bozulacağını nereden bilebilirdim ki?”

“Ne de olsa senin büyüğün.”

“Evet, çok büyüğüm Şeno, sadece on yaş!”

“Olsun, şımarık İstanbul kızı havası yaratma, çok daha güzel ve takdir edilecek vasıfların varken. Sen yine efendiliğini bozma kızım.”

“Ama Şeno, kadın, dağların bilmem kaç metre yukarısında, ovaların bilmem kaç metre içerisinde yetişmezse hiçbir şeyi ağzına koymuyor. Neymiş efendim ekolojik patates, sosyolojik domates. Hormonsuz, ilaçsız, saf pamuk... Başka sohbeti yok ya!”

“Neyse ne, sana ne zararı var?”

“Babam da ona uymuş, evde buğday çorbasından, otlı börekten, ham kumaştan geçilmiyor. Ha bu arada ben evden çarşaf da götüreceğim bu sefer. Onların kullandıkları kumaş neyse, kaşındırıyor beni. İpli tüylü bir şey.”

“Fena mı bak, sağlıklı yaşam. Detoks yapmış olursun sen de bir süre” deyip Bahar’ın anlattıklarına gelen gülme krizi-me daha fazla engel olamamamdan, basıyorum kahkahayı...

İkimiz birlikte altımıza kaçırana kadar gülüyoruz.

“Şeno, giderken bir şişe ketçapla, bir şişe mayonez götüreyim mi, Organik Emel’e hediye?”

“Şşşt, tamam, hadi güldük bitti, uzatma artık. Ayıp!”

“Nesi ayıp ya! Bu kadar doğal yaşam, keçi sütü, çavdar tohumu, zeytinyağı sabunu takılan birinin kendinden yirmi yaş büyük bir adamla ne işi var? Doğala aykırı. Hem babamın resim yaparken kullandığı terebentine ses çıkarmıyor ama... Neden? O tablolardan para geliyor da ondan. Bence ayıp varsa ortada, al sana ayıbın daniskası.”

“Tamam, hadi, hakkında konuşarak harcadığımız vakte degecek bir mevzu değil şu an için. Hem aşkın yaşı yoktur Baharcığım. Aşka akıl sır ermez.”

“Bence onlarınki aşk maşk değil. Sığınma, acındırma ve de yaslanma aşk demek değildir.”

“Sen ne ara filozof oldun başıma, ada havası iyi gelmiş bakıyorum. Aşkı sorgulayabilmen için birkaç fırın ekmek yemen gerek daha.”

“Yiyemem, popişkom büyür.”

“Isırırım senin popişkonu, hadi oyalanma da yap şu çantayı, Megy’n gelir birazdan, ona da vaktin kalsın.”

Bahar, on beş yaşın getirdiği tüm sarsaklığa, ahesteliğe, aldırılmazlığa harfi harfine uyarak çantasını toparlarken, ben de unutabileceği ve son dakika benim, “Yanına aldın mı?” sorumdan sonra aklına gelebileceği detayları düşünüyorum. Mide ilacı mesela, babasından ve kız arkadaşından gizli gizli geceleri taktığı sinek ilacı makinesi sonra...

İçeride kendime bir iki lokma yemek hazırlarken bir yandan da Bahar’a sesleniyorum, unutmaması gerekenleri...

Mücverimin görüntüsünü sarımsaklı yoğurtla bir güzel süslerken, aklıma bugün Medeni’nin telaşlı ve çok da yabancı olduğum bakışlarıyla kapıma dayanması geliyor. Geldiği saatlerde, baharı bekleyen kumrular misali Bahar’ı bekliyor olmamdan dolayı, bu ziyareti çok da gerip gelmemişti baştan, ama şimdi düşününce, aklıma bir saniye içinde en az üç farklı senaryo geliyor. “Sosyal hayatsız”lığı nedeniyle bir türlü hayatına değil bir sevgili, bir erkek arkadaş bile sokamamış olan bu kızcağız, sonunda tüm zamanların en büyük aşkını yaşamaya başlamıştı ve bunu ilk benimle paylaşmak istiyordu; ya da

belki sadece marjinal ve kuku dizaynını müşterilerinin en can alıcı dedikodularını yapmaya gelecekti. Peki, neden telefon açmamıştı da kapıma kadar gelmişti? Yoksa bana söylemek isteyeceği her ne idiye yüz yüze mi anlatması gerekiyordu? Ya da bir türlü söylemeyi beceremediği kelimelerden kurduğu afili cümlelerle hazırladığı bir girizgâh sonrası mı söylenmesi gerekiyordu bu mevzunun?

İki tane, sarmısaklı yoğurda deliler gibi bulanmış mücveri, Bahar'ın yarım bıraktığı kola eşliğinde midemin derinliklerine gönderirken, Müge'nin "Geliyorum, evde misin?" mesajı "bip"ledi telefonuma.

"Evdeyim, acele et Bahar'ı kaçırma, çıkacak birazdan."

Bavul

“Megy! Çok özledim seni”

“Ben daha çok özledim cadı!”

“Eee anlat hadi n’aber, nasıl gidiyor, yakışıklı ikizlerin ne yapıyor Megy?”

“Üniversite yolu arşınıyorlar. Ya da biz öyle zannediyoruz, sana çok selamları var, Ankara’ya gelsin Bahar bir gün de, yanımızda gezdirip hava basalım diye haber yolladı Ata.”

“Ay ay ay! Çok merisi, anneleri ile dolaşsınlar hava basmak istiyorlarsa. Ya Megy sen de annem de genç kız gibisiniz hâlâ, sizin kuşak neden böyle yaşsız? Anneleriniz size hamileyken, deneysel bir ilaç falan mı kullanmışlar yoksa?”

O sırada ben lafa atlıyorum, zira bu ikilinin özlem giderme merasimi sırasında varlığım her ikisinin de umrunda değil.

“Evet, Baharcığım annelerimizin kullandığı deneysel ilaç cilt ve kas yapısına iyi gelmiş ama baht bölümünde yan etki yapmış sanırım.”

“Niye ki?” Bahar odada benim de olduğumun farkına vararak bana dönüp bakıyor.

“Sence? Çevrende ben ve arkadaşlarım içinde bir tane hayat mücadelesi bu kadar çetin olmayan, tuttuğu iş elinde kalmayan, seçtiği kocadan beş yıl içinde darbe almamış bir insan evladı var mı, bana söyler misin?”

“Valla haklısın Şehnazcığım” diyor Müge suratını ekşiterek. “Teyzemin oğlu Ümit Ağabey de boşanacakmış, tası taşı toplayıp annelere taşınmış.”

“Aaa! Hayırdır?”

“Pek bir şey belli etmiyorlar ama sanırım karısının başka bir ilişkisi var, Ümit Ağabey dün gece ağzından kaçırdı bir şeyler.”

“Sorun sivilceleri miymiş?” deyip gülmeye başlıyorum. Müge ve Bahar da bana eşlik ediyor.

Tanrı biliyor ya hiç sevmezdim ben onu küçükken. Cerahatli bir surat yetmezmiş gibi, bir türlü şekil veremediği kapkara saçları neredeyse kaşlarına kadar inerdi. Kara ve iltihaplı bir surat geliyor aklıma Ümit denilince. Sonra, neden uzattığına anlam veremediğim küçük parmağının tırnağı ile daha da bir Freddy tiplemesi çizmiştir çocukluk anılarımda. Kısa kollu gömlek giyen erkeklerden nefretim müsebbibi belki de odur.

“Çok bile evli kaldı, hatta bırak evli kalmayı, nasıl evlenebildi?” demek istiyorum, ama Müge’nin de “abi” diye bildiği bir insana da bu kadar hakaretin çok ağır geleceğini hissediyorum... Ayrıca Bahar’ın yanında erkek mevzularının ateşini

bu denli harlandırmak da genç kız psikolojine indirebileceğim en büyük darbelerden biri olacak, diye haykıran iç sesim de, beni kemir kemir kemiriyor zaten.

Bahar birden ayaklanıp odasına koşuyor, daracık kordondan valizini sürüye sürüye salona taşıyor, taksi durağını arayıp araba çağırıyor ve tüm bu geçen zaman içinde nasıl beceriyorsa hem benimle hem de Müge'yle doya doya öpüşüp vedalaşiyor. Kapıdan, yanına en ufak bir sorun, anne özlemi, kirli çamaşır yığını derdi almadan çıkıp gidiyor.

“Bayılıyorum aslında yeni nesle” diyor Müge, Bahar’ın ardından. “Dünyayı sallamıyor çoğu, o nedenle de işleri hep rast gidiyor.”

“Benim hiç hoşuma gitmiyor açıkçası, ileride çok sıkıntı çekecek bu kız, hiçbir adam bununla aynı evde iki gün oturmaz.”

“Öyle deme, iş başa düşünce pek de güzel altından kalkar valla, cadı gibi Bahar.”

“Ben zannetmiyorum, annem onu çok şımarttı. On beş yaşına gelmiş bir kız, hâlâ Türk kahvesini her yapmaya gittiğinde mutfaktan, önce suyu mu kaynatıyorduk, diye seslenir mi? Sen otur kızım, ben yaparım yavrum, diye annem bu kızı böyle avare bir şey yaptı. Neredeyse sürahiden bardağa su doldurmayı unutacak.”

“Benim ikizler de öyle, ne yapacaksın, biz becerdik de ne oldu, madalya mı taktılar? Herkes sonra sırtını bize dayamaya alıştı, yapmasın daha iyi. Kendine baktırtmaya alışsın.”

“Ay Müge kafanın işleyiş mekanizması ayar olmuş yine. Ne yaptınız dün çemberde? Satürn matürn ne âlemdeymiş bu aralar?”

Müge, benim haricimde başka birinden, şu körü körüne bağlandığı bedensel ve ruhsal arınma metodları ile ilgili bu kadar çok eleştiri işitse, hiç de ona yakışmayan ama kırk yılda bir gösterdiği pençelerini çıkartır. Ama bana sabırla katlanıyor sanırım. Arada bir bana da çıkışmıyor değil, ama kendi safına çekmek için çaba sarf ettiğinden, çok fazla didişmiyor benimle.

“Gerçekten Müge ne yapıyorsunuz Allah aşkına? Mera-kımdan soruyorum.”

“Merak etmen hoşuma gidiyor” deyip gülümsüyor. “Bu da bir başlangıç!”

“Çok heveslenme, beni bilirsin gerçekçilik ilk sırada, ikinci sırada kaliteli seks gelir” deyip gülümsemesine, kahkahamla karşılık veriyorum.

“Şehnaz, Maşallah, seni bıraktığımda Karadeniz’de gemin batıyordu, aradan bir gün geçmedi, sana bir haller olmuş, gevşemişsin, yüzün gülüyor, hatta suratına nur inmiş.”

“Evet, erenlere karıştım dün gece. Ak sakallı bir dede ile seks yaptım.”

“Ciddiyim ya, ne oldu valla sana?”

“Sinan geldi dün gece, yattık.”

“Ne? Sen adam olmazsın kızım. Yine soktun mu hayatına onu? Ben diyorum sana, ayrılamazsınız siz.”

“Hayatıma değil, yatağıma girdi.”

“Ne farkı var, Sinan senin zaten başka bir yerinde değildi ki, sen söyleyip duruyorsun.”

“Söylüyorum da, o işin latifesi; tabii ki onunla bir aile olmak için çok çaba sarf ettim biliyorsun, ama yapımız bu bizim, olmuyor maalesef.”

“Zaten bu sene, gerçek olmayan sevgilerin, yalana dolana dayalı dostlukların, iş birlikteliklerinin sonlanma yılı.”

Alaylı bir bakış atıyorum Müge'ye. "Atmosfer ötesi dostların mı yolladılar bu bilgiyi?"

"Sayılır, dün çemberde bu konuyla ilgili çalışma yaptık, kitaptan bir buçuk saate yakın mesajları okuduk sırayla. Harika bir deneyim yaşadım" diyor son derece şu andaki zaman diliminden kopmaya hazır bir beden diliyle... Anlatırken, yüzünde güller açıyor âdeta. O kadar inanmışlık ve benimsemişlik hallerinde ki, sıyırmaya çalışsan onu içinde bulunduğu halden, uyurgezer birini aniden uyandırmanın yapacağı etkiyi yapacak üzerinde. İlişmiyorum hiç, anlatmaya devam ediyor.

"Hipnoz yapan biri vardı grupta, beni biraz uyuttu sayılır ama yarı ayıktım, kendini rahat bırak, düşüncelerinden sıyrıl, şu anda değilsin, geçmişe yolculuk yapıyoruz, dediği anda bir ağlama krizi geldi, uyandığımda her yerim sarsılıyordu ama son derece sakin ve sanki sırtımdan kilolarca yükte bir patates çuvalını atmış gibiydim. Seanstan sonra, yemekler yendi, nesenin ve huzurun hâkim olması gerekliliği ile hepimiz yaşam gerçekleri haricinde sohbetler yapmaya başladık."

Anlattıklarını dinlerken dehşete kapılmama ramak kalmıştı. Bu kadın hangi ara bu kadar kaybetmişti kendini. Benim canım arkadaşım, evciliksever, cici çocuk, saf genç kız arkadaşım... Kertenkele gördüğünde baygınlık geçiren Müge, şimdi uzaylılarla teşrikimesai yapıyordu.

"Müge, sen pozitif bilimler okumuş birisin, böyle hipnoz mipnoz, önüne gelen herkesin gözünün içine bakıp kaybolmalara falan nasıl olur da cesaret edersin kızım ya, aklımın sınırları zorluyorsun valla. Ya uyanamasaydın?"

“Önüme gelene yaptırdığımı da nereden çıkarttın, adam bu konuyla son derece ilgili, eşek yüküyle kitap okumuş, meraklı.”

“İsterse manda yüküyle okusun. Kitap okumakla olur mu kızım bu işler? Kusura bakma ama daha fazla dinleyemeyeceğim, içim kıyıldı... Off! Ha bu arada senin kaba göt kocanla aran nasıl?”

“Sorma ya, iyi değiliz, hâlâ işi yok. Artık bütün yük ben-de... Allah’tan oğlanlar part time falan çalışıyorlar da kendi harçlıkları nispeten çıkıyor.”

“Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyor ya? Zaten bu yaştan sonra kim onu işe alır? Ancak kendi bir iş kurabilirse paçayı kurtarır, onun için de para lazım.”

“Seçimlerimiz baştan yanlış işte Şehnaz. Sen de dedin ya demin, nasıl oldu da devrimizin bir avuç çulsuz adamını koca şehirde ellerimizle seçtik, bir de gittik evlendik.”

“Sana bir şey diyeyim mi, ben işi çözüyorum sanırım, kendimize güvenimiz yok bizim.”

“Galiba öyle, ama neden? Gayet rahat bir çocukluk ve gençlik yaşadık, eh eline yüzüne bakılır tipleriz de, okuduk ettik bir de üstüne.”

“Sen hâlâ çıkış yolunu kutsal enerjide, yok yüksek bilinçte, uzayda, yıldızlarda ara; bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Köşeye sıkışmış, biçare, çıkış yolu arayan okumuş etmiş, inancı zayıflamış şaşkınları bir araya toplayıp kafanızı bulandırıyorlar, bir de üstüne paranızı söğüşlüyorlar. Hatırlasana eskiden kızlarla toplaşıp dertleşir ve mutlaka sorunlarımıza bir çare bulurduk. Şimdi sen bir sardırdın bu ne idiği belirsiz topluluklara, koptun gerçek hayattan... Bir de içinde yaşadığımız bu dünya hallerine ‘illüzyon’ diyorsun. Siz bir illüzyondasınız asıl, farkında değilsin. Bence deli danalar gibi sevgiyle, ışıkla bilmem neyle birbirinize sarılıp kurtuluş ve

yükseliş günü bekleyeceğine, artık kendine gel ve geçmişinin muhasebesini kendi kendine çıkart.

Bu sabah senin odanda bir kitap buldum ve yerlere göklere koyamadığın o kadının yazdıklarına biraz göz attım. Kızım, kadın alenen Kutsal Kitap öğretilerini almış, biraz öz Türkçe kelimelerle sanki yeni bir din keşfetmiş gibi yazmış. Ve sen burada yazılanların peşinden gideceğim diye battıkça batıyorsun. Şu nasıl bir mantıktır: ‘Her şey para değil, keyif daha önemli, neşenizi koruyun...’ falan filan yazıyor kitapta. Tamam çok hoş da, bak kocan para kazanamayınca ne keyif kalıyor insanda ne neşe... Veda ettim her şeye, arzular bir bir hayal oluyor farkındaysan... İnsanlara çalışıp didinmemeyi, kıçlarının üzerine oturup beklemeyi, paranın onlara akacağı-nı söyleyen bir safsataya nasıl olur da bel bağlarsın. Kendisi oturmuş beklemiş mi misal, en basitinden. Bir kitap yazmış iyi kötü. Karşılığında para kazanmak için. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? Madem insanlığa hizmet etmek istiyor, bedava dağıtsın sokakta kitabını o halde. Böyle kebab var mı? Para size gelir bekleyin diyor, bir yandan da paranın peşinden koşturuyor.

Resmen insanları bedensel ve ruhsal tembelliğe itiyor bunlar. Bir akıştır gidiyor. Akışa bırak, akışa bırak. İyi anladık! Hiçbir şeyi zorlamanın faydası olmadığını biz de biliyoruz. Hatta ‘koy götüne rahvan gitsin’ demiş atalarımız, ‘sakınan göze çöp batır’ demişler... Yani senin bu iki cilt “aydınlanma ve farkındalık” kitabı yazan ev kadınından çok daha önce zaten biliniyordu tüm bunlar. Neden bunları anlamamakta ya da kabul etmemekte direniyorsun?”

Şen ozan Şehnaz sazı eline alıp çığırmaya başlayınca Müge’nin gözleri, Madam’ın penceresinin pervazında yürüyen uyuz kediye takılı kalmış düşüncelere gömülmüştü sanki...

Bir anda Müge'nin gözünden bir iki damla yaş aktığını ve bana dönüp teyzesinin sivilceli oğlu Ümit'in, küçükken Erenköy'deki evde donunu indirip penisini Müge'ye gösterdiğinin itirafının dudaklarından dökülüverdiğini duyuyorum. Oysa ilk defa Müge'nin bu denli üzerine gidiyordum ve açıkçası bu üstelemeden ciddi bir ağız dalaşına gireceğimizi düşünüyordum. Şu anda Müge'nin ağzından çıkan bu itirafa hazırlamamıştım kendimi.

“Hatta, Şehnaz’ı da çağır ona da göstereyim demişti.”

Bir anda donup kalıyorum.

“Müge, olamaz! Bi’ bok yedi mi hayvan?”

“Sanırım bir şeyler yapmıştı, eliyle; kimseye söylememem gerektiğini, Ağabey kardeş arasında böyle şeylerin olabileceğini söylemişti.”

“Orospu çocuğu!” diye patlatıveriyorum küfrü. “İğrenç yaratık. İnsanın içi dışına nasıl da yansıyor. Seks manyağı it! İyi olmuş karısı boşamış, kimbilir belki de kaldıramıyordu sikini, onun için de sağa sola gösteriyordu.”

Sessiz ağlaması, hıçkırıklara dönüşmüştü şimdi...

“Tamam göktaşım, ağla hadi, hay sülalesini siktiğimin piçi!”

“Sence onun için mi, sevmediğim bir adamla evlendim, belki ileride sevebilirim diye, bunca yıldır zorluyordum kendimi?”

“Olabilir, yani bilemiyorum Müge. Şu anda duyduğularımdan çok ciddi bir biçimde rahatsızım. Yani bu çocuklukta yaşanan, duyulan, görülen, istemeden ya da isteyerek şahit

olunan pek çok olayın büyüyünce travmalara dönüşüyor. An-nemle olan çetrefilli ilişkimle ilgili internette sebep ve çözüm yolları aranırken bu konu ile ilgili de birkaç yazı okumuş-tum... Mesela sigara alışkanlığının ya da obezitenin altında yatan sebep anne sütünden erken kesilme ya da hiç emme-meymiş. Ya da baba kız, anne oğul arasında yaşanması gere-ken bir dönemin çok sağlıklı atlatılmaması sonucu ileride kar-şı cinsle problemler yaşanması muhtemelmiş... Babasız ya da baba sevgisiz, ilgisiz büyüyen kız çocuklarındaki problemler şu anda içinde yaşadığımız berbat hallerimizin sorumlusu sa-nırım. Senin küçük yaşta babanı kaybetmen ve benim babam olduğu halde bana karşı ilgisizliği falan, ne bileyim. Yani çok da iyi bilmediğim bir konuda ahkam kesmeyi istemiyorum. Of, işte sana sabahtan beri dediğim buydu. İnsana kendisin-den başkasının faydası olmuyor maalesef.”

Müge’nin bana dalgın ve belki de umursamaz bakışlarını yakalarken kendi kendime de “kelin ilacı olsa kendi başına sürermiş” diye geçiriyorum. Kendime faydam yokken, kar-şımdakilerin sorunlarına çözüm arama hastalığım yine nük-setti. Müge’yi benim bildiğim yola çekmeye çabalarken, ak-lıma biraz önce kendi ağzımdan çıkanların aslında şu an için ne kadar da önemli bir çıkış yolu olabileceği geliyor yavaş yavaş...

Evet, kişi geçmişiyse hesabını bitirmeden geleceğini yön-lendiremiyor galiba. Benim gitmem gereken yolun bu olaca-ğına kanaat getiriyorum.

Müge’nin, “geçmişi kapa, önüne bak” demesiyle olacak iş değil. Sen onu bıraksan da, o seni bırakmıyor. Kişinin kendini sevebilmesi, kendine güvenmesi, şahane bir varlık olduğuna

gönlünce inanabilmesi için geçmişini çözmesi ve ne olursa olsun kabullenmesi gerektiğini düşünüyorum. Hatırlayabildiğim kadar gerilere gitmeye zorluyorum kendimi; belki de doğum anıma, o kadar olamasa bile çocukluğuma...

Müge, “Üzerime bir pike getirsene, sinirden titremeye başladım, bir saat kestireyim Şehnaz, n’olur” demeden hemen önce aklıma, “babamın kucağında oturmuşum ve o benim saçlarımı kesiyor” gibi bir sahne geliyor. O kadar küçüğüm ki, belki de bir yaşındayım. Babamın kucağındayım. Boynumdan ayaklarıma kadar inen beyaz bir örtü var. Perçemlerimi keserken “Gözünü kapat” diyor babam. Kıpırdayıp duruyorum. Annem sanki karşıdan beni oyalıyor gibi yüzünü garip hallere sokmuş. Yoksa böyle bir fotoğrafım vardı da onu mu hatırlıyorum? Bu kadar geriye gitmiş olamam.

Heyecanla yatak odama koşturuyorum, hem pike getirmeye, hem de üzerinde kocaman bir yelkenli resmi olan, küçükken, dedemin bana hediye ettiği teneke kutumu bulmaya. O kutunun içi, çocukluğuma ait siyah beyaz ve soluk renkli fotoğraflarla dolu şimdi. Yıllardır elim gitmemiştii o kutuya. Kimbilir belki de en son Bahar doğduğunda, bebekliğini benim bebekliğime çok benzettikleri dönemlerde açıp bakmıştım fotoğraflarıma.

Müge’nin üzerine pikesini yavaşça örtüyorum, güzel arkadaşımın akan rimellerini silip, CD çalara güzel bir Cesaria Evora koyup sesini de ayarlayıp onu rahatlaması için salonda bırakıyorum...

Yatak odama giderken içimden cerahatli Ümit’i boğazlamak geçiyor. Umarım bundan sonraki hayatı cadaloz, kara-

dul, makromeci anası ile geçer. Belki de o kadın bu çocuğu böyle hastalıklı yaptı, o kadar koca değiştirirse evde genç bir oğlu varken, böyle olur işte... Karının yatağa atmadığı koca kalmadı, belki de oğlanı o raydan çıkardı. Histerik karı! Tencere kapak yaşasınlar İnşallah, bundan sonra.

Dolabımın yazlık kışlık bölmesi olarak ayrılan tepedeki gözlerinin derinliklerinden dedemin hediyesi yelkenli teneke kutumu buluyorum.

Hayatımda tanıdığım (ki çok da birlikte olamamıştık dedemle, on üç yaşıma geldiğimde kaybetmiştik) en mükemmel erkek. Sanki, içine baktığında kafasının ardını görebildiğın derin mavi gözleri vardı. Denize tutkundu. Kızı gibi baktığı, her fırsatta koşarak gittiği yelkenli bir teknesi vardı. Yazları o tekneyle -bazen Müge de gelirdi bizimle- adalara giderdik. Yüzmeyi beş yaşındayken o teknedен atlayarak öğrenmiştim. Daha doğrusu dedem atmıştı beni Sedef Adası açıklarında. “Yeter artık, denizci adamın torunu kolluklarla yüzer miymiş” diye. Ağlaya gebere, çırpına bata yüzmüştüm de...

Bana, “seni bir kaptanla evlendireceğim, dünyayı dolaşacaksın, denizlerden bakacaksın karalara” derdi. Sekiz-dokuz yaşındayken miçosu olmuştum bile. Çok net olmasa da hatırlıyorum o günleri...

Teneke kutumdan çıkan ilk fotoğraf da tam anılarımin üzerine denk geliyor. Yaptığım ilk izbarço bağımla görüntülemiş dedem beni, başımda beyaz bir şapka, üzerimde lacivert üzeri kırmızı beyaz puantiye mayom, elimde gururla tuttuğum izbarço atılmış yelken ipi, ön dişlerim eksik...

Dedemin bana izbarço bağıny yapmayı öğrettiğı günü daha dünmiş gibi hatırlıyorum. Dedem, o deniz mavisi gözlerini gözlerimin içine dikerek sanki hayat dersi veriyormuşçasına ciddi bir sesle anlatmıştı bu bağıny hayatı önemini: “Gemici-likte öğrenmesi en zor bağlardan biridir bu miço. Sakın unut-ma bunu. Hayat kurtarır. İzbarço bağınyın en önemli özelliğı tek elle yapılabilen bir düğüm olmasıdır. Denize düşen birini kurtarmakla birlikte tekneyi kıyıya bağlamaya da yarar. Bu-nun sebebi bağlanış şeklinden gelir. Sen istemediğiny müd-detçe hiçbir kuvvet bu düğümü çözemez. Bunu asla unutma. Anladın mı miço?” Bir yandan da bağıny nasıl yapıldığını gös-termiş, sonra da aynı bağı bana yaptırmıştı.

Sonraki fotoğrafta anneannem ve dedemle Büyükada’da-yız, bir faytonda. Tam da atlardan biri hacet giderirken fotoğ-raflanmışız. Kuyruğunu kaldırmış işini görmekle meşgul hay-yan; hiç tasasız boşaltıyor altındaki torbaya. Ve o görüntüye ağzım açık bakakalmışım karede. Komik bir tipmişim ben ya. Gülümsüyorum.

Sonraki fotoğraf biraz hüznölü... Dedem öldükten sonra teknesini satmışlardı. Çok ağlamıştım; ailede dedemden ve benden başka denizi deliler gibi seven yoktu. Sahipleneme-di kimse tekneyi... İşte tekneyi satmadan önceki günlerden bir gün. Sonbahar herhalde ki, üzerimde yanları zımbalı kot pantolon ve boğazlı bir kazak var. Dümende duruyorum. Son bir fotoğraf çektirmek istemişim. O anı çok iyi hatırlıyorum. Annem çekmişti. Tekneyi alacak olan adam bana sahte sahte, “Ne zaman istersen gelip binebilirsin” demişti. Şişko bir adamdı. Dedem gibi zıpkın biri değildi. O koca göt ve gö-bekle adam herhalde hiç yelken basamamıştır, motorla gidip

gelmiştir hep. Adama, “İstemem, dedem olmadan binmem bir daha” dediğimi hatırlıyorum.

Dedemin ölümünden sonra uzunca bir süre hiç tekneye binmedim, ta ki üniversite yıllarımızda arkadaşlarla mavi yolculuğa çıkana kadar. O yolculukta, bir gün kaptandan izin alıp ben kullanmıştım tekneyi. Bisiklete binmek ya da yüz-mek gibiymiş bu da. Hiç unutmamışım. Sonra bir gün, daha Bahar’ın babasıyla evlenmemiştim, gidip amatör kaptanlık sınavlarına girmiştim. Nereden baksan bugüne bugün yirmi yıllık kaptan ehliyetim var; ne işime yaradıysa, hayallerimi süslemek, anılarıma sahip çıkmaktan başka. Bunu da yapmışım yani. Denemediğim bir şey kalmamış.

Neyse, ara tara saç kesim töreni fotoğrafı, diye bir şeyle karşılaşmıyorum. Bu demek oluyor ki, ben bu anı canlı canlı hatırlıyorum. Bu kadar gerilere gidebildiğimi Müge’ye anlatsam beni de hemen Marslı dostları ile tanıştırmak ister. Anılarla dolu teneke kutumu yerine yerleştirip boylu boyunca yatağa uzanıyorum. Müge’yi kaldırmama yarım saat var. Ellerimi yatakta gezdiriyorum, hâlâ Sinan kokuyor yastıklar, çarşaf... -*Ne yaptın sen Şehnaz? Doğrusunu...*-

Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçen süreden bile hızlı akıp gidiyor. Kırkından sonra hele, sanki üçer beşer atlayacak yıllar. Canın ne istediye, yaptığın her şeyin kar olarak geri döneceğini umarak biraz rahatlıyorum. Huzurluyum. Bildiğim, en azından bir zamanlar sevdiğim, üstelik için için hâlâ da sevmeye devam ettiğim, bana hiçbir şekilde, yaşadığım gecenin ucuz bir geri dönüşünü yaşatmayacağına emin olduğum biri ile beraberdim: kocamla.

Cep telefonumun Bahar'ın bir Amy Winehouse şarkısına ayarladığı alarmı ötmeye başlıyor: Müge'nin kaldırılış saati... Bu yaz neden bu kadar berbat ve verimsiz geçiyor sanki? Daha ayak parmağımı denize değdirmedim bile, içim istemiyor. Bahar'a hamileyken denize aşerdiğimi hatırlıyorum, ne turşu, ne vişne reçeli ne de karpuz... sadece deniz! Doğum yapar yapmaz kendimi denize atmıştım, daha Bahar bir aylıkken onu da alıp en yakın mesafe, Asos'a gittiğimi hatırlıyorum. Hamileyken aldığım yirmi kiloya aldırmadan giydiğim genç kız bikinimle, Bahar'ı öğle uykusuna yatırıp, kumlar üzerinde, denize koşuşum... Çölde susuz kalsam belki bir su birikintisine bu denli şevkle ve ümitle koşmazdım. Denize âşık ben, yaz bitmek üzere ve değmedim bile suya. Çok keyifsiz bir yaz sürüyor... Bitti bitecek. Bence bir an önce gereksiz sonbahar, kasvetli ve her zaman yok saydığım kış ve aptal âşıkların mevsimi karaktersiz ilkbahar geçip gitsin ve mevsimlerin ana kraliçesi gelsin tekrar. Sil baştan yaşayacağım bir yaz gelsin. Birden bire önümüzdeki yaz için çok güzel planlar yapıyorum içi boşalmış kafamda... Nasıl hâlâ kurgu yapabiliyorsam?

Mesela orta boylarda ikinci el bir yelkenliye sahip olmalıyım gibi... Oturduğum bu evi satışa çıkarmalı ve kendime bir tekne almalıyım... Ve onun içinde yaşamaya başlamalıyım... Hayatımdaki bütün fazlalıkları atmalıyım belki de... Porselen yemek takımına, belki giyerim diye alınan farbalalı bluzlara, misafirler için yatak altındaki bazada tutulan yastıklara, parçaları birer birer kaybolduğundan sonunda işe yaramaz hale gelmiş olsa da onca para verdim diye atmaya kıyamadığım mutfak robotuna veda edip; minik bir dünyada, minimum eşya ama maksimum huzurla yaşamaya başlamalıyım.

Her yanaştığım limanda, sadece sağımdaki ve solumdaki teknelerle geçici bir dostluk kurarım. Sonra hepsine el sallayıp başka bir limana giderim. Herkesin mutlu, huzurlu olduğu; hayattan kaçıp denize sığındığı günlerde, tatil sarhoşu dünyalarda dolaşırım. Sudan çıkmak istemeyen, parmak uçları büzüşmüş çocukların şımarık ağlama seslerini duyarım sadece, ninni gibi gelir bu ses bana belki de?

Kışları sığındığım limanlarda, teknelerin o sahipsiz kabukları başında nöbette yatan kara tenli kaptanlarla dost olurum kimbilir? Ne bileyim, kafam şu anda daha berrak olsa, çok daha çılgın hayaller kurabilirim yeni başlangıcım ile ilgili ama Müge'nin uçağa yetişmesi lazım. Hem şu anda bu bakir ve zamanla geliştirerek çok daha muhteşem kılabilirim hayatımın önünde “Bahar bu işe ne der” engeli var. Gerçekten ne der? Yaşadığı şehre sığamayan bir genç kızı üç kamara içinde, benimle birlikte hayat paylaşmaya nasıl ikna edebilirim ki? Hem Bodrum'da yaşama kararımın ardından kendime verdiğim söze ne oldu? Bahar'a bir daha ikametgâh değiştirmeyeceğimize söz vermiştim.

“Müge, tatlım.”

“Hıııı...”

“Hadi canım kalk artık yavaş yavaş.”

“Tamam kalktım.”

“Gözlerin şişmiş ağlamaktan. Hadi bir duşa gir, kendine gel. Seni alana götürmemi istemediğine emin misin?”

“Evet, hiç gerek yok, onca yol git gel, servise binip gideceğim işte, valizim de küçük zaten.”

“Sen bilirsin canım, hadi kaldır totoyu.”

“Şehnaz, Rabiş ne yapıyor?”

“Annem kendini aştı hayatım, üç beş kadın Yunan Adaları’na gidiyorlar haftaya.”

“Ciddi misin? Aferin ona. Ay keşke görseydim Rabiş’i.”

“O da seni görmek istedi ama şimdi annemle cebelleşecek halim yok, evdeki ütülenecek çamaşır yığınının görürse bütün gün konuşur, hele yatak odamın camındaki çarşafı hiç görmesin mümkünse.”

“Dur ben yine de arayayım, sonra darılır, buralara kadar geldim onu görmedim, diye.”

Müge’nin annemle yaptığı telefon görüşmesinden Rabia Hanım’ın şu anda mayo alışverişinde olduğunu, bir mağazada Bahar’la karşılaştığını, Müge’yi ne kadar özlediğini, benim Sinan’la barışmam gerektiğini öğreniyor; beni telefona istememesinden de, bu aralar yapacağı seyahatin heyecanından dolayı beni en azından on beş günlüğüne bir tarafına sallamayacağı gerçeğine vakıf oluyorum. Bana yolladığı sadece kuru bir selam ve Sinan konusunda aklımı başıma devşirmem gerektiği komutu.

Müge duş dahil, bütün gidiş hazırlıklarını tamamlayıp son dakikasını bana ayırmaya karar vermiş olsa gerek, koltuğa geçip oturuyor ve sigara paketine uzanan elime bakarak, “Bir daha geldiğimde şu zıkkımı bırakmış ol” diyor. Ona “Sen uzaylılarla mesajlaşmayı bıraktığında” deyip kaş altı bir bakış fırlatıyorum. Giderayak didişmek istemiyorum açıkçası Müge’yle. Hele duyduklarımın sonra.

“Sana son bir şey demeliyim Müge.. Geçmişinden gelen bir çuval travmayı çözmeden, önündeki yolu görebileceğine inanmıyorum. Aklını başına topla ve acil olarak evliliğini, mutsuzluğunu, kısır döngünü sorgula. Bir bu kadar daha sağ-

lıkla yaşayacağımız ne malum. Beni içine çekmeye çalıştığın çemberden tez elden sen kaçmaya bak. Bak hayali fener gibi olmuşsun. Geçmişinde yaşadığın Ümit vakasını kendi içinde çözmeden kimsenin kullandığı uzay gemisine binme ne olur.”

“Şu Ümit olayını anlatmam galiba iyi geldi bana. Sanki üzerime yıllardır binen ağırlığı, biraz olsun kalktı gibi.”

“Canım, ne zaman istersen konuşuruz. Dostlar ne güne? Belki daha birçok itirafımız vardır. Yalnız senden ricam ne olur, biraz sıyrıl bu insanlardan he?”

“Şehnazcığım, o gruplar sayesinde aydınlığı buluyorum ben, orasına fazla karışma.”

“Tamam, ne halin varsa gör ama bana o sözüm ona ‘yukarıdan vahi gelmiş de, adamın teki kaleme almış’ zırvalarını mail atıp durma.”

“Tamam, tamam, atmam... Sen de kendine dikkat et, Sinan’ı tekrar düşün.”

“Sinan’ın düşünülecek durumu kalmamış sanırım. Eski darmadağınlığımdan eser yok. Dün gece, kapatılması gereken hesapların gecesiydi. Aynı filmi baştan görmek istiyorum onu da bilmiyorum. Sonunu bildiğin bir macera filminin ikinci kere seyretmek, üzerinde tane kalmamış mısır koçanını emmek gibi. Düşüneceğim bir ara. Düşüneceğim onca şey var ki...

Hadi yaylan artık sen de, uçağı kaçırıp bir gece daha bende yatıp ertesi sabah da yapacağın Vudu ayinine bir kez daha şahit olacak ruh halinde değilim.”

Müge’nin ardından bakakalmıştım... Camdan el salladım, dönüp dönüp o da el salladı. Ardında sürüklediği valizin te-

kerlek sesleri duyulmaz olana dek baktım peşinden. Turuncu bir valiz. O valizi yıllar önce baş başa çıktığımız Paris tatilinde, havaalanından almıştık. Kocasına aldığı içki ve puroları koymak için...

Hepimiz ardımızdan böyle bir turuncu valiz sürüklüyoruz galiba. Rengi hoşumuza gitse de ilk başlarda, içindeki yük ağır gelmeye başladığında çıkan o tekerlek sesleri. Yükümüzle izimizi belli ediyoruz. Peşimizden sürüklediğimiz yük ne kadar büyükse, çevremizdekiler de o denli bizden rahatsız oluyor.

Oysa, şimdi o turuncu valiz kaybolrsa havaalanında, yanlış bir bant yapıştırılsa üzerine bagaja verilirken ve Ankara uçağı yerine Hamburg’a giden bir uçağın bagajına gönderilse mesele. Müge ne kadar da hafiflemiş döner evine. Ne kadar sessiz geçer sokaklardan ve ne kadar da hafiflemiş bir halde...

İçindeki kayıplara belki üzülür bir iki gün, ama alt atrafi üç parça iç çamaşırı, bir iki makyaj malzemesi. Ardımızda taşıdıklarımız aslında olmasa da olurlar belki. Çıkardıkları gürültüye değdiklerini hiç mi hiç sanmıyorum.

Sokağın sonundan kayboluşunu görüyorum Müge’nin. Kendince bir kaçış olarak gördüğü İstanbul ziyaretinin son bir saatini yaşıyor. “Abi” dediğı pisliliğın el izleri üzerinde hâlâ... Ve bu izleri, sevmeden evlendiğı o adamın cebinden çıkacak olan mucize bir süngerle yıkayacağını düşündü yıllarca.

Camdan içeriye geçerken Medeni'yi görüyorum dükkânının önünde, telaşlı bir hali var. Hiç sevmediğim bir şeyi yapıp camdan aşağıya sesleniyorum adını. Kafasını kaldırıp gülümüyor.

“Hayırdır?” diyorum, “ne bu telaş?”

“Abla kapatıyorum dükkânı artık. Toparlanıyorum.”

“Aaa? Yani gidiyorsun artık bizim mahalleden. Peki, bana uğrayacak mısın?”

“Evet, ablacım, artık tamam dükkân hayatı. Azıcık daha işim var ama sana geleceğim, gece de devam ederim toparlanmaya olmadı” diyor.

Demek düşündüğünü yapmış sonunda. Karar almasıyla aldığı kararı uygulaması arasında on gün ya var ya yoktur.

Gıpta ile seyrediyorum Medeni'yi. Bana örnek olsa keşke, diye de aklımdan geçmiyor değilim hani. Bana ısrarla gelmek istemesi konusunda, hafif yollu tedirginlik kaplamaya başlıyor içimi. Sanki duymak istemeyeceğim bir şey duyacağımı-şım gibi ya da elimden gelmeyecek bir yardım talebi ile karşı karşıya kalacağım sanki... Borç mu isteyecek acaba? Ya da Bahar veya benimle ilgili mahallede bir söylenti mi var? Hoş, tek falsom penceremdeki çarşaf. Bahar'ın zaten yüzyıllardır bu sokağa düzenli olarak uğradığı yok. Belki de sadece bana veda etmeye uğrayacaktır. Neden en iyimser seçenekten başlamak ve de orada durmak varken, hep en beterine kayar ki aklım?

Kendime bir kahve yapıp yanına da şöyle keyifle tütürebileceğim bir sigara yakıyorum. Birkaç tarihi geçmiş cemiyet dedikodu dergisi alıp karıştırmaya başlıyorum. Kim ne giymiş, neredeymiş, kim kiminle yatmış son bir haftada ve nasıl da adı “büyük aşk” oluvermiş hemen...

Çok meraklısı olmasam da karşıma çıktığında aldığım dergilerdir. Asla magazin programı seyretmem ve şeytan görsün yüzünü, asla almam o dergileri diyenlerden değilim. Alırım da zevkle bakarım da... Aldığım gün şöyle üstün körü çevirip sayfalarını, tuvaletteki kütüphaneme atarım. Tuvalette ve duşta çok vakit geçiren biri değildim aslında. Ne zaman ki Sinan hayatıma girdi, adamdan bana atlayıp yapışan huylardan biri oldu tuvalette bir şeyler okumak.

Sigaramın külü bile uzamamışken daha, çevirdiğim bir sayfanın sağ alt köşesinde Sinan'ın eski karısının fotoğrafına rastlıyorum (nasıl gözümünden kaçmış). Sinan'dan dört-beş yaş büyüktü, bana anlattığı kadarıyla tanıyorum az biraz kadını.

Birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı, hâlâ Sinan'ın albümünde durur.

Birden kaynar sular boşalıyor üzerimden. Hayır, kaynar sular boşalmıyor. Denizin kırk metre dibinde havam bitiyor. Yok, yok, o da yeterli değil! Kafatasım bir çengele takılmış tam alnımın ortasından saplanan. Ve o çengel, sarı ve çamurlu bir iş makinesinin uçurum kenarına kadar uzayan kolunun ucunda. Ve ben o çengelin ucundan, metrelerce altımda akan azgın bir nehir üzerinde sallanıyorum.

Ne işi var bu kadının bu dergide? Derginin hemen ön yüzünü çevirip tarihine bakıyorum. Mayıs ayının ilk haftasını gösteriyor kahrolası tarih. Bronz bir tene, omuz hizasında, boya sarısı pırıl pırıl saç koymuşlar. Yaşına göre göbeğine kadar inmesi gereken memeler, tam iman tahtası üzerinde seksi bir çatalla, uçları gökyüzüne dik açıyla iki yana ayrılmış. Kimse tornacısı kadının, güzel çalışmış belli.

Çatalını vahşice, ortama sergilemek için de şifon çiçek desenli uçuş uçuş bir entari geçirmişler üzerine. Eline beyaz şarap bardağı vermişler, dudak ıslatmak için besbelli, kadeh yarılanmamış bile... Ayak bileğinde özentisi bir halhal ve taşlı, albenili ayakkabılar. Çirkin ayak parmakları, tek bantlı ayakkabılardan fırlamış. Üzerinde durduğu parke taşına değiyor ayak parmakları. Yapma dişler takmışlar bu yaşlı kâğıt bebeğe ve yapmacık bir gülümseme çizmişler ağzına. Gevrek gevrek bakıyor oradan bana sanki. Fotoğrafın altında bir yazı var.

Bir daha, bir daha okuyorum yazıyı. Ellilik kadının, bakire masumiyetinde verdiği kısa röportajını: İtalyan eşi, işlerinin yoğunluğundan Berrin Hanım'a vakit ayıramaz olmuş. Arala-

rındaki bağı koparmışlar zamanla. Ama Berrin Hanım boşanırken eşinin mülklerinin yarısını da bagajına koyup getirmiş memlekete, yani bağlar kopmamış, parsellenmiş anladığım... *Hakkıymış (!) ama, Berrin Hanım*, yıllarca karılık yapmış Ricardo Bey'e... Amerika'da atlatamazmış bu ayrılık sonrasını. Memleketini özlemiş. Türkiye'sinin canım erkekleriymiş, eşlerine sahip çıkarlarmış onlar!

Bu kadın memleketi terk edeli beri burada o bahsettiği erkeklerin toprağına kezzap döküldüğünden haberi yok sanırım. Berrin Hanım'ın çaktırmadan -çaktıracak- elli beş yaş üzeri zengin işadamlarına ya da otuz beş yaş altı jigololara açık verdiği her halinden sırim sırim sırtan yazıyı okudukça tekrar tekrar, yatak odamın camındaki çarşafı kendimi boğasım geliyor.

Ya da ben artık o çarşafı bir haftadır ait olduğu yerden kaldırayım en iyisi. Bir beyaz atlının, “olur mu hiç, ben varken? Hallederim ben bebeğim, sen gez, dolaş, alışverişe çık, çıkarken de kredi kartımı al” güzelliğini nafi bekliyorum. Birden, perdemi tamir edecek kimsem yoksa, ben ederim hışmıyla yerimden kalkıp doğru matkap ve vidalarla doldurduğum avuçlarımla yatak odasına giriyorum. Bir çırpıda çarşafı çekip çıkarınca, bir toz bulutu kaplıyor odayı, uçuşan tozları elimle defedip evdeki mutfak masası üzerine tabure koyarak üstüne çıkıyorum. Kopan stor parçasını yerine monte ediyorum. Sinir, çaresizlik, hayal kırıklığı nasıl bir karışımdır ki, insana olmayacak şeyleri yaptırıyorlarsa, işte öyle zımbalıyorum aksamı duvara. Artık hiçbir kuvvet onu oradan söküp çıkaramazmış gibi... Üzerinde denge teoremini altüst ettiğim anların baş mimarı tabure, altındaki bir zamanlar özenle pa-

tine boyadığım küçük mutfak masam, babamdan kalma matkap, gıklarını çıkarmadan bu işte, bana eşlik ediyor.

Darmadağın günlerime, saatlerime suç ortağı yaptığım her eşyamın bana içten içe bir bağı var gibi sanki. Sinan'la kavga ettiğim dönemlerde duvarlara fırlattığım bardaklarım misal, hiçbiri kırılıp tuz buz olmadı, ardından süpürttürmediler kendilerini bana...

İşim bittikten sonra ustalıkla iniyorum çıktığım yerden. Matkabı yerine kaldırıyorum.

Vitrin değişikliğinde sokak ortasında bir süreliğine çıplak kalan ama edep yerlerine eski Amerikan bezi iğnelenmiş, ten rengine boyanmış cansız mankenler gibiyim şu anda. Sanki gözlerimden birinin boyası mı biraz dökülmüş nedir? Tırnağımın sahte ojeleri yerinde ama. Beni ayakta tutan demir kaideye geçen topuğum hafif çatlamış... Olabildiğince canlı bakması için uğraşılan gözlerimdeki sonsuza, derin ama anlamsız bakışları gibi bakakalıyorum perdeye. Biraz önce geçirdiğim krizin dinmesi ardından çöken, kendine gelmişlik haliyle sıvazlanmışım, yazıya ve fotoğrafa takılı kalmışım.

Bu fotoğrafa, aylardır salonumun orta yerindeki sehpa-
da, oradan tuvaletimde, sonradan tekrardan sehpa-
da durma-
sına karşın, ilk defa bugün dikkatlice bakmamın bir sebebi var mı acaba?

Tanrının benden yana olduğuna inancımı devreye sokup düşünmeye çalışıyorum. Sinan'a özlemle mesaj yazmam, onunla geçirdiğim sürpriz gece ve gidişinin ardından yine sürpriz aldırma-
zlığım ve takip eden günde onun eski karısının

tornadan geçmiş görüntüsü ile ilk karşılaşmam... Hepsi çok ardı ardına geldi. Bir fabrikada süt şişesinin otomatik dolum süreci sanki. Banttan geçen her şişenin eksiksiz, şaşmaz kapaklanma anına kadar yolcuğu... El değmeden. Evet, el değmeden... Kader mi acaba bu gidişata değen? Bana ne anlatmak istiyor biliyorum sanki; ama öyle korkuyorum ki bunu düşünmeye. Böylesi hin ve kindar düşler aklından sık geçen biri değilim ben, ama ne zaman kendimce bir felaket teorisi kursam doğru çıkmasından ötürü içimi bir endişe sarar. Evet, yine başıma gelecek. Süt şişesi kapağı otomatik kapatıldıktan sonra plastik eldivenli bir el onu alacak ve plastik mavi kasa-ya yerleştirecek.

Bu anı düşünmek istemiyorum: “Sinan ve eski karısı görüşüyorlar!”

Hayır. İstemiyorum. abuk aklımdan çıksın. Derhal diyorum. Düşünmemek için ağzıma, dilime saçma bir pop şarkısı nakaratı dolayıp bağıra çağıra söylemeye başlıyorum. Ne yapsam nafile çaba.

Sinan’ın birden üzerinden derisi soyulmuş ve kemikleri, kasları ortaya çıkmış hali gözümün önünde beliriyor. Derisinin altında benden saklı gizli ekmecelerine, karaciğerinin, böbreklerinin, eklemlerinin aralarına sokuşturduğu buruşuk kâğıtlar görüyorum. Koyu kırmızıya bürünmüş bütün kaslar, göz çukurlarında gözler fildır fildır dönüyor. Sanki yakalanmışlığın verdiği endişe ve telaşla bir şeyler düşünüyor gibi, mazeret uydurmak için. Buruşuk kâğıtlardaki mürekkepler bütün i organlarına, eklem yerlerine akmış. Mor ve koyu kırmızı çirkin bir kütle duruyor gözlerimin önünde. Midemin bulanmasına az kalmış bekliyorum.

Bir gece önce, böyle iğrenç bir mahlûkatla sevişmiş, kendimi ona, eziyet etsin diye beton kaide üzerindeki kurban misali sunmuş olamam. Penisinin üzerindeki deri kalkınca, karşımda korkudan ne yapacağını şaşırılmış, köşeye sıkışmış bir kaplumbağanın kafası gibi kırmızı et ve kıkırdak karışımı bir ucube beliriyor. Pinpon topu kadar irileşmiş, içi boş göz yuvarlaklarından bana bakan bir ucube... Başını kabuğunda içeri dışarı çıkarıp duruyor.

O sevdiğim eller, üzerinde deri ve biçimli tırnaklar olmadan ne kadar da bahçe tırmığı gibi paslı ve bir iki dişi eğrilmiş. Ne kadar çamurlu ve tahta sapından ayrılmak üzere; koptu kopacak kollarından.

Biraz önce üçüncü boyuta geçip kucağıma atlayan yaşı geçkin sosyete eskisi karısı o tırmık elleri tutmuş yanında. Bir çiroz gibi kurumuş iç organlarıyla sanki Sinan'a asılı duruyor. Siyam ikizleri gibi kafalarından yapışmışlar. Berrin kendini mumyalattığı için üç beş sandre sarı tel var kafasında. Beyaz porselen dişleri deniz feneri misali gözlerimi kamaştırıyor.

Birden bir gürültüyle irkiliyorum, göğsünün tam orta yerinde duran içleri su dolu iki tane saydam balon, daha fazla çürümüş kaslara tutunamayıp yere düşüyor. Dehşet içinde, yerde jöle gibi titreşimini devam ettiren yapma memelere baskarken, aynı gürültüyü bir daha duyuyorum ve hızla kafamı yerden kaldırıp sesin geldiği yöne çeviriyorum. Ses sokak kapımdan geliyor. Ve ısrarla gülmeye devam ediyor. Sinan'ın ve beraberindeki karısının zombi dostları bu muhteşem, bitmeyen sonsuz aşk kahramanının arasından beni defetmek için kapıma dayanmışlar ve birazdan kapı kırılıp içeriye doluşan onlarca salyalar akan ağız tarafından etlerim lime lime edile-

cek. Dönüp tekrar bu ikiliye bakıyorum, yok olmuşlar. Demek imha işimi zombi dostlarına havale etmişler. Kendileri külkedisi ve ayak fetişisti prens misali sonsuza kadar uzak bir ülkede mutlu yaşamaya uçmuşlar.

Tam, kapıma dayanmış bu zombi kalabalığına direnmeye ve onlarla savaşılmaya başlamak üzereyken, adımı haykıran detone bir ses duyuyorum kapının diğer ucundan: “Şennaz Ablal!”

Ürkek, şaşkın bir yusufçuk edası ile kapıya yanaşıp kulağımı dayayıp soruyorum: “Medeni?”

“Ablam evet benim, açsana, elimde tepsi var, taşıyamıyorum daha fazla.”

İnanılmazım ya da belki inanılırım! Böyle ürkütücü kurguları, bir Stephen King profesyonelliğinde nasıl oluyor da belleğimde canlandırabiliyorum? Bir kadına bu sanrıları yaşıtan ya sümükleri aka aka eteğine yapışıp dolaşan bir ev dolusu çocuk, ya hayatın boyunca erkeklerden yediğın yağlı kazıklar, ya da beyninde senden habersiz büyüyen bir urdur, olsa olsa...

“Tepsiyle mi vuruyordun kapıya?

“Ablam elim dolu, kusura bakma”

“Yok yok, kusura baktığımdan değil, dalmışım zaar, bugün biraz yoğun geçti de, ver elindekileri, hadi geç içeri.”

“Ablam, akşam yemek yok dedin ya, sana sosisli makarna yaptım hemen beş dakkada, yanına da söğüş domates salatalık.”

“Kızım ne beceriklisin, o küçücük mutfakta nasıl yaptın bunları?”

“E, ablam, ben her öğlen aç mı dolaşıyorum sanıyorsun? Yemezsem bayılır kalırım, hadi soğutmadan yiyelim mi?” Sevgiyle pişen sosisli makarnanın tadı, mükemmel bir kıvamı tutturmuş bonfile parçalarının damağında bıraktığı hazdan daha da keyif veriyor, yanına da buz gibi bir bira açıyorum; nazlanıyor ama Medeni’ye de bir çay bardağı içiriyorum.

Yemek sırasında bana dükkânını kapatış kararını ve toplanma telaşını anlatıyor. En büyük sebeplerden biri de, mal sahibi madammış.

“Ablacım bunamış bizim Madam, zavalıcılık, ne geleni ne gideni var. Kirayı çıkarıyorum evine, ertesi günü bana kapıcısını yolluyor, Kirayı geciktirdi, versin, diye. Ya madam, diyorum, dün getirdim ya, sen de şu konsolun üzerindeki çanağa koyduydun ya hani. Gel bak hani nerede diyor, bakıyoruz, yok gerçekten. Herhalde ablam bir yerlere saklıyor paraları sonra da bulana kadar her gün benim canımı çıkarıyor valla. Zaten biliyorsun, dükkân demek masraf demek. Arabamın taksitlerinin bitmesine de az kaldı. Giderim herkesin evine, ne yapayım.”

“İyi etmişsin Medeni, hayırlısı olsun. Ama seni özleyeceğim ne yalan söyleyeyim. Şu sokağın tek rengi sendin.”

“Özletmem ablacım kendimi sana merak etme, sen de azıcık bak kendine, bak kaç aydır daha geçenlerde ağdaya geldin, olmaz ki, ne güzel kadınsın. Bu adamlar böyle yapıyor insanı galiba, insanlıktan çıkarıyorlar yeminlen. Hayata küstürüyorlar valla. Bak sana ne anlaticam, isim vermem de, evine gittiğim bir müşterim var çok zengin bir kadın bu. İlk kocasından bayağı serveti var kadının. Kiralarla geçiniyor.

Neyse bundan beş sene önce falan, şimdilerde çok moda olan bir şarkıcı adam var, onun da adını söylemem ama abla maa-zallah duyulur falan. Neyse bu adamla yaşamaya başladı ama herif evli de bu arada. Adam meşhur olana kadar kadıncağı-zın evinde, onun parasıyla yaşadı resmen, kasetlerini falan bu kadın çıkardı. Gel zaman git zaman, müşterim bu adam yüzünden alkolik oldu valla. Sabahtan akşama içmeye başladı. İnan olsun ağdaya falan gittiğimde hep görürdüm adamı evde, son zamanlarda nasıl hakaret ediyordu kadına, hem de benim yanımda. Sonra bana bile asıldı. Herif meşhur olunca da terk etti kadını. Şimdi kadını ailesi hastaneye yatırdı, altı ay falan oldu herhalde toparlanamadı zavalılık. Böyle soysuz herifleri görünce korkuyorum, evlenmekten falan yani. Nasıl çıkacağı belli olmuyor ki insanların.”

“Yani şu son zamanlarda ne olur biri de farklı bir öykü anlatsın bana ya. Hakikaten nedir bu? Eskiden Türk filmlerinde ‘fakir ama gururlu adamlar’ vardı; zengin kızın parasını yemektense gidip kör kemancı olurlardı. Şimdikilerde ne gurur, ne haysiyet kalmış, bir de karılarını kör ediyorlar üstüne üslük. Ama biz kadınlara müstahak bu adamlar ben sana söyleyeyim. Feministlerin bok yemesi... Yok, kadın erkek eşit, yok haklar, yok hukuklar. Gör işte ebenin lastik eldivenini tövbe tövbe... Adamlar da, “öyle mi madem eşitiz, siz kazanın biz yiyelim o halde” dediler. Tabii görev paylaşımının ütü, çamaşır, bez değiştirme, sebze çorbası yapma, ilk diş çıkarma sancıları gibi önemli maddelerini gündem dışı tutarak.”

Bir saatin nasıl geçtiğini anlamadan, bir baktım kendime, hararetili hararetili Medeni’yle konuşurken, eskiden arkadaşlarla yaptığımız kızsal yakınmalar çerçevesinde bir koyu sohbete dalmışım. Çevremdeki “has arkadaş” diyebileceğim üç beş kişiyle bile uzun zamandır yapmadığım kadar rahat,

kurduğum cümlelerin karşımdakinin felsefi duruşuna ters düşebileceğinden tedirginlik duymaksızın, ciddi ciddi ya da gevşek gevşek diyeyim, bir muhabbetin çekici girdabına kapılmışım gidiyorum.

Dedikodu yapıyorum, erkeklerden yakınıyorum, üstelik elimdeki sigaradan rahatsız olduğunu bana hissettiren el kol hareketleri ve kendimi ikinci sınıf durumuna düşürmeme sebep mimikler olmaksızın. Ayrıca ne eğitim seviyem ne de sosyal statüm sohbet ortağımla denk. Sonra “statü” diye bir kelimeyi düşlediğim için kendimden utanıyorum. Üniversite bitirmiş olabilirim ama gel gör ki iki parça ağdayı parmakları-mın arasına alıp hiçbir yere bulaştırmadan bacağımdan üç tel kılı bile çekemeyecek kadar beceriksizim. Ya da sol eliyle sağ elinin tırnaklarını özenle kesip etlerini alabilen ve taşırmadan oje sürebilen bir tane uçak mühendisi kadın bile düşünemiyorum. Kendimden utanç içinde, düşlediğim bu kelimeyi sanki yüksek sesle söylemişim ve Medeni de duymuşçasına kızarıyorum.

Şu anda sadece “kadınız”, ben kırk, o otuz yaşında. İkimizin de saçları boyalı, ben Sinan’a hırsımdan rengini değiştirmişim delaletle; Medeni, esmer seveni bulamadım, belki kızıl seven çıkar şansıma diye, boyamış saçlarını şarap rengine... İkimiz de ayın birkaç günü altımız bezli dolaşıyoruz, onun babası da benim babam da annelerimizi sömürmüş ve onun da kaşlarını alması gerekiyor benim gibi, en az ayda iki kere...

Üstelik o benden daha da iyi tutturmuş domates soslu sosisin helmeli kıvamını... Ve tereyağıyla yapmış makarnayı, sağ-lık köşelerindeki sıvı yağ mucizesini sallamadan bir tarafına.

O da gençliğinde birine âşık olmuş sıırıslıklam. Çınarcık'taki sitede yaşadığı yılları anlatırken bana, gözleri doluyor. Tıpkı benim de ilk aşkıımı yaşadığım sahil kasabasıındaki anılarıım gibi. Uzun uzun anlatıyor genç kıızlık zamanlarını. Aşka gelip sohbetin sıcaklığından, basan hararete buzlu rakı ile karşı durmak istiyorum, keyifle hazırladığım kadehimin yanına, onun için de bir gazoz açıp getiriyorum. Islata ıslata sohbeti, derinlere iniyoruz Medeni'yle...

Nasıl da ilk aşkının, ilk elini tutma heyecanları aynı yongunlukta sarmış onu da, beni de. Nasıl da aynı, ne giyeceğini şaşırımlar akşamüstü piyasa saatleri bastırdı mıydı, yazlıklar da ve nasıl da benziyor akşam yemeğine geç kalmamak için eve doğru giden yokuşu tık nefes tırmanmalar, koşar adım.

Anılarımızın buluştuğı yerleri zevkle dinlerken, birden ayrılıyorruz bir köşede Medeni ile: onun babasının site bekçisi, benim babamın gezgin ruhlu bir avare olması arasındaki mesafede. Çoğu yaşanmışlık, farklı kaldırımlardan yürümüş.

Medeni, yazdan yaza göreceğı “çocuğun” yolunu, sonbaharla birlikte herkesin birer birer terk ettiğı hüüzünlü ve kasvetli sitenin iki gözlü bekçi evinde beklerken; ben “kışlık” şehrimde, sınırsız imkânların bile inatla sınırlarını zorlayan şımarık liseli ekibimle keyifli anlar yaşarken ve “yazlık aşkım”ı umuruma bile yaklaştırmazken... Uzaklaşmışız bir yerlerde.

Zamanla, altı kişilik ailesinin onun eline muhtaç kalmasıyla ayrılmışız sokak köşelerinde. “Babam beni okutabilseydi, modacı olmayı istemiştim” diyor Medeni, “Siteye gelen zengin kadınların kıyafetlerine bakar, ben olsam böyle yapardım

bu eteği, bu mayoyu, diye hep hayal kurardım. Ama olmadı iŖte.”

Olmayan o kadar çok Ŗey var ki benim de dilek kutumun içinde. BuluŖuyoruz tekrar Medeni’yle. Olanlarla değil, olmayanlarla eŖitleniyoruz tekrardan.

“Ben de mimar olmak istemiŖtim biliyor musun? Her girdiğim evin, dkknın iini hâlâ dekore ederim. Ama Ŗu da var ki, olamadıklarımızı olsaydık, neyi hayal edecektik bir dŖnsene... Belki de olamadığımız bir sürü Ŗey olacaktı o zaman da. Mesela bir sirkte trapezci mi olmak isterdim acaba, ya da sen belki astronot olmak isteyecektin.”

“Astronot dedin de abla, senin o arkadaŖın, Müge, bir dolu yıldız ismi falan sayıyordu geçen gün. Bu aralar neŖeli ol felan dedi. Yıldızlar yle diyormuŖmuŖ? Sonra, “Ayağımdaki nasırı ben kendim istedim” dedi. Yapmak zorunda olduğu ama hep ertelediği iŖler olması nedeniyle ayağında araz yaratmıŖ. Kusura bakma ama azıcık kafayı mı yemiŖ, hani arkadaŖın ama bana öyle geldi, ne biliyim? Yani insan isteyerek ayağında nasır çıkarabilir mi, kendini bıaklayabilirsin de, hani nasır, ne biliyim? Pek aklım basmadı dediklerine.”

Medeni’nin Müge’yle konuŖtuklarını bana anlatıŖındaki naiflik beni ona daha da bir yakınlaŖtırıyor.

“Yok, kafayı sıyırmamıŖ, aslında tıpta açıklaması var bunların, yani kiŖi bilinçaltında bir Ŗeyi telemek istiyorsa, bedeninde bir takım sorunlar çıkabiliyor. Tam da bilmiyorum açıkçası, Ŗu anda sana yanlıŖ bir Ŗey anlatmak istemem.”

“Neyse benim aklım almadı, egonla mücadele etmelisin falan da dedi. Abla ‘egon’ ne demek, kötü bir Ŗey mi?”

Bu sohbetin kabare havasına giriyor olmasından duyduğum keyifle patlattığım kahkahaya Medeni’ni de eşlik ediyor. Çıldırısıya gülüyoruz. Sanki gülmekten gözümden yaş gelmeyeli asırlar olmuş gibi, ne var ne yoksa hepsi boşalıyor.

“Egon değil, ego” diyorum Medeni’ye, kendimize gelir gelmez.

“O ne demek ki? Neden mücadele edecekmişiz ki?”

“Ego da nostalji gibi... efendime söyleyeyim, empati gibi, motivasyon gibi moda diye kullanıldıkça çok çabuk tükenecek yeni moda bir kelime” diyorum. “Bak bunu da al literatürüne, sen meraklısın yeni kelimelere.”

“Meraklıyım da ablacım ne olduğunu bilmeden de kullanmam kusura bakma yani...”

“Zaten çoğu insan da anlamını bilmeden kullanıyor. Ego, ‘ben’ demek... Yani, seni, sen yapan tarafın... İçgüdülerine, ilkel düşünce ve isteklerine bir yerde dur diyen yönün.”

“Aman abla neyse bu bana fazla şimdi. Madem, ‘ben’ anlamına geliyor, o zaman neden ‘egonla’ diyor da kendinle demiyor!”

“İşte hayatım işin sırrı da bu. Senin şu basit ve düz mantıkla sorduğun sorunun cevabı da aslında sorun kadar net ve basit. Esrarengiz, ağdalı ve enternasyonal konuşunca bir bok biliyorsun zannediyor millet seni. Kartvizitlere, sekreter yerine asistan, pazarlama müdürü yerine marketing menager yazmak gibi... Anlatabildim mi? Kuşpalazı yeniden hortlarsa ona ne isim takacaklar merak ediyorum.”

“Kuşpalazı da ne? Abla ya amma bilmediğim şeylerden bahsetmeye başladık.”

Tam bu sırada cep telefonumun mesaj sesi duyuluyor.

“Annişko biz yola ‘çkyrz’, ararım seni...”

“Ok. İyi yolculuklar, selam söyle.”

Ben de tam onun sesini duymak istemiştim. Kalp kalbe karşı, derdik eskiden. Şimdi moda, “telepati” diyor yeniçağ guruları bu duruma.

Medeni ayaklanıyor birden.

“Hayrola, nereye?”

“Ablacım son birkaç koliyi daha paketleyeyim ben, içime sinmiyor şimdi, silip süpüreyim bir de. Kapıyı da açık bıraktım. Kilitleyip gelirim bir saate.”

“İyi, madem içine sinmiyor, tamam o zaman.”

Beni sebebi ziyaretini konuşmadık daha sanırım. İlk aşk heyecanlarını benimle bugüne kadar paylaşmamasının verdiği vicdan azabıyla gelmediğine göre, daha konuya girmedik kanımca.

Giderken makarna tenceresini de götürmeye kalkıyor.

“Artık sen de abartma” diyorum. “Yıkarım, sonra götürürsün.”

Medeni de benim gibi işte, kendisi haricinde kimse yorulmasın, fuzuli işlerle uğraşmasın. Bütün kahr onun hanesine yazılsın. Bu sancının ne demek olduğunu bildiğim için de izin vermedim, elinde kurumuş domates soslarının çevrelediği tencerelerle çıkmasına.

Kayıt

Saat dokuz olmuş. Farkına varamadan geçmiş iki saat, ne muhteşem şu yaz akşamları, hava hâlâ aydınlık. Medeni'nin toplanması bir saati geçer mi bilmem ama sabaha kadar da sürse bekleyeceğim sanırım, çünkü bu gece uykum gelmeyecek gibi. Elime, sohbeta dalıp da son birkaç damlasını içmeyi unuttuğum rakı bardağımı alıp kafama dikiyorum. Paşa çayı sıcaklığına gelmiş, yutarken fark ediyorum. Küçüklüğümden beri takıntı yaptığım bir şey de bu en sevdiğim tatların ağzımın içinde en güzel hallerinin en sona kalması isteğimidir.

Bir tabak dolusu çileğin en güzelini gözüme kestirir ve en son onu yerim. Ya da bir kâse ayçekirdeğinin en kocaman ve en tuzlusunu hep sona saklarım. Bu rakının son yudum işi olmadı. Damakta kalacak son muhteşem tat için bir parmak soğuk rakı dolduruyorum kendime.

Ayaklarım beni yatak odama çekiyor, canım ne televizyon seyretmek, ne müzik dinlemek, ne de zaten bağlantıdaki aksaklık nedeniyle haftalardır çok ağır işleyen internete girmek istiyor.

Odama yollanırken, kapı aralığından Bahar'ın döküntülerine göz atıyorum. Banyoda, yere atılmış peştamalı asıyorum, lavabonun içindeki saçlarını temizliyorum. Saç kurutma makinesini unutmuş bak yine burada! Bu kıza Allah akıl fikir ne zaman verecek? Anneme telefon açıyorum, keyifsiz geliyor sesi.

“Ben de tam seni arayacaktım, baban yine, av arkadaşları ile gitti, zaten ne zaman burada oldu ki?”

“Nasıl yani, seni uğurlamaya gelmeyecek mi?”

“Bu durumda hayır ama ben ona ebedi bir veda çekeceğim, yakındır.”

Ciddiye almadım tabii ki de, çevresindeki herkese arkalarından kafa tutar ama gözlerine bakınca yumuşar benim anem.

Bana “ben’i sordu, Bahar’a bugün karşılaştıklarında verdiği harçlıktan bahsetti.

“Sinan?” dedi.

“Geçiniz” dedim.

“Yemeğin var mı, evin temiz mi, kredi kartın ne âlemde?” diye sordu.

Hepsini geçiştirdim. Sonra birden: “Anne, hani beni babam kucağına almış saçlarımı kesiyor, sen de ben rahat du-

rayım, diye karşımda şaklabanlıklar yapıyorsun gibi bir anım olabilir mi?” diye sordum. “Evet” dedi.

“Peki, bu anı fotoğraflamış olabilir misiniz?” dedim.

“Hayır” dedi.

“Peki, bana hiç bu sahneden bahsettin mi?” diyecek oldum.

“Sanmam, çok da özel bir an değildi ki fotoğraflayalım, üç yaşına kadar hep baban kesti senin saçlarını” dedi.

“Peki, anne hadi iyi geceler” dedim.

“Yarın uğrarım sana oralarda işim var zaten” dedi.

“Beklerim” dedim.

Allah’tan perdemi takmışım. Gece Medeni de bir el atarsa evi de toparlarız, böylece aleyhimde delil bırakmamış olurum anneme.

Ayaklarım beni yatak odama götürdüğünde, içi resim dolu teneke kutuma gidiyor yine elim. Bu kez ne var ne yoksa yatağın üzerine boşaltıyorum. En alttan bir kaset çıkıyor. Yoksa bu kaset lise yıllarımızda Müge’yle bir gece benim içerek onun da içmediği halde bana aynı çakır keyiflilikle eşlik ederek geçirdiği muhteşem gecenin sonunda birlikte doldurduğumuz kaset mi?! Üzerine bir etiket yapıştırmışız. AĞLAMA DEĞMEZ HAYAT yazıyor. Evet, işte o kaset. Şu anda mutlaka bunu dinlemem lazım. Kalbim küt küt atıyor. O gece geliyor gözümün önüne, sanırım sömestr tatiliydi, kıştı çünkü. Müge İstanbul’a gelmiş bizde kalıyordu, karaduldan nasıl izin kopardıysak?

Annemlerin, uyuz yeni yetme erkek kardeşimle birlikte bir sünnet düğününe gittiği geceydi. Babamın içki dolabından

Campari'sini araklamış içiyordum. Babam içine bir dilim limon atarak içerdi, çok hoşuma giderdi kokusu. Müge, her zamanki gibi Çamlıca gazozu ile bana eşlik ediyordu. Annemin plaklarını çalıp üzerimize de annemin dantelli iç gömleklerini giyip birer de peruk takıp holdeki boy aynasının karşısında “Neşe Karaböcek”çilik oynuyorduk. Sonra ben sinir bozucu muhteşem seslerimizi banda kaydedelim diye öneri getirdiğimde, kasetçalara kaseti koyup kayıt yapmıştık.

Nasıl da eğlenmiştik? Yıllar sonra bile, kimbilir kaç kere dinlemiş, altımıza işeyene kadar gülmüştük. Üniversite yıllarımızda Müge'yi o kasetle tehdit eder, bak bu gece bizde kalmazsan, sizin fakültenin koridorlarında yayımlarım, bütün o “bölüm birincisi” karizman altüst olur dediğimi hatırladım şimdi.

Ancak o da ne! Evde benim bu atmalara kıyamadığım, yıllar öncemin, ilk gençliğimin, bir zamanlar ne kadar da solumsuz yaşadığım dönemlerimin olduğunun tarihi belgesini su yüzüne çıkartabileceğim bir alet mevcut değil. Araya giren teknolojik çağın hızı, o dönemlerin “son teknoloji”si ile kayıtlara geçmiş bir belgeyi bir çırpıda ezip geçmiş miydi yani?

Evde bir kasetçalar olmasını diliyorum. Bahar'ın odasındaki müzik setinde yok. Salondakinde de yok.

Aklıma Medeni geliyor birden, onun ağda yaptığı küçük bölmede bir tane kasetçaları olacaktı. Hemen, ayaklarıma parmak arası bir şıpıdık geçirip koşarak Medeni'nin dükkânına varıyorum.

“Hayırdır abla?” demesine vakit bırakmadan bantladığı bir kolinin içinden teybini çıkarttırıp, iki elimle sımsıkı tutarak eve koşturuyorum. Arkamı dönüp isteksizce de olsa, “Yardım lazım mı?” diye sormayı da ihmal etmiyorum.

“Hayır Abla, az kaldı, bitiririm bir saate kalmaz” derken ben çoktan apartmanın basamaklarını tırmanıyorum bile.

Heyecanla kaseti yerleştiriyorum, başa sarıp başlat düğmesine basıyorum. Yatağım içinde, önümde kasetçalar, bağdaş kurmuşum...

*Rüya gibi her hatıra, her yaşantı bana,
Ne bulduysa kaybetti gönül aşktan yana,
Ömür çiçek kadar narin, bir gün kadar kısa;
Ağlama, değmez hayat bu gözyaşlarına...*

*Her damla yaş oyuk oyuk iz bıraktı kalbimde,
Hayat şarap gibidir keder de var neşe de,
Ömür çiçek kadar narin bir gün kadar kısa,
Ağlama, değmez hayat bu gözyaşlarına...*

...ve ağlamaya başlıyorum birden. Hem kahkahalarla gü-lüp hem ağlamaya.

O karga seslerimiz, o detone hallerimiz... Sadece şarkının ritmine uyacağız ve ayna karşısında dansımızı seyredeceğiz endişesiyle söylediğimiz bağrış çığrış şarkının aslında sözle-rindeki manayı hiç mi hiç dikkate almamış olmamız... Dikka-te alsaymışız eğer birazcık, bizden evvel bu yollardan geçip giden insanların bize şarkı, türkü, atasözü, deyim gibi yollarla ulaştırmaya çalıştıkları mesajlara biraz kulak kabartsaymışız, belki daha bir temkinli atarmışız adımlarımızı yürürken...

Neşe Karaböcek yıllar evvel, “Ağlama, değmez hayat akıttığın yaşlara, kederlendiğin anlarına” demiş zaten. Şimdi yeniçağ gurularına tapınıyor herkes, “neşelenin, sorunları egonuzu bilmem nenizi atın satın” dedikleri için.

Söylemiş zaten bunu kadın otuz sene önce, orkestra eşliğinde hem de. Ve üzerine ham kumaştan beyaz bir elbise giyip eline de Uzakdoğu tespihi almadan.

Aksine, mavi payetli tuvaletinin üzerine, pembe otrişler atarak, gözlerine takma kirpikler yapıştırıp ayağına stras taşlı apartman topuklu ayakkabılar giyerek.

Ah kafamız ah!

Çılgık çılgıla seslerimiz, arada bir kasetçaları kapatıp açma sesleri, sözüm ona sesimizi kaydetmiyor sandığımız bir boşlukta, kikirdemelerimiz. Ne kadar çok zaman geçmiş üstünden ama ne kadar da dün gibi... Şarkılarımız biter bitmez de anlamsız bir yerden bambaşka bir ses ve müzik türünün başlayan nameleri. Belli ki üzerine kayıt yaparak, annemin Behiye Aksoy kasetinin içine etmişiz.

Bu kayıt işi hoşuma gidiyor. Bahar’ın bebekliği ve çocukluğu yaşanırken, babasının kameraya çekme merakı dönemlerinde arka fonda çıkan sesim bana hep bir tuhaf gelirdi. “Aaa benim sesim bu mu?” deriz ya. İşte ben de öyle şaşırdım. Ama sigaranın daha hiç uğramadığı ses tellerime çarpa çarpa çıkan genç kız sesim bana gerçekten de pek bir yabancı gelmişti bu kaydı dinlerken. Sonra birden, hazır önümde bu alet ve kaset varken, Müge’yle anılarımızın bittiği yerden, kayıt düğmesine basıp konuşmaya başlıyorum.

“Merhaba, ben Şehnaz, bir garip yolcuyum gurbet yolunda, yolunu kaybetmiş perişanım ben” deyiveriyorum.

Ve birden düğmeye basıp kaydı durduruyorum. Bu şarkı sözü de nereden aklıma geldi şimdi? (Karaböcek şarkılarından biriydi bu da sanırım.) Kendi kendime, sanki ailesinden gizli gizli, apartman boşluğuna bakan tuvalet penceresinin önünde sigara içmeye çalışan bir gencin heyecanına kapılıyorum. Şu anda kimselerin beni bu hallerde görmesini istemediğim; kimseyle, en yakın dostumla bile paylaşmak istemediğim bir an yaşıyorum. Sadece bana ait bir an. Sonra kaseti biraz başa alıp sesimi dinliyorum. Sigaranın mutasyona uğrattığı, ama bir o kadar da karizma kattığı, olgun ve haber spikeri tonlamalarına sahip bir ses duyuyorum. Hoşuma gidiyor sesim. Telefonda da böyle çıkıyorsa eğer, bayağı etkileyici bir kadın düşüncesi yaratabilirim zihinlerde. Kendine güveni olan; tane tane, şiirsel bir dokuyla konuşan, hoş, olgun bir kadın.

Göldeki aksini görüp de âşık olan Narcissus misali ben de kendi sesimden böylesine etkileniverince, hadi oldu olacak, diyorum ve onun, sudaki aksini öpmek isterken düşüp boğulma kaderini de paylaşmaya karar veriyorum. Bu kayıt oyununu devam ettiriyorum.

Tekrar kayda başlarken ne söylemek istediğime henüz karar vermiş değilim. Ama şu da bir gerçek ki, biraz önce haykırdığım cümle kadar gizemli ve desteksiz şeyler gevelemek istemiyorum. Madem bu anlar benim, o halde en iyi bildiğim şeyi, “ben’i konuşmak istiyorum.

Şuanbuodadabirtekbenvarım.Veçakmapsikologsertifikalı Nadire’nin “gözlerini kapat, rahatla, uzan’ komutları olmadan,

gözlerim ve bilincim tamamen açık bir halde, karşımda duran şifonyerin üzerindeki aynaya bakarak, konuşmaya başlıyorum:

“Bayılmışım...

Kendime geldiğimde 40 yaşındaydım...

İşte bu kasete de ayılır ayılmaz okumaya başlıyorum. Temmuz, iki bin dokuz, saat tam, yirmi bir otuz üç. Ayılır ayılmaz aklıma gelen ilk görüntü, açık mavi g-string'im. Seksen dört yazında -bir de beyazını- almıştım Kartal halk pazarından. Hâlâ da çekmecemde, çok sağlam çıktılar. Dile kolay yirmi beş sene...

Demek istediğim o yıllarda kimse g-string'in ne olduğunu bilmezken ben giyiyordum... Her şeye herkesten çok önce başladım; doğal olarak da herkesten evvel kapadım bir sürü sayfayı.

İlk tacizimi sekiz yaşındayken yaşadım. Servis şoförümüz bir güzel bacaklarımın arasında ellerini dolaştırmıştı. Kalem kutumdan yegâne silahım pergelimi çıkartmayı düşündüğümü hatırlıyorum. Ama çıkaramamıştım. 'Benim babam polis' dediğimi hatırlıyorum; sözde ona gözdağı vereceğim. Oysa kendi halinde bir işadamı...

Kötü bir şeyler olduğunu hissediyor çocuklar. Kimbilir annen baban senin kaç defa bacaklarına dokunmuştur ama başka biri dokunduğunda korkuyorsun. Tanrı, bir de onun vergisi içgüdüler koruyor çocukları...

Geceleri, yatağında, karanlıktan korktuğum zaman anem bana, 'Başucunda melekler uyur çocukların, korkma onlar seni korur' derdi. O pislik servis şoförü beni ellerken, meleğim kış uykusuna mı dalmıştı acaba?

İşte bilinçaltı çekmecemden bilinçsizce çıkarttığım bu an, belki de “erkek” denilen cinsle arama bir perde gerdi. Müge’nin, teyzesinin oğlu Ümit tarafından, çocukluğunun defolandığının itirafını duyduğumda, bu hiddetim, birden onu öldürmek isteğiyle dolup taşan ilkel tarafım...

O servis şoförü ile Ümit hayvanını bir yerlerde özdeşleştirdiğim için mi bu kadar kin besliyordum ona... Ben de Müge gibi yaralanmıştım. Aşağı yukarı aynı yaşlarda. Ben de kimsele söyleyememiştim. Ama yıllar sonra Müge’ye itiraf ettirebilecek kadar etkili konuşup neden kendi kendime bu güne kadar zihnimden uzak tutmaya çalışmıştım?

İlk aşkım da sekiz yaşında, esmer bir oğlandı. Sıra arkadaşım. Adı Tunç.

Oysa nefret ediyorum esmer erkeklerden şimdi. O kara servis şoförü beni ellemeseydi o zamanlar, belki de şimdi bir “esmererkeksever” olurum. O herif beni elledikten sonra Tunç’a olan aşkım da bitti. Başka bir oğlan daha vardı, adı gelmiyor şimdi aklıma, güzel dişlek bir çocuktü. Kırmızı yanakları vardı. Annesi gelirdi okuldan almaya hep. Dalga geçerdim süt kuzusu diye. Yıllar sonra duydum Nasa’ya girmiş araştırmacı olarak... Oğuz... Evet, şimdi hatırladım adını! Bana asılırdı. Belki ona âşık olsaydım, şimdi Amerika’da NASA’sının başında çalışan bir Türk dâhisinin karısı olacaktım. Belki de olmayacaktım; ilkokul aşkları evlendikten en fazla iki sene sonra boşanıyor. İstatistikler, diyor, ben değil.

Toplum içinde ilk altıma kaçırma vakam da sekiz yaşındadır.

Okuldaki iğrenç tuvaletlere girmemek için çişimi eve kadar tutardım.

Bir gün kışlık evimizin kapısında dayanamayıp paspasa bıraktım. Annem evde yoktu; lanet komşuda aşure kaynatıyorlarmış, bir alt katta...

Bacaklarımdan süzülen çişleri komşular gördü. Onlar görse neyse, o şımarık, benden iki yaş büyük Ebru da gördü. Ebru dördüncü sınıfa gidiyordu, ben ikiye. Aman tanrım ne aşağılık bir yaş farkıydı benim için! Okul öncesi bunalımı yaşıtmıştı bana.

Ben daha ekmeğe mama falan derken, bu birinci sınıfa başlamıştı. Aydınlığa bakan balkonlu evimizde, alt kattan bana nispet yapardı, “Baaaak, senin böyle yazı defterin yok ki” diye. Ben de “Olsun, biz de sizin bir üst katınızda oturuyoruz, hem de evimiz sizinkinden daha güzel n’abeeerr?” derdim. Aslında onlar kiracıydı o dairedede. Sanırım fakirlerdi de... Yakıt parası alınmazdı onlardan, annem öderdi onlarınkini de.

Yazın annesiyle birlikte Erenköy’deki evimize oturmaya geldiklerinde Müge’yi de yanıma alır ona karşı baskın bir güç oluşturdum, aklım sıra. O koca yazlık evimizle, bahçesiyle, ondan başka da arkadaşlarım olabileceği ile böbürlenirdim.

O kız yüzünden neredeyse beş yaşında okula başlayacaktım... İnattan!

İşte ikinci büyük çocukluk travmam bu: Senden daha güçlüler karşısında zorlanma. Kendine güvensizlik, düşmanına karşı durmak için ikinci bir güce ihtiyaç duyma. Toplum önünde aşağılanman yetmiyormuş gibi bir de düşmanının önünde rezil olma. Tüm bu rezillikleri ört bas edebilmek, düşmanını en can alıcı yerinden vurmak için de “en son söylenecek en ağır cümleyi” istemeden kurma ve sonrasındaki pişmanlık... Ölçmeden, tartmadan, elindeki, çevrendeki şartları zorlama

inadı. Sabırsızlık... İstemedem, farkında olmadan neler yaşıyoruz!

Teoride kendini son derece duyarlı, iyi yetişmiş bir annenin evladı sanıyorsun, ama pratiğe dönüp baktığında, ihtiyacı olan bir ailenin yakıt parasını karşılama büyüklüğü gösteren bir kadının yetiştirmeye çalıştığı kız çocuğu, yakıt parası ödeyemeyen bir annenin çocuğuna üstünlük taslayabiliyor. Oysa annen, sana, o değerleri aşılayabilmek için ne kadar hassas davranıyor. Ama bir gün, bir balkon sohbetinde birden duyduğun, sana göre aşağılayıcı bir cümle yüzünden, canavara dönüşebiliyorsun.

Ancak seni provoke eden de, ailesinin çektiği sıkıntıların kendi küçük ruhunda bıraktığı lekelerden dolayı seni aşağılamak için çaba sarf ediyor. Bu kısır döngü nerede tükenirse orada “farkındalık” başlıyor. Tıpkı bir balkon sohbetinde ağzından kaçan kelimeler gibi. Her gidişinde ardından karalar bağladığın adamın, gün gelip gidişinden hiç etkilenmediğin gibi. Aniden. Kendinden geçebildiğin kadar kısa bir sürede kendine geliyorsun.

Teybi kapatıp şu ana kadar kayıt ettiklerimi dinlemek için geri sarmaya başlıyorum. Sinan’ın en nefret ettiği şeyi yapacağım birazdan. Yatak odasında sigara içeceğim. Çünkü “ben” seviyorum. Dinlerken hoşuma gidiyor. Sarıp sarıp dinliyorum. Kendimi biraz kasmışım, hafiften devrik cümleler kurmuşum, edebi bir dil için zorlamışım kendimi. Komik buluyorum yaptıklarımı. Ama çok zevk alıyorum ve bu işi sürdürmeye karar veriyorum. Medeni biraz daha geç gelsin lütfen. Keyfim bozulsun istemiyorum şu anda.

Kendi kendime, kendimi, kendi sesimle anlatırken büyüyorum. Ve hiç kimseye ihtiyacım olmadığını hissediyorum. Bana ait yaşamışlıkları, bana ait ve kontrol edebildiğim bir ses tonuyla, bana ait bir odada ve yine bana ait bir keyifle doya doya yaşamak istiyorum.

Kasetçalara okuduklarım, zihnimin soğuk hava deposunda her dem taze duran yaşamışlıklarım, hep bir nedenle başıma gelmiş hissi vermeye başlıyor. O kadar basit ki aslında hayat denilen havuz problemi. Havuzu dolduran muslukla, boşaltan arasındaki dengeyi tutturman için önce taşmasını beklemek gerek diyor, belki de... Başlarda kontrolsüz umursamazlıkla sonuna kadar açtığın dolum vanasının hızına, ne zamanki küçük gider deliğinin yetişemediğini anlıyorsun o vakit aklın başına geliyor. Denge, seviye sana bağlı tabii ki. Aklını başına devşirmeye başladığında, elinin ayarı da yerine geliyor belki. Ama şimdi havuzun neden taşıtığına bakmak lazım. Bundan sonraki ayarı tutturmak için bugüne kadar önce doldurduğun miktarı gözden geçirmen lazım.

Ey yavrum Şehnaz! Rakı ve sigara senin beyin hücrelerin arasındaki kimyasal akımı mı körüklüyor acaba? Bırakmasam mı sigarayı?

Şu anda karşımda, ne Nadire ne tespih böceği formuna girip de beni “yogalamaya” çalışan bir guru ne de Satürn’ün o haftaki konumundan dolayı içimi şişirecek kasvetli haberleri önceden veren bir astrolog var. Sadece, Çin malı, iki tane gözü olan, kışından sadece bir kablo sarkan metalik gri bir makine, öyle sessiz sakın, karşımda efendi gibi oturmuş, benim direktiflerimi bekliyor. Tekrar basıyorum kayıt tuşuna. Nedense bu

kez daha yakın, hem de çok yakın bir geçmiş beliriyor gözle-
rimin önünde:

*Yanımdaki yabancı adam, “Tekneye binip gideceğim” di-
yor. Bana hayallerini anlatıyor cılız cılız yanan bir şöminenin
ısıtmaya çalıştığı odada. Gece saat iki civarı... Seksten yeni
sıyrılmışız... Sigara yakıyorum o sırada. “Kimsenin yatak
odamda sigara içmesine izin vermedim, ama sana bir şey di-
yemedim” diyor. (Deme de zaten... Ben içerim.)*

“Eee, binip gideceksin... Yalnız mı?”

“Hayır” diyor, “Seni de alacağım.”

*Birden bir kahkaha koparıyorum. “Beni? Ama ben, ko-
camdan ayrı yaşasam da hâlâ evli bir kadınum.”*

*Bu kurduğum cümlelerin içinde bana yakıştırdığı tek bir ke-
limeyi yakalayıp cevap veriyor “KADIN”... “Kadınsın işte, o
yüzden seninle gideceğim” diyor...*

*Sigaramı kül tablası bulamadığım için boş mumluğun içi-
ne bastırıp tanımadığım adamın üzerine çıkıyorum. Haddin-
den fazla derecede seksi, kırk yaşlarını süren bir adam bu.
Saçlarında kırlar var. Aslı kumral, belli...*

*Odası tam “bekâr erkek” dekorlu. Müzik seti ve televizyo-
nu, yerden dört parmak, özel tasarım yatağının tam karşısın-
daki, yine özel tasarım bir sehpa duruyor. CD kumandasına
basıyorum; çalan bir Türk pop sanatçısı... Ona yakıştıramı-
yorum. Belli ki benden önceki kadın koymuş ve içinde unut-
muş giderken. Hoşlanmadığımı anlıyor ve CD’yi değiştiriyor.
Chanson koyuyoruz: Moustaki. Bu arada o, “CD çalar içinde
unutulan pop starın adını bile duymadım daha önce” diyor
benim alaylı edama karşılık. Eminim benden önceki kadına
da, “en beğendiğim pop star, iyi ki bu CD’yi getirdin” de-
miştir... Bayıldım bu hallerine; her kadının nabzına şerbeti
hazır.*

Üzerindeyim...

Çarşaf takımı bile yelkenli; takmış kafaya bu...gidecek... Beni almak istemesi hoşuma gidiyor, bu da denize âşık, benim gibi demek. İlk kez yatan, birbirinin vücutlarına henüz çok yabancı bir çifte göre, oldukça takdir edilesi, kaliteli bir seks seansı daha başlıyor. Koordinatlarımı da henüz vermedim üstelik!

Kır saçlı erkeklerin bu taraflarını seviyorum işte. Adamlar, “Bir kadın ne ister, yatakta”yı ancak saçlarına ak düşünce algılayabiliyorlar ama o zaman da takviyeye gerek duyuyorlar. Tanımadığım adam takviye almadı ama. Yani takip ettiğim kadarıyla...

Sabah, “Bir kahve iç te öyle git” diyor, ama acelem var. Kızımın bale gösterisi için kıyafet provasına yetişeceğim. Yolum çok uzun. Çıkarken, “Seni bir daha ne zaman görürüm?” diye soruyor. “Haziran mehtabında bir yemek yiyelim” diyor. Aylardan, Ocak daha.

Birden kapatıyorum teybi. Ve ne yaparsam yapayım, muslukları ne kadar ayar edersem edeyim, bu muhteşem gecenin, Sinan’la tanıştığım günün gecesinde yaşadığım bu keyifli saatlerin hiçbir zaman zihnimden çıkmasını istemediğimi fark ediyorum. Yine dönüp dolaşıp Sinan’ı sokuyorum bir yerlere. Yine zamansız girdi araya. Onunla geçirdiğim on sene içinde belki on günde bir hep aklıma geldi gitti o gece.

O gece...

Dilek’lerin Sapanca’daki bir otelde verdikleri o sahte ama kendilerince birbirlerine duydukları sonsuz aşklarını millete bir kez daha anons etmek için Avrupa yakasının neredeyse yarısını davet ettikleri evlilik yıl dönümü partisiydi. İlk ko-

cam, beni, şimdilerde beraber yaşadığı Organik Emel'in kuzeni için terk etmişti. Sanat için her şey mubahtı ne de olsa... Ressamlara çıplak poz veren, orta yaşlı o kadınla (onun sarıkık memelerini ne kadar estetik, duruşunu ne derece sanatsal buldu bilemem ama) birlikte Foça'ya yerleşmeye karar vermişlerdi.

Tüm Ege sahillerine sevgilim diye lanse ettiği çıplak sultanı ile yedi sekiz yıllık çılgın (!) bir aşk yaşadktan sonra; ressamlık kariyerini olmasa da çapkınlık kariyerini taçlandıracak sansasyonel bir hamle daha yaptı. Bu tam da onun serkeş hayatına yakışacak bir hamleydi. Benim eski koca, çıplak sultanın on yaşındaki kuzenine resim dersleri verirken, birden olaylar Gazap Üzümleri dramatikliğinde gelişti. Ders verdiği Emel'le olgunluk yaşlarına geldiğinde, çıplak ve yaşlı modelinin pabucunu dama attıran bir aşk yaşamaya başladı. İnsanın, böylesine bir aşk üçgenini, erotik kanallarda bile seyretmeyi içi kaldıramazken; ben çevremde kim varsa, hepsine gelişen bu olayları açıklamak gibi zor bir iş ile baş başa kalmıştım.

Babamın benim için “kendini feda etme sınırına” geldiği yegâne olaydır bu. Annem tansiyon batağına bu dillere destan (!) aşk hikâyesi sayesinde saplandı. Bahar'ın tabii, şu sıralar yaşanan bu “organik aşk”ın evveliyatından hâlâ haberi yok.

Kuzenini sevgilisine kaptıran çıplak ressam modelin akıbetini ise bilmiyorum. Yani ilahi adalet on sene mon sene de olsa, bir şekilde yerini buluyor. Bizim çıplak sultan, giyinmeyi akıl etmiştir umarım geçen zaman zarfında. Ha bu arada, evliliğimiz süresince oturduğu koltuğa yılların izini bırakabilecek kapasitedeki uyuşuk bir adamın çapkınlık konusunda bu kadar hızlı olması beni şaşırtmıştı doğrusu. Özellikle,

boşanma dâhil ondan kurtulmamın iki yıl gibi uzun bir zaman almasını düşündüğümde...

O gece...

Dilek -her sene olduğu gibi- gelinliğini utanmadan, sıkılmadan, insan aklının almayacağı bir inatla yine giymişti. Kutlama Sapanca'daydı. Niyeyse? Sapanca... Enteresan olacak ya, İstanbul'da yer bitmiş ya, farklı olacak ya...

Annemin itelemesi ile (her zaman ki hayatıma müdahale eylemlerinden biriydi bu da) külüstür arabama atlayıp onca yolu sahte aşka kadeh kaldırmak için tepmişim. Otelde her konuga bir oda ayrılmıştı. Ben bu zoraki katılımımı fazla uzatmamak için oda istemeyeceğimi, neyse ki Dilek'e baştan söylemişim. Niyetim akşam üstü başlayan şenlikleri en fazla açık büfeden ordövr tabağı düzenleme bölümünde terk edip gelip evime zıbarıp uyumaktı. Ama tabii göklerdeki sevgili dostum benim için yine bir sürpriz hazırlamıştı.

Barda, dönüşte de direksiyon sallayacağım için hafif bir içki eşliğinde takılmaktayken, birden masanın birinde bir çift muhteşem sanatçı eline takılmıştı gözüm. O sigarayı ağzına götürüş, o konuşurken ellerini kurduğu cümlelere suç ortağı yapması...

Yaklaşık iki yıldır kendimi kızıma ve işime adadığım bir inziva dönemindeydim o sıralar. Yanıma, değil bir erkek, sevimli bir erkek köpek bile yaklaştırmıyorken, şimdi çarpılmış kalmıştım âdeta. Gecenin ilerleyen saatlerinde Dilek'in kocası Ömer'in arkadaşı olduğunu anladığım Sinan'ın da beni fark etmesi, aynı uzun masada sohbetlerin koyulaşmasıyla

yakınlaşan sandalyeler... Ordövrün doyurmaması beni... Gitmeden bir de ara sıcak alayım bahanelerim... Sinan'ın, "Çok içtin, bu saatten sonra gitme onca yolu" tekliflerine daha fazla direnemeyişim.

Sinan, yıllardır büründüğüm o münzevi hayatımın kalın kabuğunu üstümden bir hamlede sıyrıp atmıştı sanki sanatçı elleriyle. Sonunda onun bir arkadaşından kiraladığı göl evindeki özel tasarım yatağındaydım. İşte böyle başladı her şey.

Sinan, sosyetik karısından üç- dört ay önce boşanmış. Seramik okumuş. Ünlü bir firmaya küvet, lavabo tasarımları yapan yapıyor o zamanlar. Gittim, yine nefesi kokan sanatçı bir kişilik buldum yani... Ama o eller... Tıpkı Bahar'ın babasının ellerine vurduğum gibi... Sert, kemikli, uzun parmaklı, karakterli... Konuşan eller... Sanatçı eller... Yine aynı hata, yine aynı bilinçaltı sıkıştırılmış duygular, yine aynı model maket uçak.

Öyle ya da böyle, seninle tanışana kadar küfesine yüklediği, yastık altı ettiği, har vurup harman savurduğu ya da banka kasalarında depoladığı mevcut ve potansiyel varlığı ile benim üzerime çıkamayacak bir erkek. Ve yine, anne baskısıyla, baba otoritesiyle, aşığı tarafından terk edilmesiyle, arkadaşları tarafından dışlanmasıyla, tüm bu olan bitenleri kendine yedirememişliğin verdiği bilinçaltı ağırlarını bastırmak adına, kişiliğini bir süreliğine de olsa değiştirme kararı almış bir erkek. Maddi manevi, benim şu anda ondan birkaç at başı önde gittiğim bir adam.

Bir adamın altında ezilmemek için kuşandığım bu kalkan üzerime nasıl da yapışmış. Öyle ağır geliyor ki bazen bu çelik

yelek ve çoğu zaman bedenimi öyle kasıyor ki, bir kılıç yarası almamak adına içine sıkıştırdığım göğsüm daralıyor. Terim dışarı akamıyor. Havasız kalıyorum. Nefes ciğerlere kadar anca varıyor. Diyaframım kullanmaya kullanmaya çürümeye yüz tutmuş neredeyse.

Saygın, parası ve gücü olan bir erkeğin anneme can çekiş-tirmesi mi, hayatın geniş teraslı, deniz manzaralı balkonlarını onun için tek pencereli bir zindana çevirmesi mi, neydi beni bu “kaybetmiş erkekler’in cazip ve karşı konulmaz odalarına çeken duygu bilmiyorum?

Bu kafaları duvarlara vurası yargı ile bunca zaman nasıl yaşamışım? Ve her seferinde, yaşadığım ilişkilerin ardından, “bu kafa, vura vura eskimedi mi, ne zaman değiştireceksin” sorularını kendime sorup sorup yine aynı çemberin içine, çiz-gilere basmadan atlama inadıyla nasıl yaşamışım?

Aklımı başıma getirememiş mi hâlâ, güçten ve saygınlık-tan yoksun bir erkeğin, yatağıma giren bir sevgili değil de karabasan olduğunu; altımda ezildikçe, üzerime çıkma savaşı verdiğini ve her sokak başında, beni ana yoldan geçen bir ara-banın altına itmeye çalıştığını anlamak? Her seferinde...

Arıza adamlar bulup kendi gücüm altına sokup sonra da altımda ezilmesinler diye itinayla gururlarını okşama çabamın sebebi, kendime güvensizliğim mi yoksa? Güçlü bir adamın bir gün gidebilme ihtimali mi, beni korkutan? Tıpkı annemin yaşadığı gibi... Bitmek tükenmek bilmez, sabahları güneşle birlikte her gün yeniden doğan o duygu. Doğan ve sana yata-na kadar eşlik eden o korku.

Hiç olmadı değil, sorumluluk delisi, para, güç, saygınlık sahibi, özgeçmişini parlak diplomalarla süsleyen, kültür deliklerini ustalıklarla tıkaçlamış adamlarla birliktelik denemelerim. Ama yok, bir yerlerde nedense tılandı. Bileklerinde istifledikleri bütün bu altın bilezikleri, bir kadını elde etmek amacıyla bozdurdıkları sezgim yakamı bırakmadı. O altın halkaların her birini bir kadının boğazına sıkı sıkıya geçirivercekler kâbusum, dinmedi.

İki akşam sana yemek ısmarlayan bir erkeğin üçüncü akşam kendini sana ait döl yoluna girme hakkı kazanmış hissetmesinin iğrençliği; iyisi mi ben ona ısmarlayayım ve “donumun içinden gelen özgür sesi bir tek ben duyayım” duruşunu kazandırdı bana.

Bu duruş alçıdan bir kalıp gibi şekillendirdi beni... Bu alçıdan kalıbı kıramadım. İçinden çıkacak ayna tersi çamurdaki suret “ben'im ve onunla yüz yüze gelmekten çok ürküyorum. Sırtımdaki küfe ve içindekiler, ruhumdaki alçıdan kalıplar ve göğsümdeki o çelikten kalkan ve sadece yumruğum büyüklüğündeki yüreğim. Yirmi gramlık bir ruh ve elli beş kiloluk bir bedenle nasıl bunca yıldır yaşıyorum bu yükün altında. Gittiğim, yattığım, yürüdüğüm, tırmandığım, indiğim her yere, hep birlikte nasıl da gidiyoruz? Müge'nin peşinden sürüklediği turuncu bavulunun içindekilerden ne farkı var, küfemdekilerin?

Anneler, babalar, yardım edilmesi gereken ev ödevleri, kaptisler, yıkanması gereken bulaşıklar, katlanması gereken çamaşırlar, memnun edilmesi gereken sevgililer, okşanması gereken sakat ruhlar, paylaşılması gereken hüznler, eski kocanın yeni sevgilileri, yeni kocanın eski sevgilileri, arkadaş

hatırları, akraba ilgileri, arabanın trafik pulu, vergiler, yanlış verdiği kararlar, bir türlü veremediği kararlar...

O küfenin zaman zaman altını delip boşalmasına yardım eden bir Bahar var, bir de okuldaki civcivlerim. Elimi uzatabilsem arkama, keseceğim dibini küfemin... Gitmiyor elim bir türlü. Yetişmiyor.

Gündüzün sıcağı yine geceye yakışan serinliğin üzerine çıkmış oturmuş. Yatak odamın tamir edilmiş perdesi gururla eski yerinden bana bakıyor ve diyor ki, “Arala beni bir lokma da, sokak lambasının ışığı girsin biraz odaya, ya da sen artık bir gece lambası falan yak, ruhunu kararttın deminden beri, hiç değilse ortam aydınlansın.”

“Peki” diyorum ona da. Haklı. Kıçı kalktı tamir edilince. Oysa nasıl da boynu bükük, kaç gündür tırsık tırsık, tarafımdan yerine takılmayı bekliyordu. İhtişamın yerine gelince hak da doğuyor sana tabii...

Kalkıp başucu lambamı yakıyorum. Cılız bir aydınlık giriyor odaya sağ yanımdan. Dramatik bir havaya bürünüyor düşük vatlı ampul loşluğunda oda. Sevmiyorum bu rengi ve bağdaş kurmuşluktan uyuşan bacaklarımı güç bela ayırıp birbirinden, ayağa kalkıyorum, odanın tepe lambasını yakmaya. “Hazır ayaktayken bir sigara yak” diyor şeytan, “Bir de bana getir.”

Ona da eyvallah.

Küçük gri metalik dostumla monoloğuma ara verip salona geçiyorum. Sigara paketinde üç beş tane kalmış. Sanki içmemişim sabahtan beri, hepsini yemişim ben bunların. “Buna son vermem lazım” deyip deyip yine de vermeyişimin üzerinden geçen yıllar süresince bir nesil büyüdü neredeyse. Bir şeyi kırk kere söylersen olur derlerdi hani. Hani?

Sinan Bey’in şişme bebek eski eşini sayfalarına konuk eden soysuz yayın duruyor orada, tüm heybetiyle. Ama aldır mıyorum şu anda, yatak odasına bu gece attığım metalik yavru ile çok hoş vakit geçiriyorum. Özlemle koşuyorum onun yanına tekrar. Yatağa döktüğüm eski fotoğrafları elime alıp bakmaya başlıyorum. Bunları güzelce albüme yerleştirmeli, diye geçiriyorum içimden. Dedem, ben ve tekнемizle olanlar için ayrı bir albüm almalıyım. Gerisini bir araya koysam da olur. İçlerinden bir tane fotoğraf, “Beni de gör” diye sesleniyor, kafasını çıkarmış aşağılardan. Kırar mıyım? Çekip çıkarıyorum onu da.

Pastanın üzerindeki mumlardan anlıyorum ki altıncı yaş günüm. Erenköy’deki evimizin bahçesi... Erkek kardeşim annemin kucağında, Müge ise sağ yanımda, ikimiz birden üflüyoruz mumları. Üzerimde sarı beyaz pötikare elbisem... Hatırlıyorum o elbiseyi. Etek uçlarında fırfırlar vardı. Annem dikmişti, doğum günüm için. Masanın etrafında bir sürü arkadaşım ve birkaç tanesinin annesi. Kimi alkışlıyor beni matah bir bok yemişim gibi, kimi de şakın şaşkın kameraya bakmış. Fotoğraf renkli ama soluk... Annemin uzun sarı saçları Brigget Bardot gibi iki yandan örülmüş. Babam yok tabii bu karede, her zamanki gibi. Bu karede yok, çünkü o bambaşka bir çemberin içinde. Bizim dışımızda. Arkadaş çemberinde. Hayatla yağ satarım bal satarım oynuyordur belki de av tüfe-

ği elinde yine bir yerlerde; ya da puro tokuşturuyordur bir iş yemeğinde.

“Oysa...” diye geçiyor içimden babasız kareyi görünce gözlerim ve anlatmaya başlıyorum tekrar :

Çok çok küçükken, babamın kucağında saatlerce otururdum. Babam keserdi saçlarımı. Bana oğlan çocuğu muamelesi yaptığını hatırlıyorum hayal meyal. Ama annem kısacık şort ve pantolondan başka kıyafetlerim de olsun isterdi. O nedenle, dönemin modası “karpuz kollu” kıyafetlerim de yok değildi. Bu doğum günü elbisem de bu hevesle dikilmişti belki de. Ama ne zaman o elbiselerimi giyip çıksam mahalledeki oğlanlar benimle “Donunu gördük!” diye dalga geçerlerdi, bunun için pek hazzetmezdim karpuz kollu elbiselerden. Afacan bir kız çocuğuydum. “Erkek Fatma” gibi bir şey. Erkek gibi kız çocukları büyüyünce başka türlü bir seksi havaya bürünüyorlar sanırım. Kadın gibi kadın olmuyorlar. Makyaj ve bakım güzeli olmuyorlar ama başka bir sert ve erkeksi, bir çekicilikle büyülüyorlar. Bana da hep o havayı yakıştırdılar çevremdekiler. Babasının pantolonları ile annesinin karpuz kollu elbiseleri arasında gidip gelen bir tarzla, araya sıkışmış bir stil oluşuverdi belki de kendiliğinden, bilemeyeceğim. Yeri geldiğinde balenlerle desteklediğim memelerimi gözler önüne seren elbiseler de giydim, ama daha çok jean pantolon altına asker postalları. Arkadaşlarımdan çoğu oğlan çocuklarıydı. Müge’nin kucağında bebeği ile peşimde dolaştığı zamanlar ben Kızılderilcilik oynamak isterdim, Kovboyculuk değil ama!

Yaratıcı tarafım o zamanlardan şekillenmiş olsa gerek; bayılırdım tek bir sopa ve annemin eski, kullanmadığı çarşafardan Kızılderili çadırı yapmaya. Ben reis olurum, bir

kaç çocuk savaşçı olurdu. Müge de Reis'in karısı. Bebeği kucağında. Oyunlarımıza katılmayan ama bizi hep uzaktan seyreden bir çocuk vardı. Sevmezdim onu, kız gibiydi. Kız çocuklar gibi sürekli ağlardı. Onu, istemeyerek de olsa oyuna çağırırdık gelmezdi, sonra da, "Anne beni istemiyorlar" diye zırıldardı. Tıpkı fitne fücür, içten pazarlıklı, ağlak bir kız gibi. Kendi cinsimden nefret etmeyi onun sayesinde başarmış olmalıyım. O erkek çocuğunun ruhunda ve tavırlarında kız hallerini daha da net görebilmiştim. Bir gün, fıtık ameliyatı olduğunu duydum. O gece sabaha kadar uyumamıştım üzüntüden. Yine o yıllardı sanırım, dedemin beni tekmeden kolluksuz suya atışını hatırlıyorum. Beş yaşında bir çocuğu, "Hoppala! Hadi bakalım yüz!" diye suya atan bir "erkek"ti yani. Ne kadar gözümde büyütsem de dedemi, bunu bana nasıl yapabilişti, diye hâlâ sorarım kendime. Bir kadın bunu yapmaz; anne olan bir kadın hele, hiç yapmaz. Ama bir erkek, verdiği ve uyguladığı kararının, ötekinin sonuçtan memnun kalıp kalmayacağı endişesi gütmenden arkasında durabiliyor. Edindiğim tecrübeleri, iyi ya da kötü, ne olursa olsun erkeklerle borçlu olduğumu bilmek, beni biraz da rahatsız ediyor açıkçası. Tamam, kadınlara oranla kısa yolları çok daha iyi biliyorlar ve uyguluyorlar, ama sonraki travmalar hakkında çok fikir sahibi değiller, ya da umurlarında değil.

Bu bölümü pek bir havaya girip okumuşum. Koskoca bir amfide, saten örtülerin örttüğü, üzerine özenle yerleştirilen bir mikrofon ve kristal bir şişe dolusu su ve bardakla zenginleştirilmiş bir kürsüde, gözümde okuma gözlüklerimle, üniversite öğrencileriniengin bilgi birikimi ile aydınlatan konuk profesör edası mı var sesimde ne?

Farkına vardım ki ben nefretle beslemişim kendimi bunca yıl. Erkek kadın ayırmadan... Nefret etmişim herkesten, sevmemişim insanları. Çocuk aklının, hayallerinin, o saf gözlerin, içi kirlenmemiş kulakların, duyduğu, gördüğü, kurguladığı ne de derin kuyularmış meğerse. Ne bataklık sahillerinde yürümüşüz korkusuzca, batmaktan endişe duymadan, çocukça cesaretlerle. O bataklık çamurları nasıl da ayak tırnaklarımızın içine girmiş, kuruyup kalmış oralarda, toğra bağlamışız... Kokuşmuşuz haberimiz yok. Her birimiz, bir diğerinin üzerine sinmiş kokulardan kaçmışız hep.

Bu ne kasvetli bir gece olmaya aday bir akşam. Oda boğuyor beni. Şu ilk evliliğimden kalma eski yüzölçü karyola, kapağı her işleyişinde elimde kalan sürgü dolap, üzeri tepiş tepiş etajer... Bir kere alınıp bir daha yüzüne bakılmayan değersiz taşlarla süslü kolyeler, pili bitmiş kol saatleri, okunmayı bekleyen kitaplar, beş yıl önce Bodrum'da bir şezlongda çekilmiş bronz ve mutlu fotoğraflarım. Sanki hâlâ aynıyım, beş yıl öncesi gibi, zayıf, bronz ve mutlu... Kendimi kandırmak için mi tutuyorum bu çerçeveleri hâlâ yatak odamda?

Küçük dostumu da alıp salona döndüğümde camdan aşağıya sarkıyorum, Medeni hâlâ kolilerle mücadele ediyor. Telefon açıyorum ona, akşamın bir saati camdan mahalle karıları gibi bağırmanın için. “Yarım saate kalmaz geliyorum ablacım” diyor, “Gelirken dondurma alayım mı?”

“Al anasını satayım!”

Memnun oldum

Basenimin şeklini almaya başlamış kanepeme oturup basıyorum her ağzımdan çıkanı kayda geçen dostumun düğmesine tekrar:

Tabii ki haziran mehtabını beklemedik... Bir ay sonra tekrar birlikteydik Sinan'la. Sapanca'daydım yine; onun bekâr evinde ve özel tasarım yatağında. Bu sefer kül tablaları başuçlarına önceden yerleştirilmiş. Hatta, o da benimle beraber tütürüyor. Yatak odasında sigara içiyoruz. Aman Allah'ım yeni başlayan bir ilişki için tam arkadaşına telefon açıp anlatacağın büyük bir olay! "Biliyor musun? Yatak odasında benden önce hiçbir kadına sigara içirtmemiş! Oysa benim için kül tablaları yerleştirmiş önceden, ben farklıyım onun gözünde!" Sözün kısası iki yaşında ne kadar salaksan, otuz iki yaşında da aynı salaklığı devam ettirebiliyorsun.

O zamanlar kocamla aram iyice ayvayı yemişti. Sinan' da daha taze boşamıştı Berrin'i ya da Berrin bunu boşamış. Daha deşmemiştim, ileriki aylarda deşecektim. Eski eşlerden konuşuyoruz biraz. Kendimizin ne kadar masum, özverili, anlayışlı, onların ne kahpe oldukları hakkında örneklemeler veriyoruz. Hep onların yüzünden zaten. Evliliklerimiz eski eşlerimiz yüzünden yürümemiş. Aman da ne kadar anlaşıyoruz,(!) biz sevgili mi olsak acaba? Bence daha erken, onun için de öyle sanırım.

Çok özel hayatlara bulaşmadan, ayrı geçirilen gün ve gecelerde, "Neredesin şimdi? Ne yapıyorsun orada?" tarzı tacz mesajları olmadan, aylar geçiyor.

Zaten çoktan bitmiş evliliğimden, yıllar süren bir boşanma davasının ardından kurtuluyorum. BOŞANIYORUM.

Sinan'a ikimiz adına da sevindirici ve bir o kadar da "özelemle beklenen" zannettiğim haberi vermek üzereyken, bir başka kadının yatakta bıraktığı kokuyu alıyorum. "Bu koku ne?" sorusuna, "Çamaşır yumuşatıcısıdır" cevabını alınca bir kadın, erkeğine güvensizlik dönemi başlıyor maalesef.

İyi kötü, bir modacı ismi taşıyan kadın parfümü kokusu ile günde iki kere çamaşır makinesine koyduğun çamaşır yumuşatıcısının kokusunu ayırt edebilecek bir akla sahip olabileceğin, sanırım o an erkeğinin aklına gelemiyor. Bu talihsiz cevap, yeni erkeğini de "bütün erkekler" statüsüne yerleştiriyor. Bu arada, ne ara "erkeğim" olmuştu onu da tam hatırlamıyorum? Kadınlar bir kez yattıktan sonra bir ay devam eden ilişki kahramanlarına "erkekleri" gözüyle bakma içgüdüğü ile çepeçevre sarılmış olduğundandır belki de...

Erkekler kadın güvensizliğinden sıkı yakındır. Hep bir, "Paranoyaksın sen!" ithamı yersin ilişkilerin boyunca. Halbuki işkillenmeyeceğimiz zekilikte bir cevap verseler umurumuzda bile olmayacak; ama kendileri kaşınıyor. Çamaşır yumuşatı-

cısıymış! Ya o kaçamağını yatırdığın çarşaflarda esas kadını-
nı yatırmayacaksın, delilleri hemen yok edeceksin ya da harbi
harbi, “Evet bir kadın geldi ama senin yerini alamadı” gibi
bir itirafla birlikte, ruhunu da okşayıcı birkaç söz ile günü ve
ileriye kurtaracaksın.

Bu yumuşatıcı cevabını geçiştirmiştim, hatırlıyorum. Bu
cevaba inanmak istemişim ya da doğru cevabı duymak iste-
memiştim. Kocamın beni bir genç kızla el ele terk etmesinin
ardından, hayatıma bin bir güçlkle sokmaya çabaladığım
bir başka adamın da beni garda bırakıp başka bir kadın ile
trene binmesini seyretmeyi hayal edemiyordum. İnada bindir-
dim diyelim. Belki de o olay başıma gelmeseydi, yani diyece-
ğim, Sinan’ın yatağında duyduğum koku Dilek’in parfümüyle
bire bir aynı olmasaydı, bu ilişkinin bu denli üzerine gitmeye-
cektim. Sinan benim için boşanma sonrası travmasını atlatma
dönemimin hoş bir anısı olarak kalacaktı. Ama kendi kendime
bir söz vermişim. Başlayan bir ilişkiye sahip çıkacaktım. Bu
kez başaracaktım. “Önden siz buyurun” inceliğimle devam
etmek istemiyordum hayata. Sinan ne pahasına olursa olsun,
çarşaflarda günü birlik kokular bırakan kadınlardan birinin
değil, benim olacaktı.

“Bu, yumuşatıcı kokusu değil” diyebilmişim bir tek... O
da bana, “Sen hâlâ evliydin, benimle birlikteyken...” demişti.

Sadece bu kadarla sınırlı diyalog, Sinan’la ileride paylaşı-
cağım ilişkinin gövdesini inşa etmiş.

Ben kurcaladım, o her zaman benim yakaladığım hatala-
rını kabul etmek, özür dilemek yerine suçunun sorumlusunu
“Şehnaz” olarak yazdı deftere...

Babama, “Neden hiç bir doğum günümde yoksun” diye-
mediğim gibi cevabını bildiğimi sandığım soruları sormaktan
korktuğum için Sinan’a hiçbir zaman, “Kimdi o?” diye sorma-
dım. Dilek olduğunu sandığım ve asla bunun doğru olduğunu
onun ağzından duymak istemediğim için. Bu şüpheyile birkaç
yıl yaşamıştım, ta ki Ömer’in, Dilek’i Fransa’daki ortağıyla
aldattığı haberini duyana kadar. Dilek bu olayı anlatırken,
“Tanrı’nın bana verdiği bir ceza” demişti. “Ettiğimi buluyo-
rum.” İşte o zaman Sinan’ın yatağına girenin Dilek olduğu
yolundaki şüphelerim kesinlik kazanmıştı. Artık altına imza
atılmış bir itiraf mektubu vardı önümde.

Nasıl da için için sevinmişim hatırlıyorum. Sıcılacak ağız
göte yakın gelir, dedikleri işte buydu. Dilek önüme düşmüştü
sonunda.

“Erkekler işte, esas kadını hep sahada tutarlar ama yedek
kulübesindekilere de göz kırpmadan duramazlar” demiştim.
Dilek o kuş beyniyle, “Şimdi burada esas kadın ben mi oluyo-
rum?” diye sorduğunda, “Zaman gösterir onu da” deyip onu
çaresizliği ile baş başa bırakmaya niyetlenmişim. Ama Mar-
co Paşa tarafım ağır gelmiş ve bir zamanlar benim Sinan’la
flörtleştiğimi bildiği halde onun yatağına girmeye hiç de çe-
kinmeyen Dilek’in kocasıyla yaşadığı kâbus dolu dönemi at-
latmasındaki baş şifacısı olmuşum yine. Bu denli sebepsiz
ve de gereksiz merhametimin altında, yine karşımda ezik bir
şahsiyetin merhemi olma ve kendimi ondan daha iyi hallerde
hissetme isteğim yatıyordu.

Dilek, daha sonraları, bu yoga, ıvır zıvır yoluyla, kocasının
artık ilgi duymadığı bacak arasının sancısını, apış arasını her
seansta kasa gevşete ve de kendi aklınca “önemsemiyorum”

savunmalarıyla yatıştırmaya başladı. Benim yakamı bıraktı. Sinan'ın bu kadından nefreti, onu benden önce en ince ayrıntılarıyla tanımış olmasından mı kaynaklanıyordu yoksa?

Teybin karşısına geçip de kendimi bu açık uçlu cevaplara mahkûm edercesine sorduğum sorular canımı sıkıyor. Rahatlamak ve kendi dünyamda küçük bir oyun oynamak için başladığım bu faaliyetten midem bulanıyor şimdi. Küfedekiler bir bir dökülürken yatağımın üzerine, ve ben bu hafiflemenin, sırt ağrılarımı iyi gelmesini beklerken, bu sefer de önüme dökülenlerle yüzleşmeye hazır olmadığımı fark ediyorum.

Kapının canhıraş zili, Medeni'nin geldiğinin haberini veriyor. Tam zamanında geldi sayılır. Kapıyı açtığımda, karşılaştığım suret Medeni'ninki değil. Gördüğüm andan itibaren, bu surete, beklemeyi umduğu karşılanma nezaketini gösteremiyorum. Bahar'ın, deliler gibi giyip de sokaklarda salınmak istediğim yırtık jean şortlarından birinin ve de göğüslerime özgürlük tanıyan eprimiş bir tişörtün üzerimde o anda olmasıyla ilgileniyorum çünkü.

Neden sonra bedenimi açık duran kapının ardına atıp sadece kafamı görüş sahasında bırakarak, “Aa Turgut hayırdır? Ne işin var burada?” diyebiliyorum. Neyse ki Turgut beni o kılıkta görmekle pek ilgilenmiyor gibi bakıyor... “Şehnaz Hanım, şey Dilek Hanım Bolu'dan dönerken yolda...”

“Ne Turgut? Yolda ne? Hem yarın dönmüyor muydu Dilek? Kaza falan mı geçirdiniz!” deyip, saklandığım kapının ardından bir çırpıda çıkıyorum. “Hayır, hayır, Şehnaz Hanım, merak etmeyin kaza falan yok, geldik sağ salım çok şükür. Dilek Hanım bu sabah beni aradı acil Bolu'ya gel, diye, öğ-

lene doğru gittim. Dönüşte sanırım Ömer Bey’le bir telefon görüşmesi yaptı, istemeden şahit oldum. Telefonun ardından sinir krizi gibi bir şey geçirdi. Telefonu, cüzdanı ne varsa her şeyi camdan fırlattı. Dönüp alamadım da otobanda. Çok korktum halinden, ne yapacağımı bilemedim. Evine bıraktım ama endişeliyim. Siz bir arar mısınız acaba, iyi mi değil mi? Sizi yanına isterse ya da gitmek isterseniz, götürmek için uğradım da... Kusura bakmayın, bu saatte haber vermeden... ben... şey... görseniz halini...”

“Tamam, tamam Turgut sorun değil, bir misafir bekliyorum ama sen geç içeri, bir arayayım bakalım.”

Üzerime sabahlık gibi bir şey geçirip telefonu çeviriyorum, ama yanıt yok. Ah salak kafa, cep telefonu şu anda Adapazarı civarında asfalta yapışmış durumda ya. Hemen ev telefonundan arıyorum... Bir çalışta açılıyor. Sanırım telefon bekliyor birilerinden.

“Dilek, Turgut burada, çok endişelenmiş çocuk. Neler oluyor, iyi misin?”

“Şehnaz...” dedikten sonra böğürerek ağlamaya başlıyor. Ahizeyi ister istemez, bir refleksle kulağımdan uzaklaştırıp birkaç saniye bekliyorum.

“Gelmemi ister misin? Ya da Turgut seni alıp bana getirsin ne dersin?”

“Yok, istemem Şehnaz, sakinleştiricimi aldım, yatarım birazdan, okula geldiğinde, Pazartesi konuşuruz. Ömer’in o orospudan bir oğlu varmış Şehnaz.”

“Ne, nasıl öğrendin?”

“Bolu’daki yoga kampına gelen Fransız eğitmen kadından.”

“Bir dakika, bir dakika ne?”

“Of, Şehnaz evet, soyadımı duyunca, “Benim kızımın sınıfında bu soyadında bir arkadaşı var” dedi, biraz sorunca babasının Türk, adının da Ömer, annesinin de Isabel olduğunu söyledi.”

“Aman Allahım! Dur bakalım yani, şey ne diyeceğimi şaşırdım Dilek. Emin misin gelmemi istemediğine?”

“Hayır, Şehnaz, gelme, ilaç aldım uyuyacağım. Süründüreğim ibneyi bak görürsün.”

“Tamam, hadi Pazartesi görüşürüz, yarın da ararım seni, iyi geceler.”

Ahizeyi yerine koyduktan sonra kapıya dönüyorum. “Sakinleş Turgut” diyerek, karşımda dikilmiş, bir eli ağzında, diğer eli lacivert takım elbisesinin içinden telaşla fırlamış gömleğinin ucu ile oynayan haline bakıp ona biraz oturmasını teklif ediyorum.

“Dilek biraz eşiyile tartışmış, sıradan karı koca kavgası, bilirsin işte...” falan diye bir şeyler geveliyorum. “İyiymiş, streten sanırım aşırı tepki verdi herhalde, bir kahve yapayım sana, otur iki dakika da...”

“Sağ olun Şehnaz Hanım gideyim, yoldan yeni geldim, araba da ters yerde.”

“Otur otur, şu haline bak, zombiye benzemişsin, betin benzin atmış, bir bardak su iç bari. Arabayı sorun etme bu saatte bu sokaktan cinler bile geçmez.”

Mutfağa giderken, ikinci bir zil, bu kez Medeni’dir umarım. Çünkü başka bir sürpriz konuğu, sanırım yorgun ve şaşkın bedenim ve ruhum bu gece için kaldıramayacak.

Turgut'un, "Ben bakarım Şehnaz Hanım" demesi üzerine mutfağa yöneliyorum.

Elimde bir bardak dolusu suyla mutfaktan çıktığımda, elleri ile birbirlerini tokalayan ancak, tanışma ve memnun olunma safhası çoktan bitmiş olmasına rağmen ellerini hâlâ birbirinden ayıramayan iki kişi ile karşılaşıyorum. Medeni kendinden iki kafa yukarıdaki Turgut'un gözlerinin içine kilitlenmiş, "Ben, Şennaz Abla'nın arkadaşıyım, bu gece kız gecemiz vardı da..." gibi bir şeyler diyor. Turgut ise, "Ben de şey... Şehnaz Hanım, okuldan şey diyorum... Dilek Hanım yolda kriz geçirince buraya geldim, su içip gidiyorum." anlamsızlığında cümleler kurarken, durumu kurtarmak için hemen atılıyorum.

"Al, Turgutçuğum" deyip bardağı uzatıyorum ve elini Medeni'nin elinden kurtarmasına yardımcı oluyorum. Ama manzara o ki, Turgut da elini Medeni'den pek kurtarmak istemiyor sanki."

Bir an sonra, suyunu bir dikişte bitirip ikimize de iyi geceler dileyip kapıdan çıkarken, Medeni'ye özel bir selam daha veriyor, kapı önündeki paspasın üzerinde hazır ola geçip...

Medeni ile içeriye geçerken, yandan yandan ona bakıyorum, kafası hâlâ kapıya dönük şekilde yürüyor salona giderken.

"Hoşlandın mı bizim yağızdan?" diyorum alaylı alaylı.

"Çok hoş çocuk abla, kim ki bu? Bir şeyler demeye çalıştım ama anlamadım."

“Bizim okulun servis şoförü. Çok, nasıl derler, hah ‘temiz’ bir insandır Turgut. Gümüşhaneli. Fark ettiysen hafif İç Anadolu şivesi ile konuşur. Bizim servis şoförü ama okulun sahibi Dilek’in hafta sonları özel şoförlüğünü de yapar, fazladan para için. Kaderiniz aynı Medeni bu oğlanla, onun da senin gibi hafta sonu, tatili bilmem nesi yok. O da, annesine ve kardeşlerine para yolluyor Gümüşhane’ye.”

“Çok yakışıklı bir şey abla ama sankim manken gibi, ne kadar uzun boyu var!”

“Yakışıklı mı, bilmem ne bileyim esmer güzeli galiba evet, hiç o gözle bakmadım ki ona, neyse, hadi otur.”

Medeni ile geçireceğim kızlar gecesi -sözüm ona- zaman diliminin, ana temasına artık girmek istiyorum. O nedenle Medeni’ye direkt soruyorum.

“Ee, nedir, benimle paylaşmak istediğin Medeni?”

“Şey Ablacım, aslında ben bunu sana geçen kış diyecektim. Ama inan olsun ki, bak altında bir şey arama ama ne bileyim bulaşmayayım dedim.”

“Neler oluyor, evet?”

“Abla ben geçen kış, sahil yolunda araba ile kırmızı ışıktaki durmuştum. Hani çok kar yağdıydı ya birkaç gün, işte karın artık kalktığı gündü. İşte o gün, kırmızı ışıktaki durduğumda yaya geçidinden karşıya geçen adamı bir yerden tanıyorum, diye böyle boş boş bakıyordum. Sonra, aaa, dedim, bu bizim Sinan Ağabey! Fakat sarmaş dolaş olduğu kadın, yanındaki, sen değildin. Yani, sonra dedim, kızım Allah çarpar falan kötü düşünme, kadın karda kayıp düşmesin diye sarılmıştır belki, sonra baktım karşı kaldırıma geçince de kadını dudaklarından öpüp yanımda duran taksiye bindirdi. Sonra bu yaz sen Sinan Ağabeyle ayrılınca dedim ki kendi kendime, kızım Medeni

gördüklerin doğru, dedim. Neysem, sonra geçen sabah, Sinan Ağabeyi senin apartmandan çıkarken görünce barıştığınızı düşündüm... Ama içim buruk sevindim abla, ne yalan söyleyeyim. Sen sen ol, ay abla bunu söylemeye dilim varmıyor ama onunla bir daha görüşme istersen, he?”

Biliyordum. Ama bildiğim neydi, işte onu bilmiyordum. Sinan’ın bunu bana bir gün yapacağını mı, o eski karısının hiçbir zaman bizim evliliğimizin içinden çıkmadığını mı, Sinan’ın para için her şeyi yapabileceğini mi, yoksa, o kadını gerçekten hiçbir zaman unutamadığını mı, ya da her kötü kurgunun, komplo teorimin bir gün karşıma çıkacağı gerçeğini mi? Neyi biliyordum, işte onu bilmiyorum.

Gündelik hayatıma, sadece ağda, el ayak bakımım için ayda yılda üç beş defa giren ve bu süre zarfında sadece havadan sudan sohbetler yaptığım bir küçük kasaba kadınının, bu saatte, karşımda oturmuş, bana hayatımın akışını şu saatten itibaren nasıl şekillendirmem gerektiği hakkındaki önerilerini dinliyordum. Ve işin vahameti, dedikleri doğrudu: “O abi ile bir daha görüşmemem gerektiği” gerçeği!

Duyduklarım karşısında öfkeden çılgına dönmem, Dilek’in geçirdiği sinir krizi şiddetinde bir tepki vermem gerekiyordu. Normal olan buydu. “Yanlış görmüşsündür” bile diyemedim Medeni’ye. Gördüğün kadını tarif et bile diyemedim. Çünkü biliyordum Berrin olduğunu. Sinan hiçbir zaman, bir kadınla ilişkiye girebilmek için sıkıntıya girmez. Teşebbüs etmek onun literatüründe, gereksiz ve yorucu bir eylemdir. O ayağına gelsin ya da yamacındaki olsun ister hep. Tıpkı, sekreterleri ile ilişkiye giren adamlar gibi. Kör ya da topal olmaları fark etmez bu kadınların. Adama en yakın katta ya

da odada olması yeterlidir. Belki yolda görse kafasını çevirip bakmayacağı kadınlar, çevrelerine bir şekilde girdiği zaman birden onları nasıl da cezbeder. Bunun altında yatanın, erkeklerin iş hayatındaki kadınların ne kadar da evdeki karılarından daha cazip olduğu değil, onlara ne kadar da bir çalışma masası kadar yakın olduğudur. İşte, Sinan için de Berrin böyleydi. Önceden denediği, bildiği, şartları şartlarına uygun, popülaritesinin geçmiş olması sebebiyle de bir şekilde Sinan’a gebe, ama cüzdanı kabarık bir kadın. Sinan’ın Berrin’i tekrardan aurasının içine almakta çok zorlanmamış olması gerekti.

“Abla, eee... bir şey demeyecek misin? Kızdın mı bana, yani sana böyle pat diye dedim diye. Ama ablacım inan olsun ki çok düşündüm. Seni çok severim bilirsin, üzülmeni istemedim.”

“Medeni, artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor biliyor musun? Sanırım benim de aslında için için hissettiğim ama dile getiremediğim bir gerçektir bu. Evin masrafları benim üzerimde, çok boğuldum, kılını kıpırdatmıyorsun diye sorun çıkararak kavga başlatmamın nedeni aslında belki de Sinan’ın başka bir ilişkisi olduğunu hissetmemdi.”

“Boş ver ablacım be, elini sallasan ellisi, dert etme kendine.”

Dert ediyor işte insan kendine. Kendini tanıyamamayı dert ediyor, insanları anlayamamayı dert ediyor, anlaşılammayı dert ediyor. Dertlerini içinde büyüttükçe de batıyor. Sinan’ın bu denli sorumsuz tavırları, kendini bıraktırtmak içindi, şimdi anlıyorum. Ayrılmayı benim istemem için elinden ne geliyorsa yaptı son zamanlarda. Benim tahammül sınırlarımı öyle bir soğukkanlılıkla ve program dahilinde zorladı ki, sonuçta ayrılmayı ben istemiş oldum. Ve o her zamanki gibi, müşfik

sevgili, anlayışlı koca, onurlu ve yüce gönüllü bir bilge entarisi ile bavulunu toplayıp gitti.

Hoş, gidecek yeri olmasaydı hâlâ onunla mutlu çift rolü oynuyor olacaktık bu yaz da. Belki küçük bir Asos kaçamağı, birkaç hafta sonu Burgaz Ada'daki Barba'da rakı balık, üç beş arkadaşın havuzlu sitelerinde verilen Pazar kahvaltı partilerine birlikte ve el ele gidip bu yazı da böyle bitirecektik.

Elim masanın üzerindeki dergiye giderken, yine içimde, kendi kendimi doğrulamak istercesine uyanan merak illetine bir karşı koyamama hali var. Derginin orta sayfasını açıp Medeni'nin önüne koyuyorum. Kurbanı azılı suçluların fotoğraf albümünü uzatan bir dedektif gibi gözlerimi ona dikip soruyorum, "O kadın bunlardan biri mi?" diye.

Medeni şaşıran gözlerle önce bana sonra da dergiye bakıyor. Onun gözleri dergideki renkli ama sahte ve kondurma kadınları bir bir tararken zaman geçmek bilmiyor. Parmağımla Berrin'in fotoğrafına dokunup "Bu mu?" diye sormamak için zor sabrediyorum.

Bakıyor, bakıyor ve sonunda parmağı Berrin'in fotoğrafı üzerinde duruyor. Yapma memelerinin üzerinde gezdirirken elini Medeni, bana dönüp "Ablacım bu kadın kimse eğer, nasıl da belli silikonlu memeleri olduğu, üstelik suratı da arı sokmuş gibi kadının. Ya bunların bir yakın arkadaşı falan yok mu, bunlara demez mi hiç, çok korkunç duruyorsun diye anlamam?" deyiveriyor.

Ben dakikalardır sabırsızlıkla bekliyor olmamın siniri ile, “Hadi Medeni, evet cevap? Bunlardan biri mi?” diye tekrarlıyorum.

“Yok Ablacım bunlardan biri değil.”

“İyice bak.”

“Bakıyorum Şennaz Ablam, yok valla burada...”

“Bu silikonlu, yaşı geçkin de mi değil?”

“O hele hiç değil. Hayırdır ablacım, kim ki bu kadın?”

“Hiç kimse, boş ver unut gitsin.”

Dergiyi bir hamlede kapıp çöpe fırlatıyorum.

“Yani abla işte durum bu, bana düşmez ama Sinan Ağabey’im hani böyle görüldüğü gibi yere bakan ama yürek yakanmış demekkim. Çoğu müşterimin kocası aldatıyor karılarını ablacım. Sineye çeken var, boşanan var. Erkek milleti işte...”

“Erkek milleti diye onların sırtına yüklemememiz lazım aslında ilişkilerin sorunlarını. Kadınlarda da var bir çuval kabahat. Daha doğrusu kadın erkek demeyelim şuna İnsanlık karmaşası diyelim. Veren almak istiyor, alan da bu yükün altında ezilmemek için vermek istiyor aslında geri. Ama almanın acizliği o kadar baskındır ki ve aldığı kişiye karşı o denli seni suçlu ve ezik hissettirir ki, doğal olarak sen de başka birine vermek istersin her zaman, aldığına değil de. Herkes, içinde karşılıksız vermeyi bir erdem olarak büyüttüğü için belki de.”

“Ne dediğini anladım galiba ablacım.”

“Sinan da belki benden almaya o denli alıştı ve bunun altında ezildi ki, onun vereceklerine gerçekten ihtiyaç duyan başka birini seçti vermek için. Bu yaşam mücadelesinde de

böyledir, aşk ilişkilerinde de. Dengeyi bulmadan hayatın anlamını kavrayamıyorsun. Hep kafanın içinde soru işaretleri ile yürüyüp duruyorsun galiba Medeni.”

Bu can sıkıcı konuları sıradan bir kırk yaş olgunluğu ile irdelediğim gecemiz, gece yarısını biraz geçe bitiyor. Medeni bana son on yıldır hiçbir yakın arkadaşımın yaşatmadığı kadar candan bir kucaklaşma yaşıyor giderayak. Sabah erkenden, sokak kalabalıklaşmadan dükkânını boşaltmaya gelecek kamyonundan, biraz Turgut’tan, çokça birbirleriyle fantezi yarıştıran ev kadını müşterilerinden, biraz benden, biraz erkeklerden bahsederek geçirilen bir yaz gecesinin ışıklarını söndürme vakti geldiğinde, yatağında buluyorum kendimi tekrar.

Ruhumun yorgunluğu uyumak istiyor ama bedenimin bütün gün kış üstü oturan miskinliği, “Daha hazır değilim uyumaya” diyor. Ruhumu dinleyip uzanıyorum yatağa, teybini giderken bana hediye eden Medeni’ye karşılık olarak verdiğim, artık giyecek yerimin olmamasından ötürü dolapta beklettiğim birkaç parça kıyafet ve bir kaç çift marka ayakkabıyı almak için deştığım dolabın kapakları açık, bana bakıyor karşımdan.

Resimleri elimin tersi ile yatağın bir zamanlar Sinan’a ait olan tarafına iteliyorum. Başucu lambamı kapatmak istemiyorum. Karanlık, “beni bana daha da yalnız hissettirecek ürkekliğim” ile, ışığı kapatamıyorum. Pikeyi başımın üzerine, gözlerimi ışıktan koruyacak şekilde çekip derin olmasını umut ettiğim uykuma dalıyorum.

Yarın annem bana gelecek. Evi onun standartlarına uygun şekilde temiz ve düzenli hale getirebilmem için erken kalk-

mam gerekecek. Üstelik buzdolabımda en azından bir tence-
re, sağlıklı beslendiğimi onaylatacak zeytinyağlı olması şart.
İyi geceler kendim.

Yaz yağmuru

“İstanbul, aylardan beri beklediği yağmuruna bugün kavuşacak gibi sanki. Şehrin tozundan yapraklarının rengi değişmiş ağaçlar, ter kokan taksi şoförleri, büfelerde döner kesenler epeydir bekliyor bu serinliği. Tanrının bu şehre laneti midir bilinmez, İstanbul’da hava hep cuma akşamlarından bozar. Balkanlardan gelir, hafta sonunu da içine alıp pazartesileri doğuya gider bu yağışlar...

Moda Burnu’ndaki çocukluğumdan kalan yegâne çay bahçelerinden en uçtakine gitmek için, annemle buluşmanın da heyecanıyla sabah dokuzda çıkıyorum evden. Kadıköy çarşısı, günün şahit olabileceğiniz en sessiz saatlerini geçirirken kepengi açılmamış sokaklardan bir bir saparak hızlı adımlarla Beyaz Fırın’a ulaşıyorum. Sıcacık tepsilerinden ayrılmak istemeyen çeşit çeşit poğaçalar... İki tane peynirli poğaçaya, bir tane

zeytinli açma, bir patatesli poğaça derken doymayan gözüm iflah olmuyor. Aldıkça alıyorum. Yolda giderken yemek için de bir iki tane minik pizzayı ayrı paketlettiriyorum. Kilisenin yanından, sular idaresi binasına kadar olan yolda bir iki tane eski kitap satan dükkân benimle aynı saatte güne başlamış. Sokak önüne sergi açmakla açmamak arası bir tereddütle, havadaki bulutlara bakıp duruyorlar. Yağdı yağacak.

Mühürdar'dan yukarı, sahilten Moda'ya tırmanıyorum. Kız lisesinin önünden geçerken, annemin bana anlattığı okul anıları canlanıyor gözümde. Şimdiki kokoş halleri ile kıyasladığımda, annemi dizlerine kadar beyaz okul çorapları ve lacivert sentetik hırkası ile hiç düşleyemiyorum.

Beni sabahın sekizinde arayıp da canım evde oturmak istemiyor, dışarıda buluşalım demeseydi şu anda hangi deliği süpürüyordum canhıraş, tanrı bilir. Annemin beni her gördüğünde o yüzüne takındığı benden umudunu kestiğini anlatan hüznü halini görmek istemediğimden, evden çıkarken kendime son derece iyi davranmışım. Moda Caddesi'nde henüz açılmamış bir butiğin karanlık vitrininde kendime bakıyorum. İri çiçekli, askılı bir elbise geçirmişim üzerime. İçindeki renkle uyumlu bir çift de babet ayaklarımda. Annemden, “ne bu üniversiteli pejmürde genç kız tavırları, çantayı yandan asma halleri”, azarını işitmemek için de, minik hasır bir çanta var omzumda. Aylardan beri ilk defa ayna karşısında epey zorlanarak, kapanan kulak deliklerimi açtığım minik tek taş küpelerim yüzüme ısıltı vermiş. Güneşe hasret cildimi ise hafif pembe bir allıkla renklendirmişim. Son derece sağlıklı, parlayan gözlerle hızla yürüyorum, Moda Burnu'na doğru. Sanki haftalardır yaşadıklarım benim değil de bir başkasının başından geçmiş. Bu aldırmaçlık, bu iç huzuru, aylardan beri ilk

defa serinleyen havanın üzerimdeki ağırlığı kaldırmasından mı, yoksa üzerimden kalkanın, içi dolu sırt bagajım olmasından mı kaynaklanıyor?

Uzaktan annemi görüyorum. Denize bakan sandalyeye oturmuş, bir bardak su var önünde. Okuma gözlükleri gözünde, başı öne eğik, bir kitabı karıştırıyor.

“Hanımefendi yanınıza ilişebilir miyim?” diye soruyorum kulağının dibine kadar eğilip birden sıçırıyor ve o daha demeden hemen ben atlıyorum: “Evet anne ölümüne ben sebep olacağım, biliyorum.”

“Okuduğun ne?” dememe kalmadan, elindekinin yeni başladığı bir aşk romanı olduğundan, çok beğendiğinden, aslında şöyle bir karıştırıp, gemi seyahatinde okumak için bavula koyacağından bahsediyor. Demek, bu yaşta hâlâ aşk meşk düşünebiliyormuşsun diye geçiyor içimden bir ses. Ben aşktan bahsedemem, değil oturup bir de kitap yazayım üstüne. Galiba hiç âşık olmadım. Yani zannettiklerimin aşk olmadığına aslında yeni yeni vakıf oluyorum. Bana da almamı öneriyor okumaya başladığı bu romanı. Arka kapak yazılarını falan okuyor.

“Bana göre değil anne bu aşk mevzuları” deyip konuyu kapatmak istesem de bu fikrim farkında olmadan poğaçalarla birlikte üçer bardak çay içmemizi kaplayacak sürede bir tartışma konusu başlatmış meğerse.

Bugüne kadarki yanlış seçimlerimden aşk ve iş hayatımdaki boş vermişliğimden, gel geç gönüllüğümünden konuşup tartışıp duruyoruz. Bahar da bir hayli sohbete girip çıkıyor.

Annemin, Bahar'ın geleceği ile ilgili endişesini bana belli etmek istememesi halleri çok komik.

Lafa, “Tabii senin evladın, daha iyi bilirsin ama bana sorsan” diye başladığı her nasihat cümlesinin ardında, aslında, “bu kızı da kendine benzetecek bu kadın” korkusu yattığı nasıl da belli. Bahar'ın Amerika'da okuma hayallerine benden hatta ve hatta Bahar'dan bile daha yakın bakıyor. “Ben okuturum torunumu, onun sorumsuz babasının desteği de kösteği de yerin dibine batsın; karşılarım masraflarını, hatta gider onunla oraya, göz kulak bile olurum.” diyor.

Kafam, içi ağzına kadar yağlı kara dolu bir varile dönüşüyor. Stresli ortamlar, hararetili tartışmalar sırasında yediğim her şey mideme oturur, tıpkı canım poğaçaların şu anda midemde bana işkence çekirtmesi gibi. Bildik ve temcit pilavı mevzuları dinlerken yarım paket sigara tüketmişim bile.

“Anne” diyorum, “İşim var ben birazdan kalkarım, sen ne yapacaksın sonra?”

“Asıl sana söylemek isteyeceğimi söylemedim, bir yarım saat daha otur” derken, bir yandan da garsona sade Türk kahvelerimizi sipariş veriyor.

Kahvegelenekadardalgındalgındanizebakıyoruzikimizde. Moda Burnu'nu, pırpırlayan yelkeniyle bir tekne dönüyor birden. Poyraza dönmesine ramak kaldı havanın, serinliyor biraz. Belli ki yelkeni indirecek. Bembeyaz, kuğu gibi bir tekne...

Birden anneme dönüp, “Biliyor musun dedemi özledim” deyiveriyorum.

“Ben de” diyor annem, “şu yelkenliyi görünce aklına geldi değil mi?” diye soruyor bana.

“Evet anne. Şey, sanırım ben de bir yelkenli istiyorum. Hatta işi abartıp onun içinde yaşamak istiyorum.”

“Aklını mı kaçırdın?” diyor annem. “Tam sana yakışan bir hayat tarzı aslında” diye de kendi kendine cevaplıyor az önce bana sorduğu sorusunu.

“Yo, bilakis, epey bir zaman önce kaçırdığım aklımı yavaş yavaş yakalamaya başlıyorum.”

“Hangi parayla alacaksın tekneyi hem? Sakın bana bakma, hayatta çıkmam sana beş kuruş bile böyle bir delilik için. Aklını kullanıp teknesi, evi, adam gibi işi olan biriyle evlenseydin züğürtlere âşık olacağına, böyle denize deryaya bakıp iç geçirmezdin.”

“Anne ben sana, tekne istiyorum, dedim, teknesi olan adam istiyorum, demedim, ikisi farklı şey.”

“Hayır, efendim bal gibi de aynı. Yıllardır koca diye yanında taşıdığın adamların, sözüm ona kuracakları işlere yatırmasaydın paracıklarını, çoktan almıştın belki de. Oysa şimdi şu haline bak, kendine değil tekne, şişme bot alacak durumun yok. Ah salak kafan! Babanın av arkadaşı Sırrı, oğluna nasıl da isteydi seni. Bok vardı, bir kere bile görüşmek istemedin çocukla! Bak şimdi Bebek’te yalı almış orada oturtuyor karısını. Dolaşmadıkları memleket kalmadı. Karısına kıyafetlerini koyması için ayırdıkları dolap odası senin evinin salonundan büyük!”

“Ay anne güldürme beni, o makak bakışlı oğlanı nasıl da yanıma yakıştırıyorsun hâlâ anlamış değilim. Bana seksi gelen zerre kadar küçük bir uzvu olmayan bir adamla nasıl evlenebilirdim sorarım sana? Gerçi zerre kadar küçük olan organı olduğunu tahmin ettiğim için belki de seksi gelmedi.

Hem ben dolabımın ebatlarından memnunum, hatta fazla bile geliyor, bir kısmını Bahar kullanıyor zaten.”

“Valla Şehnaz seninle başa çıkılmaz kızım, ne biliyorsan onu yap.”

Garson çocuğun masaya getirdiği bol köpüklü kahvelerin ilk yudumu, biraz ortamın gerginliğini yumuşatıyor. Ha gayret, griye dönen gökyüzünden bir iki damla düşmeye başladığında, birazdan incek sağanak için tedbir almak adına, garson tenteyi indiriyor ağır ağır. Ürpermeye başladığını hisseden annem çantasından uçuk mavi keten bir şal çıkarıp omuzlarıma koyarken: “Aslında seninle buluşmak istememin nedeni...” diye başlıyor tekrar konuşmaya.

Sesinde az önceki müdüre hanım tonu etkisini kaybetmiş, masalcı bir teyzenin tane tane tınlaması yerleşmeye yüz tutmuş...

“Bakma annelik işte, senin hep iyi olmanı istediğimden, senin gibi cin cin bakan, güzel, akıllı bir kadının hak ettiği yerde olamayışından belki de bu kadar üstüne düşmem. Ama dürüst olayım, seni galiba içten içe kıskanıyorum da bir yandan. Çok olmak istedim ama olamadım senin gibi. Babanla evliliğimi başlarda başıma gelen en güzel şey zannetmiştim. Ama zamanla, belki de kardeşinin doğumundan sonra, yaptığım hatanın farkına vardım. Bir baktım sorumsuz, üşengeç, “güya ortak” hayatımızı sadece kendi kaprislerini tatmin etmek adına tek başına yaşayan ve hayat arkadaşını da buna uydurmak niyetinde olan biri ile evlenmişim. Buna bir son vermezsem Bahar’ın düğününü göremeyecekmişim duygusuyla uyandım bir sabah. Bilirsin kadınların sıkıntıları ya rahimlerinden ya da memelerinden patlar. Onları kansere feda etmek

niyetinde değilim. Durdukları yerde dursunlar istiyorum. İşte bu hislerle uyandığım sabahın ertesi günü seyahat kararı aldım; asıl önemli ikinci kararı da, dün. Babanla konuştuk uzun uzadıya. Hatta buradaydık dün akşam da, Koço’da. Bilirsin babanın her doğum günü yemeğini yediğimiz bu yerde, bu kez kendi doğum günümü kutlamak istedim ve babana boşanmak istediğimi söyledim. Tam da beklediğim gibi, hiç düşünmeden onayladı. Sonra, sanki böyle bir konuşma günlük rutinimizmişçesine, eve döndüğümüzde bavulunu yaptı ve av arkadaşları ile buluşmaya gitti. “Dönünce hallederiz” dedi ve çıktı gitti. “Deliksiz uyku çektiğim nadir gecelerden birini yaşadım ben de.”

Donakalmış, ifadesiz bakışlarla annemi dinliyorum. Babamla boşanması mevzuu bilinçaltımda yaşattığım beklenen bir sondu belki de, o nedenle çok da şaşırmıyorum bu habere açıkçası. Ama annemin birbiri ardına sıraladığı gerçekleri, duygu dolu ses tonunun da eşlik ettiği bu kararlılığını haykırırları karşısında kilitleniyorum.

“Anne bu anlattıkların yeni aldığın kitabın arka kapağında falan mı yazıyor?”

“Hayır, yeni başlayacağım bir hayatın önsözü diyelim.”

“Vay be! Helal, kız! Güzel konuştun. Umarım kararından pişmanlık duymazsın.” diyebiliyorum bir tek. Fondötenli yanaklarına ağız dolusu bir öpücük kondurup sımsıkı sarılıyorum. Keten şalın püskülleri kahve fincanının içine giriyor ama annem aldırış etmiyor. O da beni öpüyor kocaman.

“Yeni aldığım romanda aşkı başka bir memlekette bulan bir kadının öyküsü varmış. Dilini bilmediği bir adamla yaşadığı aşkı anlatıyormuş” diye yeni başlayacağı kitabı anlatırken, güzelim ela gözleri kocaman açılıyor annemin. O an

farkına varıyorum: Gözbebeğinin etrafındaki koyu yeşil kristaller yeniden parlamaya başlamış.

“Hadi kalkalım” diyor. “ Biraz para harcayalım. Bugün bendensin. Kadına yakışır birkaç parça bir şeyler alalım sana.”

Bindiğimiz taksi, bizi bir alışveriş merkezinin önüne bıraktığında yağmur iyice hızını almış koşturuyor. Kendimizi yürüyen merdivenler imparatorluğunun sihirli ve albenili dünyasına teslim etmek için kararlı adımlarla içeri dalıyoruz.

Kendime şaşırarak bakıyorum, evdeki ayna karşısında yeni aldığım üç parça kıyafeti denerken. Kırk yıllık yaşantım boyunca yaptığım en akıl almaz alışveriş. Annemin boğucu ısrarlarından kurtulmak için aldığım siyah, orta seksilikteki kokteyl elbisesini bir tarafa koyduğumda, bir çift tekne ayakkabısı, yine tekne için bir mont ve tulum yatağımın üzerinde denenmek için bana bakıyorlar. Gözlerimin önünden limonata gibi bir havada, mesela aylardan Mayıs, bir güney sahil kasabasının (ya hiç önemli değil kuzey güney olması mesela bir Burgaz Ada’nın) huzurlu bir limanında demirlediğim küçük gezer evimdeyim hayalleri geçiyor. Annem bu kez sadece hayret etmekle yetindi. Hiç sesini çıkarmadı aldıklarım. Sadece bir tebessüm etti.

Yarın sabah yolculuğa çıkıyor. Alışveriş sonrası beraberce geç bir öğle yemeği yedik keyifle. Birdenbire karar verip rezervasyonsuz gittiğimiz İsmet Baba’nın yerinde büyük bir şans eseri hem de deniz kıyısı masada, ikişer tek rakı ile bir-

likte biraz meze... Susuz içer annem rakıyı. Ben de su katmadım bu kez.

Sımsıkı sarılıp püştük dönüş yolunda. Ona iyi yolculuklar dilerken, kendince yeni bir hayatın başlangıcı dediğı bu geziye uğurlarken onu, gittiğı gibi gelmeyeceğini hissettim nedense. Kendimi on gün sonrasının büyük sürprizine hazırladığımı söyledim. Bana “abartma” dedi. “Sadece kafamı dağıtıp sonrasında tekrardan toparlamayı düşündüğüm bir kaçamak bu. Gittiğim gibi dönmeyi ben de istemiyorum ama radikal bir karar almayı da planlamıyorum açıkçası” dedi.

İnanmamış gibi baktım ki, inanmadım da zaten. Onu yolcu edememekten dolayı sıkıldığımı söyledim. “Önemi yok” dedi. “Hayatta çok daha mühimsenecek detaylar” olduğunu söyledi.

Beni taksi ile evime kadar bıraktı. Kendisi devam etti.

Ve şimdi buradayım. Aynamın karşısında. Askıları gevşemiş ten rengi sutyenim ve altına giydiğim beyaz penye g-string’imle yarı çıplak kendimi seyrediyorum. Ayaklarımda tekne ayakkabılarım. Aynaya yaklaştığımda dikkat ediyorum. Saçlarımdan dibinden çıkan kendime ait saç rengim, uçlarına yaptırdığım yapma sarılarla hiç de uymuyor. Tulum ve montu üzerime geçirdiğimde ise, yılsonu müsameresinde Sindrella olmak isteyen ama kostümü içinde Sindrella’nın sarı saçlı beyaz tenli görüntüsü ile çakışmayan, kömür saçlı esmer tenli hafif tüy bıyıklı kız çocuğunu görüyorum.

Sinan’a hırısından boyadığım saçlarım benim değil. Hayatımı boyamak istemişim aslında ama olmamış. Telefona sarı-

lup kuaföre açık olup olmadıklarını soruyorum aniden. “Gel” diyor. “Açığz, gelin başı yetiştiriyorum ama seni alırım araya.”

Saat akşam dokuz ve ben kısacık kesilmiş, kendi doğal rengine boyanmış saçlarımla evimdeyim. Uzun zamandan beri kendimi hiç hissetmediğim kadar özgür ve enerjik hissediyorum. Belki hayatıma dolaylı ya da dolaysız yollardan müdahale eden herkesin şu anda çevremde olmamasından, belki çalmayan telefondan, belki delice yağın yağmurun serinliğinden, kimbilir belki de kendi kendimle konuşmamdan? Bir şeyler beni uzunca bir süredir unuttuğum bir hisse kavuşturuyor ve halimden çok memnunum. Hemen odama koşup yeni saçlarımla deniyorum bu kez aldıklarımı. İşte bu benim. Kendini bulanık gölün suyunda seyretmelere doyamayan, günden güne kendine âşık olmaktan başka çıkış yolu kalmayan Narcissus olmaya şimdi hak kazanıyorum. Ancak dozu yerinde ve beni onunla aynı sonu paylaşma kadersizliğine sürüklemeyecek kadar da temkinliyim bir yandan da...

Dedem beni yukarılardan bir yerlerden seyrediyorsa eğer, o derin mavi gözlerine eminim babacan bir gülümseme yerleşmiştir. “Bir kadının eli hem manikürlü hem de avuç içleri nasırlı olacak” derdi. “Kadın, kadın gibi olmalı evet ama biraz da erkeklikten nasibini almalı. Güç ve güzellik birleşince aynı bedende, işte o zaman kendinden başka kimseye ihtiyaç duymazsın miço” derdi. O zamanlar ne dediğini çok da anlamazdım. Yelkenlisini almadan önce büyükannemle Suadiye’den kiraladıkları sandalla yaptıkları sefaları anlatırdı uzun uzun. “Kürekleri bir süre Meliha’ya çektirirdim, hem güçlü kolları olsun hem de akşam avuç içlerindeki sızı ile bir işe yaradığını hissetsin.”

Yeni aldıklarımı üzerimden sıyrıp, küçük metal dostumu kucağıma alıyorum yeniden. Konuşmaya başlıyorum, uykum yok.

“13 yaşında, dedemin öldüğü sene... O güne kadar erkeklere karşı ilgi duyma ihtiyacı mı hissetmemiştim acaba? Dedemin dediği gibi aynı bedende hem erkek hem kadın olmaya çabalarken, bilemiyorum. Onun öldüğü yıld, yazlığa gittiğimiz sitede ilk flörtümü yaşamıştım. İlk el ele tutuşma, içimde gene ilk kez hissettiğim, sanki grip olacaktım gibi garip ateş, karnımdaki burulmalar. O ilk öpüş ve ardından hissettiğim suçluluk duygusu. Akşam eve dönüş saatimde sanki alnıma keçeli kalemle yazılmış gibi bir utanç: ŞEHNAZ ÖPÜŞTÜ.

Bütün hafta annemlerin yüzüne bakamayışım... Akın, beni ilk öpen oğlan... 14 yaşındaydı o da. Galatasaray Lisesi'ndendi. Bana Fransızca şarkıları tercüme ederdi. Okulun müzik grubunda basgitar çalardı... Yakınlarda duyduğuma göre, üniversite okumak için gittiği Fransa'da hâlâ, bir sanat okulunda hocalık yapmaktaymış.

Bana hep “Seninle evleneceğim ben” derdi. “Komik olma Akın” derdim her seferinde. Ne yaşıyoruz daha çok küçük, ne de zamanın bizi nereye sürükleyeceğinden emin olamayız bilgiçliğindendi bu karşı çıkışlarım. Ona kendimi layık göremediğindendi. Evet. Bu denli popüler bir oğlanın yanına kendimi yakıştıramazdım nedense?

Aynı grup içinde arkadaşlık önceleri. Bir doğum günü partisinde Galatasaray Lisesi'nde okuyor diye ona sarı kırmızı renklerde bir t-shirt hediye etmiştim. Şehnazcığim, Galatasaray Lisesi'nde okuyorum diye Galatasaray'ı tutmak zorunda değilim. Ben koyu bir Fenerliyim dediği dakikaları hatırlıyorum. Sanırım düştüğüm bu yere batasica durum nedeniyle

ona son derece sevimli gelmiştim. O akşam partide bana çıkma teklif etmişti. Böyle başlamıştık Akın'la . Dört sene ve sadece yazdan yaza süren flrtleşmelerle, hayatımın ahmak ve bir o kadar da hangi rzgra kapılmışta da nereye gidiyorum sorusunu kendi kendime sormadan, amaçsız bir dönemini geçirmiştim. Yaşıtım kızlar ayda bir erkek arkadaş değiştirirken ben Akın ile olmak için diretiyordum. Hatta gitar dersleri bile veriyordu bana. Onun hayatını yaşamaya hevesliydim. Belki de onun gözünde kendimi layık olduğum yere çıkarma abalarımıdı tüm bunlar.

İlk sevgili travmamı bana yaşatan hediye rezaletinden sonra, erkeklerle hiçbir zaman sağlıklı bir ilişki kuramayacağım sinyallerini almış olmam gerekiyordu. Herkesin içinde düştüğüm bu "at gözlüklü, sığ kız" durumundan yırtmak için belki de, hep onun kartlarıyla oynadım. O beni bıraktı sonunda, ben onu değil.

Bu ilişkim nasıl bir ie işleyişle bilmiyorum, Akın'dan sonra seçilen değil, seçici olmayı yeğledim, her ilişkimde. rdğm duvarın ötesine, iyi aile çocukları, babası zengin olanlar, kendi zengin olanlar, başarılı iş adamları, mucize ilaç mucitleri, su gibi yakışıklılar, yunan heykeli vcutlular hiçbir zaman geçemedi. Hoş, insan neyi hayal eder ve o hayalinin peşinden giderse, sonunda ona kavuşuyor. Annem, "Tanrı, yağ mumu yakana yağ mumu, bal mumu yakana bal mumu verir" der hep. Ben elimde yağ mumu anağım ve vasati kırk çöplük kibrit kutumla aydınlanmayı seçmişim bunca zaman demek ki. anakta yana yana bir çimdik kalan yağ mumunu da elimde kalan son ple, Sinan için yaktım.

Sinan'la tanıştıktan iki sene sonra evlenmiştim. Tanıştığımız haftasında bana evlenme teklif etmesini inandırıcı bulmamam nedeniyle ki o zamanlar zaten teoride başka biriyle evliydim, ciddi ciddi bana sonraları yaptığı tekliflere de hep

“hayır” dedim. Evlilik ısrarı işin büyüsunü kaybettirmişti. Sulu zırtlak bir hal almıştı. Tamam, dizlerinin üzerinde önümde çömelmesi değildi tabii ki de istediğim, ancak en azından benimle evlenmek istediğine gerçekten inanmamı hissettiren bir an da hak etmiyor değildim hani.

Ya işleri rast gitmediğinde, ya eski arkadaşları ile içkiyi kaçırıldığı gecelerde ya da tarih sayfalarına geçecek kalitede seviştığımız gecelerin sabahında geliyordu bu yarım yamalak teklifler. Sonrasında pişman olmaya elverişli duygulanmalarla yapılan teklifler, anlık verilmiş karar hissi uyandırdı ben de hep.

Sonra bir gün, bu dik başlılığımın ve her hareketin altında incik cıncık her şeyi deşme özelliğimin üzerime üzerime gelip beni kastığı bir gün... Bodrumda, Yalıçiftlik'in ıssız bir kumsalında, yanımda bebekler gibi masum uyan, ama kendini bana sevdirmek için ne yapacağını da şaşırmış küçücük bir oğlan çocuğu afacanlığında yatan o sevimli, sanatçı elli adamı küçük öpüşlerle uykusundan uyandırıp “Burada evlenelim mi?” diye soruverdim. Uyku ile uyanıklık arasında, mırıl mırıl, “Olur” demişti. Verdiği cevabı uyandığında hâlâ hatırlıyor olması yetmişti bana. Her ne kadar hayal ettiğim (gerçi belki de hiçbir zaman bir evlenme teklifi sahnesi hayal etmediğim için başıma da gelmedi) bir seremoni olmasa da bu işe artık bir son vermek istedim.

Bodrum'da evinde kaldığımız, Sinan'ın mavi yolculuk teknesi kaptan arkadaşı ve onun gemicisinin şahitliğinde, bir hafta içinde evlendik. “Başın göğe erdi mi?” diye soranlara verecek cevabım ise yoktu, bugün gibi hatırlıyorum.

Bu evlilik müjdesi (!) İstanbul'da çok da yankı uyandırmamıştı. Annem, “sen mutlu ol yeter” şarkısını mırıldanırken, babam dul dul dolaşmamdan çok daha iyi bir görüntü verdi-

ğini düşlediği için olsa gerek, memnun kalmıştı bu kararım-
dan. Bahar'ın ise çok umurunda değildi. Sinan'ı çok severdi,
hâlâ da sever. Sinan da -şimdi hakkını yemeyeyim- hep bir kız
çocuk babası olma özlemiyle yanıp tutuştuğundan herhalde,
Bahar'la arasını hep çok iyi tuttu. Hatta ona babasından da
fazla babalık yaptı, diyebilirim.

Doğal olarak, Sinan'ın kendine ait bir evi olmadığından
Bahar'la ikimize dar gelen eve Sinan da ortak olmuştu. Evde
zamanla, Sinan'ın iş ve özel hayatına hizmet eden bir dü-
zen hâkim olmaya başlamıştı. Evin döküntülerinin durduğu,
apartman aydınlığına bakan küçük odası boşalmış, Sinan'ın
çalışma odası oluvermişti. Benim olan bir mekânda kendini
yabancı hisseden bir eşin kırık gururunun ona yaptırdıklarına
boyun eğerek yaşanan yıllar, en küçük bir tartışmada Sinan'ın
evi terk etmelerini de peşi sıra sürüklüyordu... Altı ayda bir
otomatiğe bağlanan ev terkleri son yıllarda ne bende, ne de
Bahar da sağlam sinir bırakmıştı. Her yeniden eve dönüşler,
yeni bir ayrılığın geri sayımını başlatıyordu sanki...

Hep bir sahte mutluluk, yeni başlangıçları yeniden şekil-
lendirme gayretleri... Olmuyordu, olamıyordu. Bu gidiş ge-
lişlerin, Bahar'ın ders başarı grafiğini etkileyeceği korkuları,
zamanımın çoğunu Sinan'a hediye etme zorunluluğum, bu
nedenle çevremdeki her şeyden kopuşum nasıl da beni içten
içe yiyip bitirmiş...

Buna dur demek istemeyişimin sebebi, yalnızlık korkum
muydu? Hayatta sahip olmak istediklerimi bir türlü ele geçi-
remeyişim gibi, elimden bırakmak istediklerimi de bırakama-
yışım mıydı?

İstifra - İstifa

Okul yolunda, ayaklarım geri geri gidiyor bu sabah. Zar zor yataktan kalkmamla başlayan günüm, evden çıktıktan sonra belki on kere bir şey unuttum kaygısıyla eve geri dönmelerimle devam etti. Hayırlısı...

Okulun bahçesine vardığımda çocukların çığlık çığlığa bahçede koşuşturduklarını görünce biraz kendime geliyorum sanki. Dilek'in son model Jeep' i bahçede yok. Endişeleniyorum. Çocuklarla bahçede kucaklaştıktan sonra içeri girdiğimde Dilek'in odasının kapısının açık olduğunu görüp başımı içeriye doğru uzatıyorum. Kocaman bir kahve bardağı ve ağlamaktan şişmiş gözlerle hareketsiz, masasında oturuyor. Her zaman bakımlı ve makyajlı yüzünden eser yok. Saçları yağdan tel tel olmuş ve özensiz bir biçimde tepesine plastik bir tokayla toplanmış. "Depresyon'un fotoğrafını çekip masaya ilıştirmişler

gibi duruyor. Gözlerini, önünde duran bilgisayar ekranına dikmiş, öylece kalakalmış, katılaşmış.

“Gelsene Şehnaz” diyor. Gözleri hâlâ ekrana kilitli...

“Dilek, neler oluyor?”

“Gel de, Ömer’e yazdığım şu maili bir de sen oku.”

“Dilek istersen şu durumda sonradan pişman olacağın bazı kararları vermeye zorlama kendini.”

“Boş ver şu anki durumumu, ben yıllardır bu durumdayım zaten, gel de oku.”

Şu anda, açıkçası hiç de şu anki Dilek’in sorunları ile ilgilenmek istemiyorum. Gönülsüzce yaklaşıyorum masasının kenarına ve yazdıklarını okumaya koyuluyorum.

Bir tam sayfaya yakın bir şeyler yazmış. İlişkilerine verip veriştiirdiği bölümleri hızlıca okuyup alt satırlara geldiğimde, boşanmayı kabul etmesi halinde Ömer’den talep ettiği tazminatlar, mülkler vs.’lerin maddeleri... Gözlerimi yuvasından çıkartacak neredeyse okuduklarım.

“Dilek bütün bunlar Ömer’in mi?”

“Aynen, bilmediğim belki başka neler var?”

“Biraz abartmamış mısın? Hem istersen bir avukata falan danış önce. Sonra bu yazdığın mektup, boşanma aşamasında başına dert açmasın?”

Kahve fincanını hızlıca masaya vurup ayağa fırlıyor. Sonra bana, sanki bu olup bitenlerin yegâne suçlusu benmişim gibi, içinde bana karşı nefretini yıllardır biriktirip kusma vakti şimdi gelmiş gibi, hırsla yaklaşıp iki elini havaya kaldırarak bas bas bağıyor.

“Ne abartması Şehnaz... İbne dört yıldır benle yatmıyor, “iktidarsızlık sorunum var” diye kaçıyordu. Kaç kere, “tedavi oluyorum” yalanlarını yedim onun. Sırf bu sorununu bahane edip benden boşanmak istedi kaç kere. Onu o Fransız orospuya kaptırmamak için neler çektiğimi biliyorsun sen. O kadar çok çocuk istedim hayvandan, gitmiş bir de o karıdan yapmış çocuğu. Adi herif, öldürmediğime dua etsin, donuna kadar alacağım onun!”

“Ah Dilek, keşke bu kadar uzatmasaydın bu ilişkiyi! Peki, iktidarsızım diyen bir adamın o kadınla buluşup karşılıklı kahve içtiklerini falan mı sanıyordun? Onca yol tepip gidiyordu Ömer.”

“Sabır kızım, sabrediyordum, bir gün bana tekrar dönecek diye.”

“Asıl sorunun ne senin biliyor musun Dilek? Sevgisiz olman. Ömer de aptaldı sanki, senin ona karşı ilginin banka cüzdanından geçtiğini fark etmeyecek. Neyse bence yollama bu mektubu. İyice çiğ kadın konumuna düşme adamın gözünde. Bu kadar kudretli bir ailenin donunu alacağım derken, dikkat et de onlar seni çırılçıplak bırakmasın.”

Söylediklerim hoşuna gitmiş olmasa da, biraz kendine gelmiş gibi masanın karşısındaki deri koltuğa kendini bırakıyor.

“Haklısın galiba. Sana sinir oluyorum Şehnaz. Her zaman benden daha akli başındasın.”

“Yok be Dilek bakma sen, herkese dağıtmak için bendeki akıl, yoksa kendime bir faydam yok.”

“Ben senin Sinan’la ayrılıklarınızda hiç yanında olmadım. Hatta onun sana her seferinde döneceğini bildiğim için kıskanıyordum da çektiğin acıyı. Çünkü acın bir ay sonra dınecekti, biliyorum. Sinan’ın seni ne kadar çok sevdiğini, nasıl

da sensiz yapamayacağını adım gibi biliyordum. Onu senden daha önceleri tanıyordum bilirsin. Hiçbir kadına sana baktığı gibi bakmadı. Asla terk ettiği bir kadına geri dönmedi, senden başka... Senin olmadığın her yerde senin adını geçirmek için hep bahaneler bulurdu.”

Dilek’in kendini attığı koltukta gözlerini bana dikmiş, birbiri ardına sıraladığı bu cümleler bir film sahnesini andırıyordu. Sanki biri bir teksti eline vermiş ve düz okuma yap demişti. Öylesine duygusuz, nokta virgülsüz, sadece repliğini ezber yapan biri gibi konuşuyordu.

Kilitlenip kalmıştım dediklerine. Sonra kendime gelip: “Geçmişe mazi derler” deyiverdim aniden. Geçmişe gömmenden daha henüz Sinan’ı, Birden çıkmıştı ağzımdan bu cümle.

“Birlikteyken değer verecekti. Çok geç. Benim artık erkeklerle uzun bir süre işim olmayacak. Sinan sayfasını kapamama iki satır kaldı Dilek. O iki satırı da okuyup başka kitaba geçeceğim yakında.”

Dilek, manasız bakışlarına anlam yüklemeye çalışarak ayağa kalkıp yanıma yaklaşıyor ve Temmuz sıcağında buz gibi olmuş kemikli elleri ile ellerimi tutuyor neden sonra.

“Şehnaz, bunu sana şimdi söyleyemezsem hiç söyleyemem” diyor.

Soru işareti ile bakıyorum yüzüne, “Neyi?”

“Geçen kış, Sinan evi terk ettiğinde hani... Bizi aradı, Ömer yoktu, yine orospusuna gitmişti, ona Sapanca’nın anahtarını verdim. Orada kaldı bir ay.”

“Biliyorum söylemiştin.”

“İşte o kaldığı dönemde iki hafta sonunu onunla geçirdim orada.”

“Yani?” Sorduğum sorunun cevabını biliyordum yine. Ama bu kez duymak istemediğim cevabı duymaya hazırdım.

“Yani, yattık işte. Of Şehnaz gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum, suratına nasıl bakabildim sorma. Vicdan azabından kahroldum. Tamamen benim Ömer’e, Sinan’ın da sana tepkisiydi bu. Yatmadığımız saatlerin dışında hep ‘sen’ din konu. Senin nasıl da başına buyruk, zapt edilemez birisi olduğun, Sinan’a ihtiyacın olmadığını her zaman ona hissettirmen. Hep bunlardan yakınıp durdu.”

Sanki biri şalterleri indirmişti. Bütün sesler sustu. Dışarıdan gelen çocuk sesleri, koridorda çalan müzik... Yüz kaslarım birden bire beynimden gelen komutu almaya başlamıştı. Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarıya kalkmaya başlarken, ellerimi yavaşça Dilek’in ellerinden kurtardım. Gözlerim büyüdü, büyüdü ve kocaman açıldı.

Dilek, gözlerimin içine bakarken yüzüme yapışan gülümsemeye anlam vermeye çalışıyordu.

“Bir şey demeyecek misin?”

“Berrin değil miydi yani?” diyorum sevinçle.

“Ne Berrin’i?” diyor Dilek, afallamış bir halde. “Berrin, Sinan’ın eski karısı Berrin mi?”

“Evet evet, o ucube!”

“Berrin nereden çıktı şimdi? Biraz önce sana söylediklerime sinirlenmeyecek misin, kafama bir şey atmayı falan düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum Dilek. Çünkü zaten beyninin küçücük kalmış kısmına da ben zarar vermiş olmak istemem. Harika bir sabahtı bu. Teşekkürler. Sende olmadığını sandığım dürüstlüğü, derinlerinde bir yerlerde de olsa var olduğunu görmek beni mutlu etti. Şimdi ben çocukların yanına gidiyorum. Cumartesi günkü sergi için bitirmem gereken bir iş var. Ayrıca... Cumartesi gününden sonra da bir daha buraya adım atmak istemiyorum.”

“Şehnaz çok üzgünüm, yalvarırım gitme. Düzeltebiliriz. Sen benim arkadaşısın. Sinan’la konuşayım istersen, lütfen.”

“Sinan’la konuşmak mı? Neyle ilgili?”

“Yani, bu olayla ilgili işte.”

“Onunla konuşarak anlaşılırdı eğer, bunu ben başardım. Onun bir tek beden dilinden anladığına sen de şahit olmuşsun işte! Sen içini ferah tut canım, ayrılmanızın sebebi sen değilsin. Sinan’la flört zamanlarımda da birlikte olduğunuzu biliyordum. O zaman bile önemin yoktu benim için.”

“Neyi, nasıl biliyorsun? Sinan mı söyledi? Ama... ama o zamanlar ciddi değildiniz, sen daha boşanmamıştın.”

“Dilek, mantıklı olmaya çalış lütfen! Ben boşanmamıştım belki evet, ama iki yıldır ayrı yaşıyordum kocamdan, ayrıca sen evliydin, hatırladın mı? Bir de arkadaşına, yani bana yapıyordun bu iğrençliği.”

“Çok perişanım Şehnaz, ne diyeceğimi bilemiyorum. O zamanlar, Sinan, senin onu takmadığını, ona kaçamak olarak baktığını zannediyordu. Sadece bir gece, dertleşmek için gittiğim bir gece, birlikte olduk. Hiç anlamı yoktu.”

“Anlıyorum, anlamı olmadığı için mi geçen kış da birlikte oldun?”

“Zayıfım işte, Ömer’in hıncı...”

“Konuştukça, gözümde değerin sıfırlanıyor Dilek.”

“Hadi Şehnaz, gel bir kafeye gidip konuşalım adam akıllı, biz eski arkadaşız seninle, n’olur.”

“Biz arkadaş falan değiliz Dilek. Sadece birbirine belli bir süre ihtiyacı olan iki eski tanışız.”

Onu, hıçkırıklarıyla bırakıyorum odasında. Kapıyı ardından kapatıp bedenimin titremesini bastırmak için duvara yaslanıyorum bir süre. Gözümünden bir iki damla yaş boşalıyor. O yaşlarla birlikte, Dilek’e olan bir gıdım sevgim de akıp gidiyor. Genzimi temizliyorum, yaşları siliyorum ve sınıfıma giriyorum. Sınıfa girdiğim dakikadan itibaren kendimi cüceler ülkesinin devi Guliver ilan ediyorum. Çocuklarla başladığımız büst çalışmalarına kaldığımız yerden devam ediyoruz. Hepsi çığlık çığlığa saçımın yeni modeli hakkında konuşuyor. Kimi çok güzel olduğumu, kimi erkeğe benzediğimi dile getiriyor. Hepsinin saflıkla fikirlerini bir çırpıda haykırmalarından haz duyuyorum.

Önüme koca bir öbek çamur koyuyorum, sonra odadan keskin adımlarla çocukların tuvaletine çıkıp, orada duran portatif aynayı yerinden çıkarıp seramik odasındaki tezgâhın üzerine özenle yerleştiriyorum. Ellerimle yeni kestirdiğim, Dilek’in farkına bile varmadığı güzelim kısa saçlarımı şekle sokuyorum. Ve kendi kahramanımın büstünü yapmaya başlıyorum.

Çocukların hepsi yine o bildiğim heyecan ve acelecilikleriyle, birbirleriyle itiş kakış, neşeleriyle bana eşlik ediyorlar...

Okuldan çıkarken, Dilek'in Jeep'i ile Turgut'u okulun bahçesine girerken görüyorum. Yüzünde güller açmış gibi Turgut'un. Beni görür görmez arabayı çalışır durumda bırakıp iniyor yanıma:

“Şehnaz Hanım, geçen akşam size habersiz geldiğim için, çok özür dilerim, diyeceğim; ama, iyi ki gelmişim, demek istiyorum ardından da...”

“Ne demek Turgut, sen ailemizdensin, sağ kolumuzsun, aramızda çekinme olur mu? Sonra bu ‘iyi ki gelmişim’ de ne demek?”

“Şehnaz Hanım, sizde tanıştığımız hanım... Medeni Hanım'la, şey... ben görüşmek isterim. Rica etsem kendisine sorar mısınız, bana telefonunu verebilir mi? Aramamı ister mi?”

“Bu sabah kalktığımdan beri duyduğum en güzel haber, sorarım tabii ki” deyip onu selamlıyorum ve evimin yolunu tutuyorum. Eve gitmeyi beklemeden, yolda sabırsızlıkla Medeni'yi çeviriyorum. Ondan daha fazla heyecanlanıyorum sanki bana ne oluyorsa?

Haberi duyan Medeni de önce kekeleyip hiç ummadığı bir anda başına gelen bu tekliften hoşnutluğunu belli eden birkaç kelime söyleyip onaylıyor.

Telefonu kapatır kapamaz Turgut'a müjdeli haberi ve telefon numarasını veriyorum.

Mahzen

Ben, “Büyüyünce gelin olucam” diyen kız çocuğu değilim. “Büyüyünce ne olacaksın?” diye zaten kimse de bana sormamıştı, hatırladığım. Ama içerilerde bir yerlerde kendi kendime, “ben büyüyünce gideceğim” derdim hep. Gideceğim yerler vardı. Yüksüz ve eşyasız olmak isterdim. Çıplak ayaklı bir İspanyol çingenesi girerdi uykularıma, çocuk aklımla o kadının hayatını yaşardım geceleri, uykuya dalmadan önce. Kırmızı, kat kat etekli bir elbise ile yağmurun cilaladığı parke taşlar üzerinde dans ederdim. Bir film karesinden mi, yoksa dedemin anlattığı hikâyelerden mi, nereden girdiyse içime bilmiyorum, hep o çingenenin hayatına imrendim ta ki memelerim acımaya başlayana kadar. Sonra o kadın kayboldu birden, araya, gerçek dünya denilen kötü adam girdi. Beni, elimden sinsice tutup ama hiç ürkütmeden karanlık bir mahzene indirdi. Benim gibi memeleri yeni çıkan kızlar, pipileri-

nin kenarı t ylenmeye başlayan oğlanlarla; memeleri çoktan büyümüş, hatta sarkmış kadınlar ve pipilerinin kenarlarındaki kılları ağarmaya başlayan adamlar vardı, orada. Bir kadının yanına ilişip sordum: “Burada  l me yaklaşan kimse yok mu?”

Bana dalg n gözlerle bakmıştı kadın, “Hayır,  l me yaklaşmadan, bu mahzenden çıkış yolunu bulursun, bulmak zorundasın. Kimsenin burada ölmesine izin verilmez. Sen de bulacaks n.” Bir kapıyı işaret etti sonra.

“Bu odada mahzenden çıkış yollarını gösteren planlar var. Birini seç ve takip et.”

Elimde duran k ğ tta bir ağacın sarmal kökü gibi bir çizim vardı ve her uzantı sonunda koca bir soru işareti. Matematiğim çok zayıftı. Afallamıştım. Çok bilinmeyenli denklemlerle dolu k ğ da bakıyordum. Ara sıra, geceleri, uykuma, kırmızı kat kat elbiseli o dansçı kadını davet edip soruyordum, “Ne yapacağım?” diye.

“Bana bakma, ben de çıkamadım daha buradan, birkaç dolunayım daha var ama, dilerse  peşimden gel” diyordu bana...

Hevesleniyordum bu teklifi duyunca, hazırlanmaya başlarken bir bakıyordum birden kayboluyordu. Orada geçen, zaman değildi. Sadece, çıkışa giden yollar kayardı ayaklarımızın altından. Vaktin geçtiğini zannederdik. Yanılısardık. Gece-gündüz, herkese göre değişirdi; herkesin geces  gündüzü farklıydı. Bazen küfürler gelirdi kulağıma, bazen hay-

kırışlar. Yumruklanan kapıların, yollarda uyuyup kalanların horlama seslerini duyardım bazen...

Dans ederdi birkaç kadın el ele; erkekler onlara bakıp kadeh kaldırırlardı, sonra da kadınların eteklerini...

Annemi çok sık görürdüm mahzende. Dedem, ben gelmeden çoktan çıkmıştı. Babam kadeh kaldırıp etek açan gruplarda, uzaktan bana gülümserdi hep. Bir an artık kayan yolların sonuna geldiğimin farkına vardım. Su sesi geliyordu kulağıma derinlerden bir yerden. İnce ve cılız akan bir su sesi değildi. Daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu. Çağlayan bir gürültü... Gittikçe yaklaşıyordum.

Mahzende, “Herkesin eteğinde dolaşan falcı kadın söylemişti bir gün duyacaksın” diye. İnanmamıştım. Ormanın sesini duymuştum içerdeyken; limana yanaşan gemi sesi, kırık sesi, çatlak sesi, kum fırtınası uğultusu, tükürüğün balgam kıvamına gelme sesi, anne sesi, yağmaya yakın bulutların çarpışma sesi, erkeklerin avuç içlerinin sesi, şehir sesi... Bunları biliyordum. Fısıltı sesini de... damlayan kan sesi, alkış sesi, çürük domateslerin bedenlerde patlama sesi, doğum yapan bir kadının kulakları sağır eden sesi, falcı kadının tıslaması, denize dökülen bokların sesi... Beni, yanına çağıran beyaz atlı prenslerin buğulu sesi, sonra birden uzaklaşan atlarının nal sesleri, saray soytarılarının çevirdikleri çemberlerin sesi... Hepsini biliyordum. Ama ilk defa bir çağlayan sesi duyuyordum. Sesin geldiği yöne hızla koşmaya başlamıştım. Falcı kadın ardımdan sesleniyordu: “Memelerin çok sarkmadan git hadi!”

“Borcum var mı sana?” diye, sordum arkamdan gelen sese bakıp.

“Bana inanmayarak ödedin borcunu... Hadi durma.”

Sese yaklaşırken, yüzüme, rüzgârın, çağlayandan koparıp oraya buraya savurduğu damlalar vurmaya başlamış; yollar, ayağımın altından kaymayı bırakmıştı. Çağlayanın dibine geldiğimde, hiç tereddüt etmeden üzerimdeki paçavralarla altına girdim suyun. Yıkanmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki. Kendiliğinden köpüren su, çitiş çitiş olmuş saçlarımın uçlarını alıp götürüyordu. Aklanıyordum. Tuhaf... Nefes alabiliyordum suyun altında. Ancak bir edebiyat şaheserinin satırlarında tasvir edilebilecek mükemmellikte, “çağlayan altında yıkanan kadın” görüntüsü veriyordum.

Ta ki duş başlığı kafam düşene kadar...

Okuldan döndüğümünden beri, Dilek’in üzerime yapışan itiraf kokusunu çıkarmak istercesine sabunlanıyorum, yarım saatir. Duştan çıktıktan sonra, yaktığım keyif sigarası ile yalnız geçecek bir geceyi sessizce kutlamaya hazırlanıyorum.

Bu saatlerde, Berrin, bütün bir hafta sonu katıldığı sosyete barlarının açılış gecelerinin yorgunluğunu atmakta belki, evinde...

Annem ve gemisi, çoktan Ege sularına inmiştir... Kimbilir, belki Müge, adını bile bilmediğim bir sürü bitkiyi harmanlayıp yaptığı çayını penceresinin önünde yudumlarken, kocası internetten iş ilanlarına bakıp otuz bir çekiyordur arka odada...

Bahar, Emel'in yaptığı şevketi bostan yemeğini kusuyordur, evin dışına inşa ettikleri tuvaletin deliğine...

Dilek, "Acaba Ömer'den bir çocuğum olsa bu işten daha mı kârlı çıkardım? ın hesaplarını yapıyordur, yatağında...

Sinan ise bir yerlerde, belki de gerçekten Suadiye'deki kiralık evde, bir kediyi bir insandan daha çok sevmeye devam ediyordur. Pişkin pişkin... Bacak arası sızlamaya başlayana kadar burnunu havada tutabilen, testislerine ağırlı basınca da o havalı burnu yere düşürüp kadın kokusunun peşine takılan, bir market poşeti dolusu para karşılığında ruhunu şeytana satan erkeklerin bindiği kayıkta, kürek çekmeye devam ediyordur, kimbilir?

Ben ise, "Kim yaptı bunu sana?" sorusunu, acıyan gözlerle soran suretimi karşıma almış, hiç olmadığım kadar açık yüreklilikle, çırılçıplak ve ıslak ve berrak ve fırından çıkarılıp taptaze tezgâha konmuşluğun rehabetiyle cevap veriyorum: BEN

İtiraf ediyorum, Tanrı akıl dağıtırken, ben masanın altında, kaybettiğim terliğimin tekini arıyordum, belki de aslan ayaklı masanın oymaları arasındaki örümcek ağlarını temizliyordum.

Kimbilir? Belki de bayılmışımdım. Kendime geldiğimde kırk yaşımdaydım...

Mektup

Sinan,

Bir sene öncesine kadar isminin önüne konacak onca sığata sahipken şimdi benim için sadece yalın bir isimden ibaretsin. Ve ben senden geriye kalmış bu isme yazıyorum mektubumu. İki kadeh götürdüm, o nedenle sanırım uzun yazacağım. Okuyup okumamak sana bağı, keyfin bilir... Daha doğrusu, keyfinin kâhyası. Unutmadan, keyfinin kâhyasına benden selam söyle. Onu yıllardır baş tacı etmemin hatırına, kırmayacaktır beni, dinleyecektir sonuna kadar.

Doğmak bizim suçumuz değildi... Doğurmak isterken de, annemiz masumdu... Babamız masumca sevmiştı annemizi ve ona daha da sıkıca bağlanmak istemiştı bizim dünyaya gelmemizle. Bunu masumca istemekte hiçbir suçu yoktu. Büyürken bizim hayatımıza giren yanlışlar masumdu; sadece aklımızı başımıza getirmek istediler ama isimden kaybettiler: Yanlış!

İsterken bir şeyleri, suçumuz yoktu. Çünkü çok güzellerdi hepsi, çok çekici ve kendimize yakıştırdığımız... Kendimiz neydik ki, o güzel olan her şeyi yakıştırdık kendimize?. Bedenimizi sevmek, ruhumuzu sevmek bizim suçumuz değildi. Hepimizin evindeki ayna, biz nasıl istiyorsak öyle gösteriyordu bizi bize. Aynaların bir suçu yoktu yalan söylerken; onları biz almadık mı bedelini ödeyip? Her yanlışımızda sığındığımız bahanelerimiz, bizden yanaydılar. Tek istedikleri bizi masum göstermek değil miydi?

Her aşkımız masumca bitmedi mi kendimizce? Ve her aşkı bitirmek isterken sebeplerimiz, bizim masum başucu bahanelerimiz değil miydi?

Bu bahaneler karşılıklı çarpışırken hangisine haksız dersin ki? Her masum kişiliğin kendi masum bahanesi... Tek suçlu var hayata dair: Kelimeler. Kelimeler, o küçücük, tek başlarına ya da yan yana dizilmiş cüceler...

Günlerce, gecelerce, "Nasıl yakışığı kalır yan yana geldiklerinde, acaba?" diye düşünülen boyu devrilesi cüceler. Doğmamıza, doğurmamıza sebep. Ağlamamıza, ağlatmamıza sebep. Sevdiğimizize sebep, terk edilmemize sebep, anlamamıza, anlayamamamıza, bilmemize, bilemememize, kanmamıza, aldatmamıza sebep...

Yanyana, ne yaparsan yap her zaman doğru dürüst getiremediğin kelimeler...

Hep, yanına yakıştığını zannettiğimiz başka kelimelerle süslemek için çabaladığımız, daha anlaşılır olmak için kimi zaman, bazen olduğumuzdan daha büyük durmak için, çoğu zaman ne kadar çok sevdiğimizi anlatabilmek için... Birbirine dolandırılmak zorunda kalınan sefil fareler...

Onun için midir ki, her kaçmak isteyeişimizde kendimizden, hep dilini bilmediğimiz bir ülkenin kumsalının hayalini kurarız, burnumuzun dibindeki denizin yerine?

Onun için midir ki, dilini bilmediğimiz kadınların, erkeklerin hayalleri ile doldururuz yanı başımızı, kendimizi rahat ve huzurlu hissedebilmek için?

Ve onun için midir ki, “Seni Seviyorum” diye birleşen kelimelerin sahibinden kaçmak istediğimizde, hiç konuşmayan denize bakmak, daha çok huzur verir bize?

Aslında konuşmak, yazmaktan daha zor. Yazmak da düşünmekten...

Hepsine inat; onun için midir ki, daha çok kendimizizdir, hayal kurarken sessizce, kelimesizce?

Kurmaya çalıştığım hayallerimle birlikte kendim olduğum bir geceden yazmak istedim sana. Epeydir kıvrınmaktaydım, seninle sözlü iletişime girmek için. Sıvı paylaşımı olmadan anlaşabildiğimiz nadir dakikalarda da açmak istemedim komuyu, o anın büyüsunü bozmamak adına.

Evet, konuşmak daha zor yazmaktan. Ben kolay yolu seçip yazacağım. Ama başka bir zoru başardım say. Düşünmeyi...

Beyninin sağ yarımını kullanırsın sen, sola hâkim mantıktan eser yok sende” deyip durduğun zamanlar geldi aklıma. Haklıydın belki ama bir de şöyle düşün: Sol lobu kullanmaya kalksaydım, beni hiç tanıyamayacaktın.

İşte o sol lobu zorluyorum bir haftadır. Ve sonunda, senden, “seni hayatıma soktuğum için” özür dilemem gerektiği dank etti kafama... Bu mektup bir özür mektubu anlayacağın.

Babam yanımda olmadığı için; henüz sekiz yaşımdayken, tanımadığım bir adam, klitorisimi benden önce keşfettiği için; engin deniz gözlü dedem hayatımın ilk aşkı olduğu için; büyüyünce “gitmek” istediğim için; ilk öpüşme sebebim, yanlış hediye seçimim olduğu için; annem babamla cinsel sorunlar yaşadığı için; senden özür dilerim...

Tüm bunları bilmeden girmişim hayatına bir hevesle ve bir türlü çıkamamışım oradan. Karanlık ve her dem serin

dehlizlerinde özenle sakladığı geçmişine, herkes biraz nadide şarap mahzeni ilgisi gösterir ya, aslında bilmezler ki orası sirke kileri... Aynen öyle, Sinan. Mantarı çıktığında, lezzeti burdu biraz dilimi benimkilerin de...

Şöyle diyelim gel istersen, çocukluk anılarımız örtüşmedi seninle... Boku atalım geçmişe ve geleceği zorlamayalım habire.

Doyduğu heyecanları kusmak isteyen biriyle, hiç tatmadığı lezzetleri denemek isteyen biri, bir araya geldiğinde, o masanın tadı kaçıyor diyelim.

Her ne kadar ortak paydalarda buluşup keyiflensek de çoğu zaman, bu anların geleceğini beklerken geçirilen vakitlerde kaybolmayalım daha fazla.

Seni sevmeye devam ediyorum, tüm olana bitene rağmen. İtiraf edeyim, oldukça da uzun bir zaman alacak sana olan tutkumun peşimi bırakması. Ama bu kez söz veriyorum kendime, dönmeyeceğim sana ve dönüşümü de deli gibi beklemeyeceğim. Bırak, unuttuğun ayakkabı burada kalsın. Ne zaman ki, bir gün benim için bir anlam ifade etmeyecek, işte o gün gelip de kapıdan almana izin vereceğim. İçeriye girmeni deliler gibi istemediğim o gün, gelip alacaksın. Kapıdan...

Senin dünyana, seninle yolculuğa çıkmaya karar verdiğimden beri geride bıraktıklarım beni hep çağırdı. Bugün itibarıyla o "gerideki"leri bir kolaçan edeceğim. Birlikte yola çıkmaya değer bulacağım kişi ile beraber, ama bu kez benim dünyamda, bir seyahate çıkacağım...

Kısacası, şairin de dediği gibi, "Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim/yüreğimde bir çocuk, cebimde bir revolver".

Ş.

Yüreklerde yaşatılan çocukların ceplerini karıştırırsalar, çoğundan bir oyuncak revolver çıkar belki ama benimkinden bir yelkenli... yelkenlim şimdilik tenekeden belki ve içindeki mumu yaktığımda çıkan ısıyla pıt pıt etmekte yüreği... Nasıl ki, bir aşk, koca bir ömür ya da annen, yitip gitmeye yüz tuttuğunda hatırlarsak hayallerimizi, benim de ceplerimdeki oyuncakların elime çarpması için yitirmem gerekmiş gerçekleri...

Gözlerimi köreden bir nil yeşili rengine dönüştürdüğüm ekrana baka baka, o delice ilham nerelerden geldiyse bilmiyorum, suyun tazyiğinden olabilir, bir mektup döküyorum Sinan'a, elektronik ortamda. Basıyorum göndere ve yolluyorum.

Biliyorum ki cevap yazmaz bana, hâlâ zannede dursun ki, gelmeyen cevabı beklemekten sıkılıp ona telefon edeceğim bir iki gün sonra. Ama bu kez yanılıyor. Benimle ilgili düştüğü yanılgıların sonuncusu olacak bu. Onu da kurtarıyorum bir eziyetten aslında. Cennetteki yerimi sağlamlaştıracak bir çentik daha attım biraz önce...

Yazmak, o kadar da zor değilmiş meğerse, yazabilmekmiş zor olan ve yazabilmek için de yitirmen gerekmiş gerçekleri, hayallerine yer açabilmen için. Tozu alınmamış bir sehpanın üzerinden veda etmekte varmış geçmişine. Önümde açık duran bilgisayarın, sigara küllerinin girdiği tuşlarının arasından çekip gidebilmek de varmış.

Göz göze gelip de söylemeye dilinin varmayacağı ne varsa, nasıl da hoyratça haykırabiliyorsun ekranın başından. Geçmişine veda edebileceğin gibi, geleceğine hoş geldin de

diyebilirsin buradan. Çağırmanın acizliğine aldırmadan, ezilip bükülmeden.

Canım Müge,

Seni çağırıyorum yanıma yine, çocukluk yıllarımıza. Erenköy'deki oyun bahçemizin masum kuytu köşelerine. Ve sen elinde bez bebeklerinle beni beklerken oyuncak evimizde, söz ben kaçmayacağım yanından bisiklete binebilmek adına...

Babalarımız, cennette buluşursa bir gün, bırakalım anelerimizin bize bir örnek giydirdikleri karpuz kollu elbiselerimizle çektiğimiz fotoğraflara baksınlar, yan yana. Ve baban, babama, "Erken çıktık be Faik bunların küçücük dünyasından" dese. "Hadi ben neyse de, çağrıya karşı gelemedim, ama sen ne bok yemeye üç beş ayyaşın peşinden gittin gece gündüz" dese. Biraz hırpalasa... Babamın gözleri dolsa, ama ağlamasa çok fazla. Yine de dayanamam onun gözyaşlarına. Babası da onu sevemediyse doya doya küçükken, öğretemediyse hayat ona kollamayı, o da ne yapsın be Müge? Senin işine çok da yaramıyor diye kesip atabilir misin sol elini? İşte o benim sol elim gibi yine Müge... Arada bir çıkar gelir, yine kaçtığı delikten, sağ elimin tırnaklarını kesmeye çalışır, eğri büğrü de olsa.

"Baba sevgisini koru. O sevgiyi kesip atarsan, tanrı da senin mutluluk ışığını söndürür." Bu sözü okudum geçenlerde bir yerde...

Seninle benim ışığımız sönmedi hiç ama hep titredi durdu. Babalarımıza karşı ikimizin de hıncı vardı, içimizde bir yerlerde. Sen seni erkenden terk edip giden babanı suçlamadın mı, doğru söyle? İşin içinden çıkamadığında çocuk aklınla, annene suçu atmadın mı baban öldüğünde. Üç ay için koca delisi kardeşine yakın olmak adına, babamı o ölüm yolların-

da gidip gelmeye mecbur bıraktın demedin mi hiç, bir gün de olsa? Aklından geçmedi mi hiç?

Ben misal, babamla ilişkimi çok sorguladım, çok dövdüm onu rüyalarımnda...

Hassas dengeler tabii bunlar Müge. Bahar'a şimdi aynı acılardan nasibini alıyor bence. Bahar da babasının, saf pamuktan nevresim takımlı yatağında, ebegümeci aşığı bir kadınla yan yana yatmasına, ne kadar onay veriyordur sence?

Ben, hayata, karşı dik durmak için onu ezmeyi seçtim aklım sıra. Önce ezip sonra elimi uzatmayı, sense boyun eğip, itaat etmeyi...

Ve şimdi, yapış yapış bir yaz gecesinde ve ben terlerken ve mektup yazarken, anlıyorum ki Müge, bizimle dalga geçmiş bu orospu çocuğu hayat.

"Hayatın anlamı"nı sorgulamış yıllarca insanlar. Ben de onlara dahil oldum epey bir zamandır. Rüzgar nereden esiyorsa kontramı ona göre çevirmişim meğerse. Kafanı iki elinin arasına alırsan eğer, aklın başına oturuveriyor çok geçmeden. Kimse sana, senin kendi kendine dürüst olacağın kadar açık yüreklilikle yaklaşıyor. Ve bil ki, "Dürüstüm" diyenlerin, bir yenilgi yaşadıkları anda yüzlerinin aldığı ifadeyi görmek istemezsin.

İkimiz de, inandıklarımız uğruna kendimizi parçaladık. Belki de biz hiçbir şeye doğru düzgün inanamıyorduk. Şimdilerde, farkında mısın bilmem, uzun yollarda gece gündüz giden ama hiç mola vermeyen bir otobüsün yolcusu olmuştun. Mola vermiyorlar çünkü durdukları bir benzin istasyonunda gireceğin tuvaletin, leş gibi kapısının arkasında yazan gerçekleri görmeni istemiyorlar.

Oralarda bir yerde yazıyor: "Herkesten farklıyım" demek, "herkesten farklıyız" diyen bir gruba dahil olduğunda önemi ni yitirir.

Çık o gruptan, diyesim var sana Müge. Ama biliyorum ki onlarla kalacaksın, ne desem boşuna. Sana karşı duruşlarım, hatalar yapmana engel olmak için. Ama belki ben de gitmek istemekle büyük bir hatanın eşiğindeyim.

Öyle bir an geliyor ki, soruları kendi kendine sorduğunda ve kendi kendine verdiğinde cevaplarını, yüreğinin bütün berraklığıyla, bütün bilirkişilerin ağzını açık bırakıyorsun. Ama görüldüğü kadar kolay değil bu kendi kendinle tartışma halleri. İç savaşların yıkımı ne kadar ağırsa, sonuçta tadacağın galibiyetin hazzı da bir o kadar yoğun oluyor.

Cilalı, özenle işlenmiş kenarı dantelli cümlelerle, bazı kavramları, felsefeleri, sözümona entelektüel birkaç ortamda sunanlar ve bunları yaymaya çalışanlar, hayatın anlamını sorgulayan her insanın deforme olmuş bünyesine iyi gelebiliyorlar. Haklısın bu konuda...

Onların arasına girdiğin an, geçmişte yaşadıklarını reddediyorsun. Geçmişini ömründen koparıp atmanı istiyorlar, acı tatlı ne yaşıadıysan hepsini hem de... Onlara katılmanın yegane bedeli bu... Bu seni heyecanlandırıyor. Farklı hissetmene neden oluyor. Artık senin için öteki olan geçmişine bıyık altından alaycı bir tebessüm fırlatıyorsun, anlayabiliyorum.

Hayata karşı durmak için etrafına sardığın bu kabuk emin ol günün birinde senden diyetini isteyecektir. –Mış gibi yaşamamanın ağırlığını artık daha fazla taşıyamadığın bir anda da -bende geçirdiğin son akşamda yaşadığın gibi- haykırarak ağlayacaksın.

Belki yine içinden bu satırları okurken, “Sen ne anlar-sın ki?” diye geçiriyorsundur. Niyetim mistisizmi, ruhaniliği ya da adı her neyse -sen spiritüellik de- hiçe saymak değil. Üç beş kişinin, bin yıllar öncesinin Doğu Felsefesini, san-ki kendi keşfettikleri bir şeymiş gibi sahiplenip mevzuyu bir kazanç kapısı haline getirmelerini sadece komik buluyorum.

İnançları yargılamak çok tehlikeli, balçık dipli sulara boğar kişiyi. Ve şu anda bunu yapma niyetinde de hiç değilim. Ama bu mantık çerçevesinde işleyen sistem “biz seçilmişiz” havasında başlayıp sonradan aralarına üye katma ve maddi çıkar sağlama çabasına varıyorsa işi; bizlere de eleştiri yapma hakkı doğuyor demek ki...

Hele hele, “Kendini sev, kendinle barışık ol, evrenin, otun, böceğin sesini dinle falan gibi öğretileriyle karşıma çıkmasınlar. Yüzyılımızın şartlarını hiçe sayarak yaşamaya çalıştığın bu felsefe, günümüz insanına ancak dipsiz bir rehavet hissi ve beraberinde hastalık derecesine varan umursamazlık zerk ediyor. Yani başa çıkamıyorsan, umursama felsefesi yayıyorlar. Sende hissettiklerim işte bunlar.

Güzel arkadaşım, diyeceğim, toprak yollardan geçerken, savrula savrula kaybettik kendimizi ama hiç değilse dönüş yolunu biliyoruz. Daha güvenli değil mi sence de, bildik yoldan geri dönmek?

Kafama terlik fırlatma kıvamına getirdim seni biliyorum ama bakma sen, alkolün de etkisiyle sana burada hayatın anlamı söyleyimi geçerken, ben de tercih ettiğim dönüş yolumun tekinliğinden emin değilim aslında. Ama şu da bir gerçek ki, iki günden beri iki elimi de geçmişin hâlâ kor sıcaklığına sokup duruyorum. Acıya ne kadar dayanırım diye sabrettim. Bir süre sonra acı hissetmemeye başlıyorsun galiba. Daha doğrusu hissettiğin acı, mazoşistçe bir zevke dönüşüyor. Kendimle hesaplaşmaktan dilimde tüy bitti. Nasıl becerdiysem, sıkı sıkıya kapadığım kirli çamaşır çekmecelerini açıyorum epeydir. Temiz, kirli iç içe geçmiş. Çıkarıp koklayıp yıkayıp kaldırıyorum yerlerine. İyi geldi gibi şimdilik.

Yaşadıklarını hatırlarken, aynı anda da işleyen zamana paralel yeni geçmişler de ediniyorsun. Şimdi sıkı dur: hani sana “Dilek, Sinan’ın tadına benden önce bakmış” dedi-

ğimde, “Saçmalama Şehnaz” demiştin ya... Meğerse, benden sonra da tadına bakmaya devam etmiş. Bugün dayanamadı itiraf etti.

“Şimdi ne yapacaksın?” dersen, ilginç ve aslında ürkütücü bir biçimde, bu gerçeği öğrenmiş olmaktan dolayı çok mutluyum. Öncelikle yüzleştiğim bu durum, Sinan’ı sevme sürecimin bitmesini hızlandıracak. Ayrıca bir türlü bırakmak isteyip de bırakamadığım işimden istifa etmeme geçerli bir sebep sundu.

Gördüğün gibi, hiç bir mistik topluluğa ait olmadığım halde, her şey, benim tarafımda da “olacağına varıyor” ve Evren Hanım bana da oturmaya geliyor ara sıra, pozitif enerjilerini de alıp.

Gittiğinden beri biriken malzemeler arasında en taze fırından çıkmıştı buydu. Annem bildiğin gibi, yola çıktı. Bahar’dan ses seda yok, herhalde keyfi yerinde...

Bir radikal haberim daha var ama, o haberi vermek için erken. Bu arada yılların varoluşçuluk felsefesini, peygamberlerin kutsal kitaplara yazdıklarını, bilim adamlarının deneylerle kanıtladıklarını, zamanında atalarımızın dillerinden düşürmedikleri beylik sözleri alıp onları kendine mal ederek yazan otoritelerin (!) ulvi metinlerini bana yollamayı kestiğin için sana kucak dolusu sevgiler yolluyorum. Yakışıklı ikizlere bol şans, beyhude gezen kocana acil şifalar, sana da peygamber sabrı ile harmanlanmış dingin dimağlar diliyorum.

Seni seviyorum. Her zaman seninleyim. Kont Drakula’yı bile baş tacı etsen, kanım sana feda bunu unutma...

Şeno.

Hayatımda ciddi ve sarsılmaz yere sahip bu iki insana, bugünkü şeklimi almamda bana gösterdikleri yüce destek için teşekkür ettikten sonra makinemi kapatırken fark ettim, çoktan yeni güne girmişiz bile...

Uyku, bitmemiş işin anasını beller Şehnaz. Uyu hadi...

Bugünlerde üç kişiyiz...

Ben, keyfım ve kâhyası

Aradan geçen birkaç gün içinde Bahar'ın -Emel'e rağmen- son derece hoş vakit geçirdiği, annemin Rodos Adası'ndan bana kelebekli bir pano aldığı, sabahlara kadar gemi güvertesinde yeni tanıştıkları iki bekâr beyle konken partileri yaptıkları haberlerini aldım.

Dilek birkaç kere beni aradı ama telefonu açmadım bile. Yazdığı gereksizce uzun, saçma sapan mailine ise sadece, “Anlıyorum, sergide görüşürüz” gibi bir cevap yazdım.

Kapıma Turgut'u bile yolladı geçen gün. Beni çok merak etmiş. Turgut'la sağlık ve sıhhat durumum hariç keyifli bir sohbet yaptık ayaküstü, kapı önü. Medeni ile yemeğe çıkmışlar, ailesi ile tanıştırmayı düşünüyormuş, annesi ve kız kar-

deşleri gelecekmiş yakında Gümüşhane'den. "Selam söyle Dilek'e" dedim ve "Söyle ona, hayatının hiçbir döneminde bu kadar sağlıklı olmamışmış." Medeni ile gelişen ilişkilerine de içten onay ve memnuniyetimi sundum.

Tabii ki Sinan'dan mailime cevap gelmedi. Ama onun ısrarla beklediğı, "benim acil durum, son çare telefonum da ona gitmedi. Birbirimize bu derece suskun durmamız ve iletişime geçme çabasızlığımız karşılıklı paydalarda buluşuyor demek ki. Sevindim.

Alışverişe çıktım sonra. Doğum günümdü geçenlerde. Kırk yaşıma kutladım. Tek başıma. Bu önemli yaşı, parti havasına çevirmek isteyen arkadaşlarım aradı. Tek başıma kutlamak istediğimi söyledim herkese. Uzun zamandan beri gitmediğim Kalamış Marina'da, bir kafede elimde bir kadeh içkiyle rüzgârda ses çıkaran yelken iplerinin direklere vuruş cıvıltılarını dinleyerek günü batırdım. Bol bol kutlama telefonları aldım. Sinan, "happy birthday" yazıp yollamış kısa mesajla. Hani bazen söylemek istediklerini başka dilde anlatmak daha bir güvenli ya da erotik ya da baştan savma gibi gelir ya, o hesap sanırım. Karşılığını ben Türkçe yolladım. "Sağ ol!"

Sonraki günlerde, ısrarla kutlama yapmak isteyen birkaç arkadaşla gecikmiş bir doğum günü yemeğı yedik.

Beyoğlu'na geçtim bir sabah. Taksim mahmurdu hâlâ, o kadar erken geçtim. İstiklâl Caddesi'ni boydan boya yürüdüm, sallana sallana. Belli ki yeni kepengini açmış bir kitap ve müzik dükkânında neredeyse yarım bir gün geçirdim. Tekne ile dünyayı dolaşan bir çiftin kitabını aldım, birkaç da CD... Aklıma geldi, "boş kaset satıyor musunuz?" diye sordum utana sıkıla.

“Tabii ki” dedi sakallarını tuhaf şekilde tıraş etmiş delikanlı. Bir tane 90’lık Raks kaset aldım. En çok buna sevindim. Çıktığımda açlıktan dönen başımın beni götürdüğü yöne doğru gittim. Gözlerimi açtığımda Balık Pazarı’nın girişinde bir yarım ekmek kokoreçi ruhuma ve bedenime hediye ediyordum. Oradan çıkıp Tünel’e doğru yürüdüm, sevimli bir ara sokak kafesinde acı bir Türk kahvesinin yanına iki tane sigara yakıştırdım. Cadde ve sokaklar gençlerle dolmaya başlamıştı. Birkaç üniversiteliden kesik yedim, hoşuma gitti. Bir dükkânın vitrininde kendimi seyredip bende ne bulduklarına baktım, hak verdim delikanlılara...

Geri dönüş yolumda Terkos Pasajı’ndan kendime ucuz tişörtler aldım. Birkaç ara sokağa saptım. Küçük bir galerideki heykel ve resim sergisine girdim. İnci’de profiterol yedim. Bu kadar zorlanmaya alışık olmayan midem bozulur gibi olunca korktum. Babamın yıllardır lavanta kolonyalarını aldığı Rebul Eczanesi’ne girdim, bir Talcid aldım, nedense bir de lavanta kolonyası... Canım günü burada bitirmek istemedi.

Elmadağ’dan Nişantaşı’na doğru uzunca bir yol katettim. Çevremde insan görmekten haz aldım. Her çeşit insan... Nişantaşı’nın bakımlı, estetikli ve mağrur ve züppe ve kaygısız sokaklarında butik vitrinlerine bakındım. Sokakta korsan DVD satan bir gençten tavsiye üzerine son çıkan iki tane aksiyon filmi aldım. Kadıköy dolmuş kuyruğunda beklerken DVD’ci çocuğun koşarak yanıma geldiğini fark ettim. Tezgâhının önünde unuttuğum tişört torbamı bana uzatan ellerine ve gülümseyen bakışlarına teşekkür ettim. Dolmuşa bindiğimde, “Müsait bir yerde inecek var” demeyi özlediğimi fark ettim. Sırf diyebilmek için son duraktan önce indim. Eve geldim. Tişörtlerimi ayna karşısında giydim çıkardım, giydim çıkardım, giydim çıkardım...

Bayılmışım, kendime geldiğimde kırk yaşındaydım

Sanki yıllar önce tanrının akıl dağıttığı saatlerde, bayılmıştım, evet. Ve kendime geldiğimde kırk yaşındaydım. Ayı-lır ayılmaz, dolu dolu yaşanmış koca bir boşluk hissi, elde avuçta kalan birkaç parça değer ve yanı başımda bir tek doğurganlığımın ödülü ile kalakalmıştım.

İkinci bir şans veriliyor zaar, ona denk geldim kimbilir?

Aylıveriyorsun birden.

Ararsan buluyorsun, kurcalarsan bozuyorsun, deşersen eline illaki batıyor bir iğne; kazarsan çıkıyor, örtersen görünmüyor; duyarsan irkiliyorsun, tutarsan hissediyorsun, kaybedersen üzü-lüyor, bulunca seviniyorsun... Çıkarsan görebiliyor,

inersen duyamıyorsun; yağarsan ıslatıyor, yağmadığında kurutuyorsun; beklersen üşüyor, yürürsen ısınıyorsun; seversen semiriyor, sevmediğinde soluyorsun; açıksan herkes sana geliyor, kapalıysan kapından dönüp gidiyor; verince büyüyor, alınca borçlanıyorsun; gülersen kırışıyor, ağlarsan ayıplanıyorsun. Yol yakınsa dönebiliyor, uzaksa eğer, “kader” diyorsun; acıkınca saldırıyor, doyduğunda itiyorsun; bağlayınca duruyor, çözdüğünde yürüyorsun; çocukken alıyor, büyüdüğüne veriyorsun; gençken yaşılanıyor, yaşlanınca diriliyor... Ve eğer kalırsan kaybediyor, gidersen kazanıyorsun.

Bu mevsimsiz diyarlardan, dantelli edebiyatlardan, silikon hayatlardan, ağdalı, iyice yapış yapış olmuş aşklardan, hayat oburluğundan, kibirden, kontrolsüz şehvetten, maneviyatsız zihinlerden, kuklacılardan ve onların korkunç suratlı kuklalarından, sahici yalancılardan, korkak cesurlardan, dans etmeyen “cool”lardan, deniz görmeyen balkonlardan, yaldızlı kâğıtlardan, bedeni bakire ruhu orospu olanlardan uzağa, çok uzağa götürürsen kendini, kazanıyorsun.

Kendini.

Kazanıyorsun.

Kendini kazanıyorsun.

Şehnaz Hanım şimdi çıktı...

Düşlerimde, düşüncelerimde, kararlarımda ya da karar verme aşamalarımda, isteklerimde, gönülsüzlüklerimde, sevdiğilerim hakkında, sevmeyi bir daha düşünmediklerim hakkında, geçmişle ve gelecekle ilgili ne var ne yoksa, taşların yerinden oynadığı, hem de hatırı sayılır bir sarsıntıyla oynadığı bir haftayı deviriyordum.

Bugün miskinliğimden ve atalet dolu sabahlarımdan sıyrılmış bir halde uyanıyorum. Kendimi bir kumaşa yapışmış eğreti ve defolu bir desen gibi hissetmeden hem de, uzun zamandır ilk defa.

Dostlar, tanıdığımı zannettiğim ama aslında karşı komşum madam kadar varlığından bihaber yaşadığım “eski ben”i soracaklar, “Nerede?” diye:

“Şehnaz Hanım, şimdi çıktı, bir notunuz varsa alalım. Ama ne zaman döner bilemeyiz. Terk ediciliği severdi eskiden beri. Sevgililerini, işini, ailesini, eşini, dostunu, şehrini terk edip durdu; ahir ömürde ebedi huzur adına. Ancak ne var ki, asıl terk etmesi gerekenin ‘kendisi’ olduğu gerçeğine yapışıp kalmayı deniyor bir müddet, bu aralar yani. Biz de üzerine varmıyoruz. Kendi gerçeğine yapışırsan, bir daha terk etmek zorunda kalmazsın hiçbir şeyi diyor kendince, ne demekse? Yorulmuş terk etmelerden, terk edilişlerden. Öyle diyor. Son kez terk ediyorum, kazık çakmak için dedi ve çıktı. Ne dersiniz yine de aradığınızı iletelim mi?” diye cevap verecek bir ses, beni soranlara. Soran da, sorduğuna bin pişman, artık ilişmeyecek benim dünyama. İşte öyle bir iç rahatlığıyla yataktan fırlıyorum.

Çok güzelim! Eskimiş kremlerimi kullanmaya başlıyorum tekrardan. Kadın renkli ojeler bile sürmek geçiyor içimden. Şişesinin içinde kuruyup kalmış narçiçeği renkli oje, ase-tonla seyreltip sürüyorum. Kuru narçiçekleri gibi ellerim. Yeni aldığım Terkos tişörtlerimden birini giyiyorum, destekli bir sutyen üzerine. Gurur duymayı unuttuğum ince ayak bileklerimi açık seçik gösteren kısa paçalı beyaz bir pantolon ve dolabımın derinliklerinden çıkardığım, aldığımdan beri hiç giymediğim buram buram Bodrum kokan Ali Güven imzalı sandaletlerimi geçiriyorum ayağıma bir çırpı...

Arabamı geçen gece park ettiğim sokakta, biraz sonra yükselecek kızgın öğle güneşi altına terk edip denizden gitmeye karar veriyorum. Son kez vapura bindiğimde, Nadire’den dönüyordum. Allah’ım ne kâbus dolu, çaresiz, kendi kendini tekrarlayan günlerdi!

Yine sigarasız bir vapur yolculuğundayım ama bu kez dert etmiyorum. Arka açıktayım ve rüzgârın kısacık saçlarımdan dolayı, keyfi son derece yerine gelmiş ensemeye değişti, benim de hoşuma gidiyor. Simit ve kaynamış çayla birlikte sefa yaparken annem arıyor.

“Şehnaz nasılsın?”

“İyiyim anne, hatta harikayım, asıl sen nasılsın?”

“Her şey çok güzel, kızlarla çok eğleniyoruz, beni almaya gelecektin ya, hiç zahmet etme, ben hallettim dönüşü.”

“Aaa nedenmiş o? Ayarladım her şeyi, ne demek, hallettim, gelme?”

“Yok, hiç gelme, zaten çok geç çıkarız limandan gümrük mümrük bir sürü telaş. Pazartesi günü kahvaltıya gelersin bana, tamam mı, hadi kapatıyorum, fazla yazıyor biliyorsun.”

“Hayırdır? Neyse iyi gelmem, tamam, selam söyle oradakilere, kendine iyi bak.”

“Sen de kızım, hadi hoşça kal, takma e mi kafana bir şeycik.”

“Tamam, anne, hadi kapa.”

“Ha, bu arada, babanı aradın mı hiç?”

“Evet, konuştum geçen gün. Yemek yiyeceğiz bu akşam, okuldaki sergiden sonra.”

“Hangi dağda kurt ölmüş?”

“Ben teklif ettim, tamam, dedi. Hem sana ne, sen eğlenmene bak orada, bana diyorsun dertlenme diye, binlerce kilometre öteden hâlâ herkesin işine burnunu sokuyorsun, Allah Allah!”

“Tamam, hadi öpüyorum!”

“Ben de öptüm.”

İzbarço

Okulun bahçesi, Amerikan filmlerindeki küçük kasaba panayırırlarını andırıyor. Birkaç gönüllü veli ve iki öğretmen okulun bahçesine kurulan beyaz örtüler üzerine kekleri, pastaları yerleştiriyor. Turgut, bahçemizin tam ortasındaki büyük meşe ağacının dallarına çocukların yaptıkları el işlerini özenle asıyor. Dilek, elinde koca bir kahve fincanı, bir içeri bir dışarı boş boş koşturup hademe azarlamakla meşgul.

Dilek hariç herkese içten selamımı verip doğruca seramik odasına geçiyorum. Çocuklarımın yaptıkları işleri özenle bahçeye taşıyorum bir bir, Turgut'un da yardımıyla... Dışarıda, sergi için koydukları beyaz örtülü masanın üzerine Kahramanlar Sergisi heykellerini yerleştirmeye başlıyorum.

Dilek, benden ilgi ve alaka göremeyince yavaşakça yanıma yaklaşıyor. Evet, yavaşakça... Yüzünü gördüğüm anda mide-min kalkacağını hissettiren bir duygu var içimde ama mecbu-ren ona doğru dönüp gözlerinin içine dik dik bakarak selamı-nı alıyorum. Çevredekiler gerginliğin farkına varmasın diye bakışmayı fazla uzatmıyorum. Hal hatır sormalarına kısa ve özensiz cevaplar verip, işime odaklanıyorum. Neden sonra, usulca ve pişkin pişkin arkasını dönüp ukala ses tonuyla emir-ler yağdırmaya başlıyor sağa sola.

Bu kadın Ömer’e duyduğu hıncı yanında çalışanlardan çı-karmaya bayılıyor; kendinden daha aşağıda olanları azarlaya-rak ya da küçümseyerek, kendi ile eşdeğer olanların da koca-ları ile yatarak. Bir şekilde öteliyor bir süreliğine sıkıntılarını. Yoga’nın bile elinden bir şey gelemez bu kadın için.

O anda, okula dahil etmek istediği müstakbel yoga eğit-meni giriyor bahçe kapısından. İti an çomağı hazırla. Dilek, onu görünce (Aybüke miydi neydi kadının adı?) denize atılan can simidine doğru yüzen kazazedeler gibi koşturuyor üzeri-ne üzerine kadının. Eminim, kadın da bu sebepsiz ve yersiz ilgiden şaşırılmış bir halde, -mecburen- karşılık veriyor. Kadı-nın yanına yaklaşıp “Hocam, evliyseniz, Allah kolaylık versin size, bu yeni başlayan dostluktan” diyesim var ama malum bu tip spiritüel camia insanların “evrenle hoş sohbet durumla-rı” mevcut. Onlar başkaları ile konuşmaktan ziyade evrenle konuşur. O nedenle ne dediğime ehemmiyet vermez diye ge-çiştiriyorum isteğimi.

Dilek’in kahve fincanı elinde bahçe kapısı önünde yaka-ladığı Aybüke ile ayaküstü sohbetlerine bakıyorum bir süre,

nasıl da bugüne kadar rüşvet karşılığı ilişkiler kurmuşum insanlarla, diye geçiriyorum aklımdan.

“Ucu bucağı gelmeyen kurmaca acılarımı dinlersen sana yurtdışı seyahatimden o beğendiğin parfümü alırım; benimle evlenirsen işini kurarım; sana maaş veririm kocanla yatarım; benim hayatımı yaşarsan, doğalgaz faturalarını öderim...”

İnsanı, vermekten soğutan bin bir şekil ilişki bulantıları yaşamışım. Vermenin gönül rahatlığını yaşamam gerekirken, *veremezsem terk edilirim* endişesi ile geçmiş yıllar. Korkudan vermişim. Korktukça vermişim...

Gün, çocukların bütün bir kış boyunca hazırladıkları danslar, el işleri, resimler, seramikler, ailelerin evde yapıp getirdiği çörekler ve börekler eşliğinde başladı. Heyecanlı babalar, ellerinde kameralarla dolaşıyorlar. Vakit, çocuklarına iyi eğitim verdiğimizizi takdir eden annelerin tebrikleri ile torunlarını izlemeye gelen gözü yaşlı anneannelerin ve dedelerin gün boyunca sandalyelerini ağaç gölgelerinin altına taşıma telaşımızla geçiyordu.

Ailelerin en çok ilgi gösterdikleri masa seramik heykellerin sergilendiği masaydı. Minik ellerin ve dipsiz hayal güçlerinin eserleri birbirinden şahane on sekiz kahraman duruyordu masanın üzerinde. On dokuzuncusu ise ayna karşısına geçip çocuklara ağladığımı belli etmeden kendime uzunca bir süre bakıp, “Kahramanını ya şimdi bulacaksın ya da hiçbir zaman!” diye kendimi azarladığım gün yaptığım heykeldi. Çamurla gün boyunca yaşadığım halvetten ortaya çıkan şey, masanın üzerinde duruyordu: İzbarço bağı tutan yumuk yumuk bir kız çocuğu eli. Kahramanım: beni hayata bağlayan,

dedemin bana ilk öğrettiği, o gemici bağıydı. Ben istemediğim müddetçe hiçbir kuvvetin çözemeyeceği düğüm. Dedem o gün bana sadece gemiciliğin değil, hayatın da sırrını vermiş meğer...

Sergi bitiminde akşama doğru, Dilek'in masasının üzerine bana hiçbir şekilde maddi ve manevi bir borcunun olmadığını bildiren bir not bırakarak sessizce veda ettim. Okulda bana ait üç beş parça eşyayı yanıma almaya niyetlendim, ama sonra bıraktım. Bütün bir gün, çoğu mahalle sakininin yazın bu günlerinde güney sahillerinde olmasından dolayı sessizliğe terk ettikleri sokak, okulun yılsonu partisinden yükselen çığlıklarla kendine gelmişti. Suskunluğuna geri dönen sokağı arkama bile bakmadan yürüdüm.

Baba

Babamla bir akşam yemeği yemek, internetten tanıştđđın biri ile ilk buluşma yemeği yemek gibi âdeta, o kadar yabancıyız ki birbirimize, neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Uzun zamandan beri içinde seks barındırmadan bana sarılan tek erkek. Bostancı'da babamın sevdiği küçük bir meyhanenin kapı önünde iki kişilik bir masada üç beş meze ile birlikte oturuyoruz.

“Annenle durumumuzu konuşmaya mı geldik” diyerek söze giriyor. “Belki” diye cevap veriyorum. Ama aslında değil. “Benimle olan durumun” demek geçiyor içimden. Biz sessizlik oluyor aramızda. Ben onunla göz göze gelmeye çalıştıkça onun gözbebeklerinde kaçıp gitme isteğinin, telaşı var. Sürekli hareket halindeki bakışları sabitlenemiyorlar.

“Maceracı ruhlar çocuk yapmamalı” deyiveriyor birden. Sanki ilişkimizi konuşmak istediğimi anlamış gibi.

“Evlenmemeli de o halde.”

“Evlenmemeli, evet.”

“70 yaşına geldiğinde mi bunun farkına vardın?”

“Hayır, evlendiğim gün.”

“Yani koca bir kırk senenin her anını neredeyse, hep hayal kırıklığı, ya da vicdan azabı, ya da ne bileyim pişmanlıkla mı geçirdin?”

“Eğer sıfat koyacaksak bu geçen kırk yılın başına illaki, evet bunlardan biri ya da bir kaç. Kendimden kaçmak için, sizden kaçtım.”

“Bizi sevdin mi baba?”

“Sen, kardeşin ve annen, siz olmasaydınız kaçamazdım. İşte sizi o kadar çok sevdim. Ve o denli çok seviyorum ki kaçmaya devam edeceğim. Annenin avukatla yolladığı kâğıtları imzaladım. Boşanınız, şu adli tatil bir bitsin.”

“Sonra?”

“Sonrasına bakarız. Bizim av gurubundan Salih ve Behzat ortaklaşa Riva’da bir pansiyon aldı. Ben de üç beş kuruş koyup katıldım onlara, bir odam var, Oraya yerleşirim Eylül’e kalmaz. Kadınlara kızla işim olmadı biliyorsun benim, varsa yoksa av, şiir, iş hanından gelen kiralara almaya gittiğimde Kadıköy’deki sinemaların birinde ayda bir film keyfi... Bu arada o kiralardan birini sana bağlayacağım. Birini kardeşine. Diğer kira ile emekli maaşı yeter bana.”

“Ne gerek var zaten kuş kadar para alıyorsun her birinden. Ayrıca senin İsveç’e yollayacağın miktar kadar parayı, kardeşim cebinden düşürse farkına varmaz.”

“Varsın varmasın, babasından gelen bir şey olsun oğlana, bunca zamandır?”

“Benim planlarımdan daha doğrusu hayallerimden haberin var mı baba?”

“Ne o, bunu da mı boşayacaksın? Yine başka bir sorumsuz adamın peşinden mi gitmeyi planlıyorsun?”

“Böyle mi düşünüyorsun, benimle ilgili düşüncelerin bunlar mı, bana yakıştırdığın şeyler?”

“Sana bunu ben yakıştırmıyorum, sen kendi kendine yakıştıırıyorsun.”

“Kız çocukları hep babaları gibi bir adamla evlenmek ister, dedikleri doğru galiba, benim merak ettiğim, babalar da karılarına benzeyen bir kız çocukları mı olsun ister?”

Ne hayallerimin, ne korkularımın, ne sevgilerimin ne de nefretlerimin dile gelebildiği bir geceyi babamla geçirdikten sonra eve dönüyorum.

Eve geldiğimde Sinan’ın cevap mektubu beklentisiyle bilgisayarımı açıyorum, “Adios” başlıklı bir mektupla karşılaşıyorum, iki gün önce, gece yarısını gece yollanmış.

Adios!

Önüne bir dolu sıfat hak eden adını zikretmeden başladım yazmaya, kusura bakma.

Tanıştığımız günden beri “benimle” ve ilerleyen günlerde de “bizimle” ilgili kafanda kurguladığın senaryoların tükendğine, iyileşmeye başlamış olmana sevindim en azından. Artık benimle ve sana olan sevgimle ilgili yersiz endişelerin, yerini vicdan hesaplaşmasına bırakmış.

İkimizin de hayrına olacak bu ayrılık. Hatta çok da uzatmadan boşanalım gitsin. Zaten benim için evlenmenin bir anlamı yoktu, bir kere evlendim ben, o da ilk evliliğim. Ondan

sonra önemini yitirdi. Bugünden sonra elli kere de evlenip boşanabilirim.

Bahar'a iyi bak.

Kendine de bak.

S.

Tam da Sinan'a yakışan bir son söz... Kendince kendini mağdur gösteren ve haklı çıkaran, tartışma bitiriş cümleleri! Yine koca bir birlikteliğin, hazinle buluşmasının faturasını bana çıkartmış. Bir insan neyse o. Hele bir erkek. Asla ve asla değişmez. Karşılık yazmadım bile. İçimden her şeyi tek tek saymak geçti mektubuna karşılık, ama sustum. Susmayı ondan öğrendim. Susup beklemeyi. Bekleyince geçiyor. Geçecek, elbet.

Koca bir yaz geçti, gitti...

Ada

Her zaman, pruvaya baksın isterim, yüzüm. Vapurlarda, banliyö trenlerinde... Arka açıktaki, rüzgârı hesap ederek (vapur yol almaya başladı mı, rüzgârın ne yönden eseceğini, vapur iskelede halatta duruyorken daha, kıç taraftaki bayrağın dalgalanmasına bakarak hesap edersin) oturuyorum.

On bir Vapuru, beş dakikaya kalkacak. Sonbahar teşrif etti... Takvimlerdeki sonbahar. Ama malum, İstanbul'un havasına ve kadınına güven olmaz dedikleri gibi, hâlâ yaz sıcağı sürüyor. Bostancı Adalar iskelesindeyim. Vapurun arka açığındaki kalabalıktan anlaşılıyor aslında canım yazın bir çırpıda gelip gittiği. Kahverengi yağlı boya ile yalapşap boyanmış oturakları anca doldurabilmiş bir orta sınıf kalabalığı. Annelerin iki elinde hasır plaj çantaları, ucuz giyim naylon torba-

ları içinden çocuklarının kollukları, eprimiş plaj havluları ve plastik kapaklı yiyecek kutuları taşıyor. Oğlan çocuklarının tıraş edilmiş kafalarında, kepçe kulaklarını daha da gözüme gözüme sokan, üzerlerinde özensizce uçan kahramanlar nakşedilmiş şapkalarından var. Kız çocuklarının pembe entarilerinin altından yine pembe bikinilerinin askıları görülüyor, ellerinde üzeri pembe boncuklu, pembe çantaları ile annelerinden daha da anne kıvamında, edepli edepli oturuyorlar. Kafalarına pempe tokalar takmışlar, gözlerinde işporta malı pembe gözlükler.

Babalar ellerinde dijital makinelerle sağı solu fotoğraflıyorlar. Cep telefonları çalıyor, cevap veriyorlar, yüksek sesle, bir anne kepçe kulaklı oğlunun gofret ısrarlarına dayanamamış olarak bir tane kafasına patlatıyor. Oğlan dayak arsız olmuş, gülererek bakıyor annesinin suratına. Kadın, hiç aldırış etmeden, yanındaki komşu kadınla sohbetine devam ediyor. İkisi de aynı ruju sürmüş. Çitiş çitiş saçlarını arkadan bağlamışlar.

Arada bir kafalarını kaldırıp ortalarda koşturan çocukları, denize düştü mü, diye bakıp sonra konuşmalarına devam ediyorlar. Babalar fotoğraf çekmeyi bitirdi. Musevi oldukları uzaktan pırıl pırıl kılıklarından, yakına geldikçe şivelerinden anlaşılan bir orta yaş grubu geliyor sonra. Belli ki Büyüka'da evi olan bir dostlarına keyifli bir cumartesi geçirmek için gidiyorlar.

Ben hariç, arka açıktaki herkesin tenine güneş değmiş. “Ben buradayım” diye, güneş güneş bağılıyor renkleri. Benim ise bütün bir yazı daracık sokağa sıkıştırılmış küçük bir evin içine tıklamakla geçirdiğim belli oluyor rengimden.

Saçlarımı kısacık kestirdiğim günden beri üç haftada bir düzenli gidip özenle aynı kısalıkta tutmaya dikkat etmiştim. Güneşin uğramadığı tenimle barışık bir renk seçmek istemiş ve lacivert penye yarım kollu bir elbise giymişim üzerime. Beyaz, kendimden büyük bez çantamın içi yarım yamalak dolu. Bikinim lacivert penye elbisemin altındaydı ve kaşındırmaya başlamıştı beni.

İç çamaşırlarım, giderayak hatırlanıp alelacele çantaya tıktırıldığı için ve çamaşırlar her an uygunsuz bir şekilde fırlayacak endişesiyle, herkesin içinde çantamı kurcalamaya cesaret edip kitabımı çıkaramıyorum. Zaten bir saatlik yol boyunca pek de kitap okumaya niyetli değildim. Yalnız yaptığım yolculuklarda, çantamın derinliklerinde, sığınabileceğim bir dergi, bir kitap, beni susmaktan ya da seyretmekten alıkoyacak bir şey bulundurmayı güvenli bulurum, atarım son anda çantama.

Vapur yol almaya başladığında cüzdanımın içinden naneli bir çiklet çıkarırken, elime Medeni ve Turgut'un, üzerinden baş harflerinin yazılı olduğu bir kâğıt parçası sallanan tülle kaplı nikâh şekerleri geldi. Üç tane badem şekeri... Çikleti bırakıp özenle dantelli tülü açtım, içinden bademleri çıkardım. Birini ağzıma götürürken, tam karşımda oturan asker tıraşlı delikanlının eline, kırmızı ojelerini kenetlemiş esmer kız, "Darısı başımıza" dedi. Gülümseyip diğer ikisini de onlara ikram ettim.

Vapur, iki adaya uğradıktan sonra usul usul son durağına yaklaşırken, yanaştığı adadan da çocukluğum bana koşarak geliyor gibiydi. Sedef Adası: Dedemle tekne gezilerimizin özlemle beklediğim durağı...

Yelkenlimizin küçücük filikası ile karaya çıkar çıkmaz adanın tek restoranından köfte ekmek yemeğe koşardım. Çamlıca gazozu da yanında... İkinci hakkım olan gazozu da deniz keyfinden sonraya saklardım. Gün batırmaya bayılırdı dedem, teknesinden, keyifle... Küçük deri kaplı viski matarasından özenle, viskisini doldurup teknenin burnundan Büyükada'nın sırtına batan güneşi seyrederdi. Sonra da demiri alır, tonozdan ayrılır ve her zamanki kerterizimizde kıcımızı Kınalı'ya verip Caddebostan'a doğru yola koyulurduk.

Hiç değişmemiş ada. O kadar aynı kalmış ki, o kadar durmuş ki ekranda görüntü, karaya adım attığımda ayaklarıma bakıyorum, sanki parmak arası tokyolu küçük ayaklarımı göreceğim! Otuz sene öncesinin küçük, yaralı bereli ayakları... Birazdan köfte ekmek yemeğe koşacak güneş kavruğu ayaklar. Ama onların yerinde bir sandaletin içine usanmışlıkla girip yerleşmiş, teleme peyniri gibi bembeyaz ve kemikli ayaklarımı görünce, köfte ekmek yemeğe değil, çantamın bir yerlerindeki kâğıt parçasına yazılmış adrese gideceğimi hatırlıyorum.

Adanın dimdik yokuşunu bitirip verilen sokak adına giriyor ayaklarım. Girer girmez, adımları duyuyorum, begonvillerle kaplı bir balkondan. İki yaşlı ve gülen yüz bakıyor bana, erkeğin eli yaşlı kadının omzunda, kadın ağzını açabildiği kadar açmış gülerken, ikisinin de porselen dişleri begonvillerin içinden parlayan el feneri gibi duruyor, gündüz gündüz...

“İlk kapıdan gir Şehnaz” diyor kadın, bir yandan da el sallayarak bana. Beyaz boyalı bahçe kapısından girdiğimde, onlar da iki katlı evin, üst katından iniyorlar bahçeye, taşkın bir sevinçle. Adamın elinde bir kadeh kırmızı şarap, kadının-

de ise limonlu kola var. Adam, yıllardır özlemini duyduğu bir şeye ancak sahip olabilmış ve bir daha asla bırakmayacakmış olmanın verdiği heyecan ile sarılıyor bana sıkı sıkı. Yabancı bir losyon kokusu yapışıyor yanaklarıma, tanıdık olmayan, hafif etli parmaklı kocaman bir el, sarıyor belimi.

“Ne iyi ettin Şehnaz gelmekle, çok mutlu olduk!”

“Teşekkürler Bay Kohen, harika bir ev burası.”

“Hadi gel Şehnaz, güneş çekilene kadar arka bahçede oturuyoruz, bir şeyler içmek ya da üzerini değiştirmek falan ister misin?” diyor annem.

“Rabia, belki Şehnaz denize gitmek ister” diyerek anneme doğru dönüyor Bay Kohen.

“Evet, ben doğruca denize gitmek istiyorum anne, daha bu sene sifdahım yok biliyorsun.”

“Sen bilirsin, Bahar’ı ara o da iskelede, sana yolu söyle-sin.”

Annemin yüzüne alaylı bir gülücük atıyorum.

“Anne bu adayı senden çok daha önceleri keşfettiğimi hatırlıyorsun değil mi?”

“Doğru ya” diyor annem, gülümseyerek.

Taze âşıkları bahçelerinde bırakıp çıktığım yokuşu tekrar, heyecanla iniyorum. Köfte ekmek yediğim çocukluğuma, birazdan içeceğim Çamlıca gazozuma doğru kemikli ayaklarla koşuyorum. Ada’nın plajına vardığımda Bahar’la kucaklaşıyoruz. Hafta sonu olduğu halde bile bomboş sayılır deniz kıyısı. Yırtık şehrin insanları Ağustos’tan sonra yazı bitiriyorlar bu şehirde. Şimdi kapalı büyük alışveriş merkezlerinin hava-sız koridorlarında kış gardırobu düzme telaşı sardı şehirliileri.

Bahar adada edindiği bir iki arkadaşı ve Selin'le birlikte şez-longlara yayılmış, güneşleniyor.

Sonunda ıslağım... Yıllardır unuttuğum Marmara'nın tadını almışım. Tuz tadı belli belirsiz dudaklarımda... Deniz üzerine gazoz keyfi yapacağım ama artık başka marka bir gazoz satılıyor restoranda. İşleten bayan çoktan ölmüş. Köfte ekmek baki ama... Bakmıyorum o köftenin tadına. O marka gazozu da içmiyorum. Gözlerimi kapatıp Eylül'ün o bedene tatlı tatlı yapışan, ılık güneşine bırakıyorum kendimi, ta ki güneş Büyükada'nın sırtına çıkana kadar...

Memento Mori

Bahardan kalma bir Şubat öğleni. Avludaki bütün erkekler aynı anda, aynı hareketi yapıyor. Kadınlar, başlarını aynı şekilde örtmüş. Aynı benzer siyah gözlükler yüzlere yapışmış. Bakan, bakmayan, ağlayan ağlamayan belli olmuyor. Gözler örtük.

İsveç'ten gelen gelin, çok yabancı olduğu bir dilde edilen duaya belki de gönül dilinden eşlik ediyor. Kardeşimin elini tutmuş. İsveç-Türk kırması oğlanlar uslu uslu anne ve babalarının yanında duruyor.

Bay Kohen bizlerden uzakta, bir ağacın altında. Yüzünde yol yorgunluğu var ama dimdik durmayı beceriyor, sık siyah takım elbisesi, kruvaze paltosu içinde. İki adım gerisinde Turgut duruyor, el pençe olmuş ve Bay Kohen'in vereceği muh-

temel talimatlar için “hazır ol”da. Turgut evlendikten sonra, benim referansıyla Bay Kohen’in yanında işe başladı. Annemin gemi seyahatinde tanıştığı, yaz aylarını Sedef Adası’nda-ki evinde, kışları Amerika’daki işlerinin başında geçiren kelli felli cici babam, Bay Kohen.

Turgut artık, Türkiye’de olmadığı zamanlar, Bay Kohen’in evinden, arabasından, buradaki küçük ofisinden, kısacası adamın ikinci hayatından sorumlu kişi. Medeni ise Turgut’un bu yeni işinden sonra çok rahatladı. Koşturmuyor artık o ev senin bu ev benim; artık üç kuruş karşılığı tanımadığı insanların ayaklarını okşamıyor. Bay Kohen’in ofisinin bir odasında elbiseler çiziyor. Çizdiklerini annesi dikeyyor. Şimdilik konu komşuya satıyorlar. Ben de aldım bir tane... Medeni ile arada sırada buluşup kahve içiyoruz, sırlarımı bir tek ona anlatıyorum. Doldurduğum kaseti birlikte dinledik bir gece, bir ağladık, bir güldük... Şimdi ise bu bahardan kalma şubatın öğlesinde, elimi tutuyor sımsıkı. Ben de diğer elimle annemin elini kavramışım.

Babamı yolcu ediyoruz uzaklara, bu sefer çok uzaklara...

Ve babamın bizi bırakıp gidişlerinin ardından ilk defa ağlıyoruz annemle birlikte. Riva’daki odasında bir gece kalp krizi çalmış kapısını. Bu da, boş bulunup açmış. İçeri kabul etmiş. Sonrası malum... Annem, kendisinden fazla, hıçkıra hıçkıra neden bu kadar çok ağladığıma anlam veremiyor. Bir tek Medeni farkında olup bitenin... Babamla beni bilen bir tek o.

Müge yetişemedi avludaki bu kalabalığa, akşam Riva’ya, pansiyona gelecek. “Baban burada yatmak isterdi” dedi, Beh-

zat Amca. Buradan hep birlikte oraya gideceğiz. Riva’da bırakacağız babamı, duasını da pansiyonda yapacağız.

Babam, ona hiç yakışmayan bir sandığın içinde şimdi. Artık hiçbir yere kaçıp gidemez. Ta ki ruhu bedeninden kopana kadar... Bir süre gidemez, kalırmış ruhlar bu âlemde. Sevdiklerine yukarıdan bakarlarmış bir süre. Sabırsızlanıyordur eminim, kaçmak için o sandıktan.

Avlu boşalırken gözüm yeşil boyalı demir kapının yanındaki adama rastlıyor: Sinan’a.

“Severdim babanı” diyor, yanına gittiğimde.

İlk defa bana sarılıyor, peşi sıra beni yatağa atma hayalleri kurmadan. Elindeki yüzüğü görünce, “Hayırlı olsun” diyorum. Kuru bir teşekkür ediyor.

“Bilirsin ben kadınsız yapamayanlardanım.”

“Kimseyi bilmek istemiyorum Sinan artık, bildiğin zaman, unutuyorsun da çünkü. Ve unuttuğunda bazı şeyleri, başına haddinden fazla dert açılıyor. İyisi mi ben bilmeyeyim.”

Biz Bay Kohen’in arabasına binerken, yanımızdan geçen cipin şoför koltuğunda Berrin’i görüyorum, yan koltukta oturan Sinan, onları gördüğümün farkında. Kaçamak bir bakış atıyor, kafasını bana doğru çevirmeden, sadece gözleri ile...

Babam dine, imana yakın biri değildi pek. Onu yolcu etme törenimiz de bir parti havasında geçiyor âdeta. Ama yine de usule uygun, bir hafız dua ediyor. Nameli ve neşeli bir tını ama insana dünyanın faniliğini anımsatıyor. Her şeyi Bay Ko-

hen organize etmiş. Bir davet firması yiyecekleri hazırlıyor pansiyonun devasa şömineli salonunda, bir yandan...

Üst kata, babamın odasına çıkıyorum; herkes aşağıda yarı ağlar, yarı güler, yarı umursar, yarı umursamaz hallerde yemeklerini yerken...

Koskoca bir hayattan on beş metrekarelik bir dünyaya sığmaya çalışmış babam. Sığamamış gibi, o da... Her yerde av dergileri, şiir kitapları, birkaç içi doldurulmuş av hayvanı...

Daha yerleşememiş belli ki, adamakıllı. Antika bir konsolun üzerinde Beyoğlu'ndan ona aldığım lavanta kolonyası duruyor, yarıya inmiş. Birkaç fotoğraf, çoğu av arkadaşlarıyla... Bir tane de benim ve kardeşimin çocukluk fotoğrafı. Yatağının başucunda dibine yaklaşmış bir rakı kadehi, yatağının üzerinde bir şiir, saman bir kâğıtta, bir kitaptan koparılmış belli ki.

*Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk cebimde bir revolver
Bu aşk burada biter iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider*

*Bir hatıradır şimdi dalgın uyuyan şehir
Solarken albümlerde çocuklar ve askerler
Yüzün bir kır çiçeği gibi usulca söner
Uyku ve unutkanlık gittikçe derinleşir*

*Yanyana uzanırdık ve ıslaktı çimenler
Ne kadar güzeldin sen! Nasıl eşsiz bir yazdı
Bunu anlattılar hep, yani yiten bir aşkı*

Geçerek bu dünyadan bütün ölü şairler

*Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk cebimde bir revolver
Bu aşk burada biter iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider*

Kâğıdı ve yarıya inmiş kolonya şişesini alıp çıkıyorum odadan.

Bahar'la sarılıp ağlaşıyoruz, Medeni ve Müge bize birer tabak hazırlamış, yanımızdaki koltuğa iliştiriyorlar.

Carpe Diem

Babam ve dedem bir yelkenli ile limana yanaşmakta, bana ipi atıyorlar ve ben bir türlü yakalayamıyorum. “Bir de ben deneyeyim, bırak” diyor çoook eskilerden aşına olduğum bir ses. Ardıma bakıyorum: Parmak arası tokyolu bir kız çocuğu, saçları babasının makasından yeni çıkmış... Kenara çekilip ona şans veriyorum, ilk seferde yakalıyor ipi. Pamuk, küçük ellerini tekneye uzatıp babamı ve dedemi tahta iskeleye çıkarıyor. Beni görmezden gelip yüzüme bile bakmadan, birbirlerine sarılıp uzaklaşıyorlar, iskeleden.

Bu manzarayı görünce garip bir sevinç kaplıyor içimi. Onları baş başa bırakıp çekiliyorum aradan. Koşarak başka bir tekneye gidiyorum, bir hamlede atlıyorum içeri, küçücük teknenin küçücük buzdolabından küçücük bir pasta çıkarıyorum. Üzerine kırk bir tane mum dikiyorum. Hepsini tek tek yakıp

baş kamarada uyuyan adamı uyandırmaya gidiyorum. Sevgiyle aralıyor gözlerini, beni yanına, yatağa çekiyor, “Daha erken, biraz daha uyuyalım” diyor, uyuyakalıyorum yanında.

“Şehnaz, tatlım, hadi geç kalıyorsun.”

“Mumlar, pasta... olamaz!” diye fırlıyorum yataktan.

“Rüya görüyorsun canım, saat sekiz buçuk, hadi, çocuklar gelir bir saate kalmaz.”

“Aman tanrım, tamam, kalktım aşkım. Günaydın.”

“Günaydın bir tanem. Kahvaltı hazır, seni bekliyoruz...”

“Seni bekliyoruz mu? Başka kimler var?”

“Sürpriz!” diyor kocaman gülen ağzı ve bembeyaz dişleri ile mavi gözlü, kır saçlı adam: Şükrü.

“Hazırlanınca benim tekneye gel, bekliyoruz seni.”

Bir çırpıda hazırlanıyorum. Koşarak yanımda demirli tekneye, Şükrü’nün teknesine gitmek için. Annem, Bahar ve Bay Kohen ellerinde kocaman paketler, Şükrü’nün elinde mumlarla dolu kocaman bir pasta ile beni karşılıyorlar. Gözlerime inanamıyorum...

“Neden haberim yok?” diye diye üçünü birden kucaklıyorum. Bahar’ı, en fazla...

Bahar, annem ve Bay Kohen’le birlikte yaz başından beri Amerika’da. Özlemini çektiği bir okulda, hayalini kurduğu bir ülkede okumaya devam edecek. Onunla aynı hayali paylaşan bir dede ile... Daha gelmelerine bir hafta var diye biliyordum.

“Şeno, hep sürpriz istiyorum demez miydin” diyor Şükrü.

“Harikasınız!”

Marmaris Marina’da gün başlamakta... Çam kokuları, iyot kokusuyla kavga ediyor burada her sabah. İki de di-
reniyor. Deniz “ben kokacağım” diyor; çamlar “hayır biz”
diye tepiniyor... Ama burnum bir tek Şükrü’nün her sabah
denizden çıkıp tıraş olduktan sonra sürdüğü lavanta kokusu-
nu arıyor...

Çocuklar geliyor, küçük optimistlerini hazırlıyorlar, ben
bir lastik botla onlarla birlikte denize açılmaya hazırlanıyo-
rum. Şükrü yelken kulübümüzün küçük ofisinde yeni katılan
öğrencilerin kayıtlarını alıyor. Yol yorgunu ailem, benim tek-
nemde uykuya dalmışlar...

Cep telefonumu, lastik botun en güvenli yerine yerleştirir-
ken, telefonum çalıyor, ekranda, “Arayan Müge” yazıyor.

“Şehnaz N’aber?”

“İyiymi Mügeciğim, senden n’aber?”

“İyi ki doğmuş benim can arkadaşım!”

“Sağ ol canımın içi, göktaşım!”

“Ne diyeceğim, İzmir’e geliyorum, bizim şirketin bayii
toplantısına, birkaç gün sana kaçırım belki, teknende yer var
mı?”

“Olmaz olur mu? Sana her zaman yerim var, Rabişler ve
Bahar da burada birkaç gün.”

“E harika, tamam görüşürüz, seni çok özledim.”

“Kocacığın nasıl?”

“Çok memnun yeni işinden, Bay Kohen’e ve de sana tabii
ki, dua edip duruyorum.”

“Dua mı ediyorsun?”

“Evet, tabii.”

“Yani uzaylılar yerine Tanrı’yla mı takılmaya başladın?”

“O hepimizin değil mi?”

“Hepimizin, ama önce benim! Geldiğinde sana bir şey dinleteceğim, kasetçalardan hem de, duyunca çok şaşıracaksın.”

Dizüstü Edebiyat serisinin kitapları;

Küçük Aptalın Büyük Dünyası, PuCCA

Piç Güveysinden Hallice, samihazinses

Bizim de Renkli Televizyonumuz Vardı, Onur Gökşen

Sorun Bende Değil Sende, Pink Freud

**Bayılmışım... Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım,
Şebnem Aybar**

1 Kadın 2 Salak, Fatih Aker & Livio Jr. Angelisanti

Erkek Dedikodusu, French Oje & T.B.

Bir Apaçi Masalı, Angutyus

Pucca Günlük Ve Geri Kalan Her Şey, PuCCA

2011'in Bobiler Tarihi, bobiler.org

Bir Alex Değilim, İstiklal Akarsu

Sorun Bendeymiş, Pink Freud

Yedi Kere Sekiz, Onur Gökşen

Erkek Dedikodusu 2, French Oje & T.B.

Dünyada Aşk Var mı?, Marşlı Kovboy

Bir Apaçi Masalı 2 - Kebabman, Angutyus

Allah Beni Böyle Yaratmış, PuCCA

Olsa Dükkân Senin, İstiklal Akarsu

Beni Hep Sev, Pink Freud

Allah Belanı Versin Brokoli, Onur Gökşen

Keşke Ben Uyurken Gitseydin..., French Oje

okuyan **us.com.tr**

okuyanusayinevi
dizustuedebyat
uegunlukdunyaedebyati
floradizi

@okuyanus
#dizustuedebyat
#uegunlukdunyaed

okuyanusayinevi

@okuyanus

Twitter'ın Nikita'sı

“nikitanınmakası”
ile hiç acımadan
kesiyor; hem
kendini, hem
herkesi...

“İtiraf ediyorum;
Tanrı akıl
dağıtırken, ben
masanın altında,
kaybettiğim
terliğimin tekini
arıyordum Belki de
bayılmıştım.
Kendime
geldiğimde kırk
yaşındaydım...”
diyerek başladığı
yolda binlerce
kadının dünyasına
sözcülük yapıyor.

Zeki ve sivri dilli
bir üslubun
altındaki
hüzünü
gizlemeyecek kadar
cesur olan Şebnem,
sebnemaybar.com
'dan takip
edilebiliyor.

Bayılmışım...

kendime geldiğimde

40

yaşıyordum

insan 40'ında kırkayak oluyor, neresinden kesilirse kesilsin yürümeye devam ediyor...

Herkesin gözünü kamaştıran , üzerime giydiğim sözüm ona özgüvenimin altında bir sır sakladığımı, önce kendime sonra herkese itiraf etmek istiyorum."

"Başkası adına düşünmelerim, onlar adına üzülmelerim,onlardan fazla sevinmelerim, her şey her şey... Kendimi sevmeyi unuttum ben. Sen kendini sevmeyezsen başkası seni nasıl sevsin ki? İnsanlar paspasa ayak siler, üzerinden atlayıp geçer mi? Bir çeşit kapı önü paspası yaptım kendimi."

"Elime daha küçük bir ayna alıp arkamı da boy aynasına dönüp küçük aynayla popomu kesiyorum. Hiç fena değil... Arkadan füze, önden müzeyim yani."

"Ararsan buluyorsun, kurcalarsan bozuyorsun, deşersen eline illaki batıyor bir iğne; kazarsan çıkıyor,örtersen görünmüyor; duyarsan irkiliyorsun, tutarsan hissediyorsun, kaybedersen üzüliyor, bulunca seviniyorsun... Çıkarsan görebiliyor, inersen duyamıyorsun; yağarsan ıslatıyor, yağmadığında kurutuyorsun; beklersen üşüyor, yürürsen ısınıyorsun; seversen semiriyor, sevmediğinde soluyorsun; açıksan herkes sana geliyor, kapalıysan kapından dönüp gidiyor; verince büyüyor, alınca borçlanıyorsun; gülersen kırışıyor, ağlarsan ayıplanıyorsun..."

www.sebnemaybar.com

/dizustuedebyat
/okuyanusyayinevi

@dizustuedebyat
@okuyan us

/okuyanusyayinevi

@okuyan us

dizüstü edebiyat - 05

ISBN 978-605-4054-54-1

9 786054 054541

